

Redacció i Administració:
València, 244 1.º
Barcelona-7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutjar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Essent la fidelitat a l'ensenyament dels Apòstols una condició de la comunió, la doctrina i la disciplina de l'Església continuen sent per tant avui la norma per a la fidelitat a la comunió fraterna.

Del Sínode holandès.

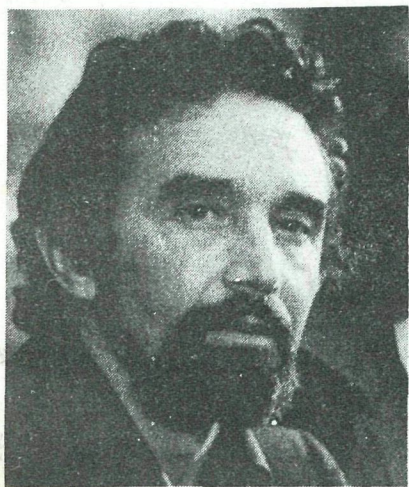
N.º 23

Setmana del 2 al 9 de març de 1980

30 pts.

Eleccions al Parlament

Els líders catalans responen sobre qüestions religioses

Antoni Gutiérrez (PSUC): "Cal assegurar l'autèntica llibertat d'ensenyament"

Seguint l'estricta ordre alfabètic que ens vam imposar en aquesta sèrie d'entrevistes amb els principals líders polítics catalans, avui ens respon Antoni Gutiérrez i Díaz, secretari general del PSUC, partit dels comunistes catalans.

"En Guti", tal i com es afectuosament conegut tant en els ambients polítics catalans com entre els militants del seu partit, aporta la seva visió sobre les qüestions religioses que li ha plantejat l'entrevistador de CATALUNYA CRISTIANA. Les seves paraules tenen en aquest sentit un gran interès en si mateixes com també pel fet que per primera vegada Antoni Gutiérrez és entrevistat amb el tema religiós com a punt únic de la conversa.

(Entrevista a la plana 3)

TEMPS de QUARESMA

Imatge del Crist de Josep Ricart i Maimir.

En aquest temps de quaresma els cristians reprenem el camí del seguiment de Jesucrist, el Redemptor de tots els homes i de tot l'home, iniciat en el nostre baptisme. El bisbe de Lleida, doctor Malla, ens assenyalava un aspecte ben actual del nostre comportament cristià que ens caldria revisar precisament en aquesta quaresma: «Les qüestions socio-econòmiques —diu el doctor Malla—: l'atur, les fallides d'empreses, la menysvaloració de l'agricultura, la reconversió d'indústries, etc. heus ací altres tants punts que reclamen ponderació personal per a formar judicis rectes sobre llurs incidències, positives o negatives, i llur justificació».

Un moviment que va prenent molta volada a Catalunya

La trobada de matrimonis de la Renovació Carismàtica

BARCELONA. — A la casa d'espiritualitat "Mater Salvatoris" del Tibidabo, a Barcelona, ha tingut lloc una trobada —recés d'uns cinquanta matrimonis de la Renovació Carismàtica, els quals varen donar testimoni de com el Senyor havia transformat llurs vides, i havia donat una força decisiva als seus matrimonis a través d'aquesta renovació espiritual.

La Renovació Carismàtica va promovent una renaixença d'equips de matrimonis a Catalunya i també a la resta de l'estat espanyol. Aquest recés ha estat presentat en llengua catalana per l'equip format pel pare Rodolf Puigdollers, escolapi i pels matrimonis Manent-Vidal, Mogas-Fabre i Quincoces-Riera.

Hi varen assistir tres parelles del moviment d'encontres matrimonials, i es va poder constatar les enormes possibilitats de col·laboració d'ambdós grups de cara a l'evangelització i posterior integració de matrimonis cristians en una comunitat eclesial viva.

"Zorro" i "Venusia" li oferiren flors

El Papa celebrà el Carnestoltes amb nens de Castelgandolfo

CASTELGANDOLFO. — El dimarts llarder, vigília del dimecres de cendra, abans de tornar al Vaticà, el Papa va rebre a Castelgandolfo els nens que acudeixen a l'escola Pau VI.

Un petit "Zorro" i una petita "Venusia" lliuraren flors al Papa. En remercier-los, Joan Pau II va dir: "Avui tothom pot ser un altre personatge".

Afinant

Feliços, tanmateix

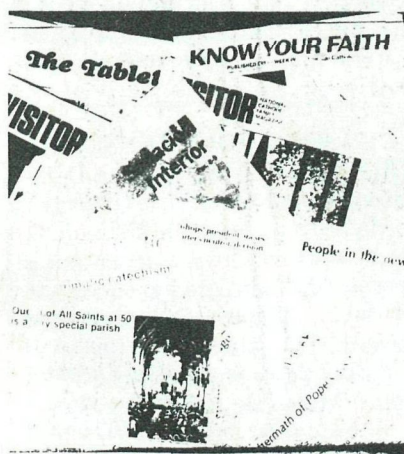
Aquesta quaresma ha començat, per a nosaltres els cristians, «feliçment». Amb la felicitat que ja ens havia pronosticat el Mestre: «Feliços vosaltres quan se us mofaran per causa de mi».

No tenim res contra el carnestoltes ni contra els esbravaments populars; oi més si, tant de bo, són el pòrtic d'uns dies d'austeritat... Ara, que es faci mofa del que estimem, ens dol i no podem silenciar-ho. Cada u de nosaltres, n'estem segurs, es prendrà la burla que li pertoca amb esperit evangèlic, com una «felicitat». Però no ens podem estar lamentant que el nostre poble recaigui en la baixesa d'haver-se de mofar dels altres per a fer xerinxola. Una cosa és la ironia sana i la caricatura ben intencionada. Una altra es rebèjar-se en la grolleria, de qualsevol mena, i sobretot quan es llancen grapat de llot sobre valors que molts considerem literalment «sagrats». Com a ciutadans, exigim respecte. Com a cristians... lamentem que la nostra «felicitat» hagi de ser al preu d'un «malaurats vosaltres els qui ara rieu...»

J.E.J.

Li dediquen el mes de febrer

Bisbes i laics ajuden la premsa catòlica dels E.U.A.

WASHINGTON. — Els catòlics dels E.U.A. celebren el mes de febrer com el "mes de la premsa catòlica". En aquesta ocasió es fan col·lectes a fi d'ajudar aquesta premsa. Entre les declaracions que quasi tots els bisbes han fet, subratllant la importància d'aquesta forma moderna de presència de l'Església, mereix ser citada la del bisbe de Camden (N. J.) George H. Guilfoyle: "Una premsa catòlica forta és importantíssima per a realitzar la missió de l'Església avui. La finalitat principal d'aquesta premsa es l'evangelització, la proclamació de l'Evangeli tot donant informació i instrucció, encoratjant la

fe i el compromís cristià de cada u i ajudant la formació d'una opinió pública activa i constructiva en l'Església. Perquè estem segurs del valor real i potencial de la premsa catòlica avui, creiem que aconseguirem l'objectiu que s'ha proposat la nostra comunitat diocesana: que el nostre periòdic arribi a totes les llars catòliques i que sigui llegit arreu". El títol d'aquest setmanari diocesà —de característiques semblants a CATALUNYA CRISTIANA— és el de "Catholic Star Herald".

Establir la justícia social

El Vaticà dona suport a l'arquebisbe de San Salvador

EL SALVADOR. — El Papa Joan Pau II està perfectament informat sobre la contesa d'El Salvador i abona els esforços de l'Església per establir la justícia social per mitjans pacífics, ha dit l'arquebisbe de San Salvador, Mons. Romero. L'arquebisbe conegué aquest suport papal en una audiència privada, i després va telefonar al seu país perquè fos publicat per la "Voz Panamericana", estació catòlica de ràdio, així com al setmanari diocesà "Orientación".

"Les definicions de la Fe no poden ésser abandonades a la iniciativa privada"

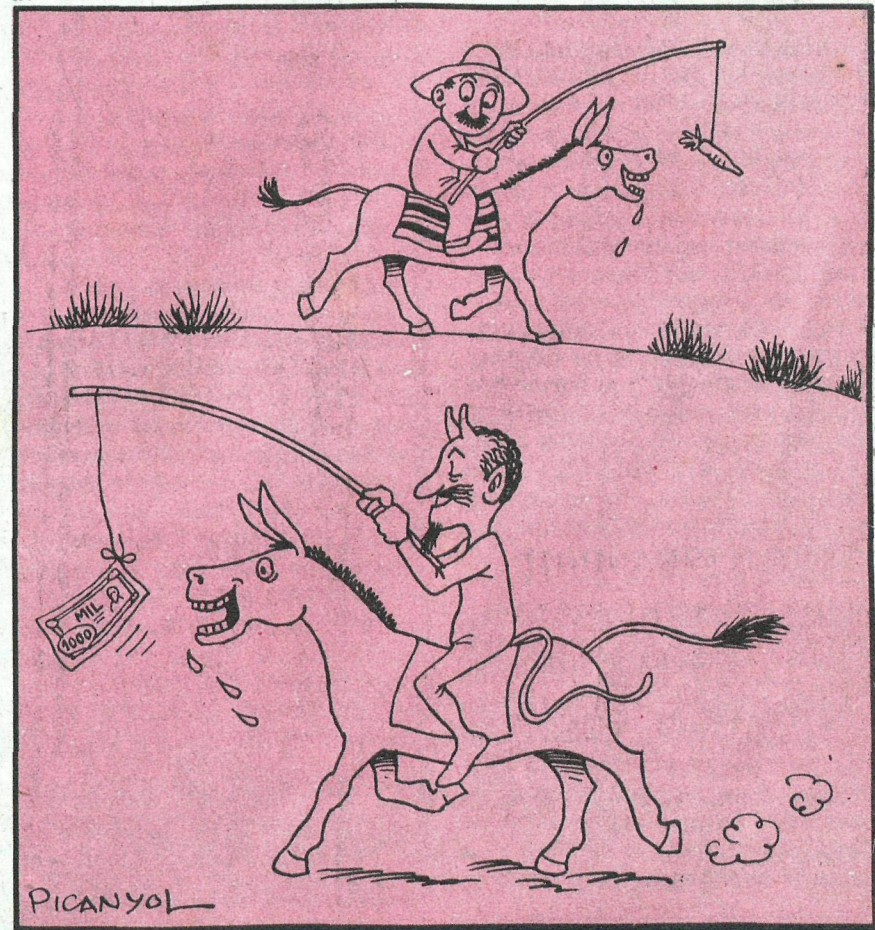
Joan Pau II rep el suport de més d'un miler d'intel·lectuals francesos

PARIS. — Un text que aprova l'acció de Joan Pau II, i afirma que pot comptar amb "els catòlics de França units en torn als seus bisbes i dels seus sacerdots", ha rebut més d'un milió de firmes de personalitats i intel·lectuals francesos. Petició que encara resta oberta abans d'ésser enviada a Roma.

"En un temps de genocidis, de gulags, de dictadures, de rearmament, de fams corporals i espirituals —diu el document— els catòlics tenen greus responsabilitats... Refusant les

sectes dedins, nem de recordar que si la recerca és lliure, les definicions de fe, tasca eclesial, no poden ésser abandonades a la iniciativa privada".

D'entre els signats, destaquen coneguts personatges com per exemple: Andrés Aumonier, Hans Urs von Balthasar, Serge Bonnet, Paul Chautard, Didier Decoin, Jean Fourastié, André Frossard, Henri Guittou, Jean Guittou, Louis Leprince-Ringuet, Jean-Luc Marion, André Mehat, André Piettre, Michel Rouche, Maurice Schumann, Georges Suffert, Georges Vedel.

El lector escriu

Sort i dificultat d'ésser cristià

Em sap greu l'exigència d'expressar aquests dos conceptes que si apareixen contradictoris, són plens de varietat de contingut. Començaré per parlar de les dificultats d'ésser cristià.

Al 1980 ésser cristià, estar adherit al missatge evangèlic, implica ésser un "signe de contradicció". El culte al poder i al tenir més s'enfronta amb l'esperit de les benaurances: "Benaurats els pobres, els mansuets els humils, els nets de cor, etc."

Un altre aspecte de les dificultats en la vivència cristiana està en la gelació patró-obrer. A la nostra societat violenta, molts creuen que els majors nivells d'eficàcia són als enfrontaments, i que un "jo" guanyarà i venci, allunyant-se així del penüt a qui odia. El fred social cada vegada es fa més insuportable.

El cristià no ha de pretendre ventar, sinó estimar. El servent no és més hàbil que el Mestre, quin testament espiritual fou: "Estimeu-vos els uns als altres, tal com jo us he estimat". Imagino l'actitud del Crist per a cada persona: Quin respecte més profund per aquells a qui el seu Pare havia enviat a predicar! L'actitud cristiana cal que sigui la de respectar a cada persona, fins i tot considerant-la i valorant-la més que a nosaltres mateixos. Canviar la societat suposa

aconseguir el desenvolupament integral de la persona, estimant, respectant i encarnant l'esperit de les benaurances.

Es un programa difícil, però afortunat si el vivim.

C. R.

Suggeriments d'un subscriptor

Tinc el goig d'ésser subscriptor d'aquesta revista que amb tant d'encert publiquen.

Us felicito pel bé que heu i vinc a suggerir-vos algunes idees que he cregut serien en profit de la revista. La primera és una pregunta: ¿per què no la introduïu a tots els quioscos de Barcelona i a tot Catalunya? No us sembla convenient un apartat (per petit que fos) per a la col·laboració dels vostres simpatitzants, per exemple, poesies, narracions històriques, etc?

El llibre de les hores que aquell que el llegeix amb constància, li representa el plantejament de tota la Bíblia, i el que té fam i set de Déu, si el comença ja no el pot deixar; ¿no podria donar-lo a conèixer amb algun petit fragment cada setmana?

Jo havia pensat en la creació espontània dels amics de C. C. i llançar la idea per si encaixa amb els desitjos dels entusiastes. Ells po-

drien visitar personalment a moltes famílies i explicar-los el bé que poden fer subscribint-se, regalar exemplars, vendre'ls pel carrer, etc.

Perdoneu el meu atreviment, però és que ja tremolo només de pensar que una empresa tan ben portada com aquesta, pogués estroncar-se per manca de desenvolupament com tantes altres obres dels nostres catòlics hem vist desaparèixer a casa nostra per manca de cooperació.

Ignasi Tebé (Barcelona)

Recordant...

En aquesta secció he llegit més d'una vegada, cartes de pares, avis i d'altres familiars dient que els seus infants s'avorreixen a missa.

Quan jo era petit no em passaven aquestes coses. Però recordant, recordant, m'he dit: ¿Per què devia ser que jo no m'avorrís durant la celebració Eucarística? Crec haver trobat resposta a la pregunta. Vaig tenir el privilegi (del qual he donat i en dono gràcies a Déu) d'haver viscut la meua infantesa amb els avis materns que eren molt pietosos.

Després de sopar i resar el rosari (aleshores encara no s'havia inventat la televisió), les vigílies de festa, el meu avi amb el llibre de missa a les mans comentava els actes més destacats de la Celebració Eucarística, Evangeli, Consa-

gració, etc, i si hi havien paraules llatines sense ésser traduïdes, ell me les explicava. Els dies de festa, a l'Església, jo amb el llibre de missa anava seguint les paraules del sacerdot i les respostes dels escolanets. Quan el celebrant llegia l'Evangeli encara que fos en llatí, jo ja sabia de que anava.

El meu avi m'havia fet viure la missa i jo la vivia. Penso que si els pares, avis, etc. dels infants d'ara tinguessin la bona voluntat que tenia el meu avi i expliquessin el meravellós significat de l'Eucaristia —el temps es troba si es vol, la mare no parlant tanta estona amb amigues (telèfon, compres, etc), el pare sense fer tants comentaris dels partits que s'han jugat o s'han de jugar, els avis no recontant les seves xacres etc., els infants no s'avorri- rient tant a missa, i més ara que es pot seguir en un idioma més comprensible sigui català o castellà i amb les respostes dels fidels al celebrant, participant tots de l'acte!

A veure si ens hi posem tots de ferm i no ens tornarem a queixar perquè els nens s'avorreixen a missa.

M.ª Esther Roura Estems (Barcelona)

Seguir endavant

Acabem de llegir el núm. 1 de CATALUNYA CRISTIANA que ha arribat a les nostres mans amb

una mica de retard, això és normal aquí, i com ens ha sorprès agradablement, hem pensat a adreçar-vos unes línies de felicitació i d'encoratjament per a que la vostra feina segueixi endavant malgrat les dificultats, que suposem seran moltes. Potser no tindrem la sort de poder llegir cap altre número, "mambu ve" no importa, aquí es perden la majoria dels diaris que rebem dels nostres familiars, l'únic que arriba amb normalitat és "Vida Nueva", i per ella i alguna que altra vegada per la ràdio ens asse- bentem del que succeeix a Espanya, doncs, encara que estem lluny ens agrada saber de la Pàtria, gran o petita, malgrat que nosaltres no llegim cap altre número del vostre, o millor dit, del nostre diari català. Us agraïm el vostre treball i l'esforç que feu per el bé dels cristians.

Comunitat Vedruna de Matari (M. Montserrat Simón)

Avís

Preguem als lectors que acudeixen a aquesta secció, que ens trametin els originals mecanografiats a doble espai i amb una extensió màxima d'un foli. Així ens facilitaran els treballs de traducció i correcció. Gràcies.

Avisos i comunicats

Barcelona

PARROQUIA DE SANTA MARIA DEL PI. CONFERENCIES QUARESMALES.— Mn. Joan Ventosa i Aguilar, Vicari Episcopal, donarà unes conferències quaresmals els dies 11, 12 i 13 (dimarts, dimecres i dijous) de març, a dos quarts de nou del vespre

CENTRE DE PROMOCIÓ DE LA VÍDUA. TROBADA REGIONAL.— Se celebrarà els dies 1 i 2 de març, a la Casa «Mater Salvatoris» del Tibidabo. Començarà el dissabte a les 5 de la tarda fins el diumenge a dos quarts de 7. Les reflexions seran dirigides per En Jaume Pujol, professor de l'Escola de Psicologia de la Fundació Vidal i Barraquer i per Mn. Francesc Vergés, Pvre. La jornada acabarà amb la celebració de l'Eucaristia. Per a més informació: telf. 215.41.30

CLARETIANES DE CATALUNYA JORNADA DE REFLEXIÓ CRISTIANA.— Se celebrarà el dia 1 de març, de dos quarts de 5 de la tarda fins a les 7. Tindrà lloc a la Sala Claret, Llúria, 5. Barcelona. El tema serà: La Conversió. La dirigiran com a Responsables: Josep Ventura i Jordi Pijoan, claretians.

SALA CLARET JORNADES D'EXPRESSIONI AUDIO-VISUAL I ANIMACIÓ DE LA FE.— Tindrà lloc: Divendres, 7 de març de 7-9 vespre; dissabtes, 8 de març de 10-11 matí; divendres, 14 de març de 7-9 del vespre; dissabte, 15 de març de 10-11 del matí. Responsables: Josep Vilarrubies i Josep Codina.

CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS. TAULES RODONES SOBRE «LA PASTORAL DELS SAGRAMENTS» I «LA JOVENTUT».— Al Centre d'Estudis Pastoral, tindran lloc pròximament dues taules rodones sobre els temes següents de l'Assemblea Diocesana de Barcelona: Dimarts, 4 de març, «La pastoral dels Sagraments», amb la

participació de José Aldazábal, Joaquín Albareda, Jaume Duch, dijous, 6 de març, «La joventut», amb la participació de Narcís Castanyer, Salvador Juncà, Antoni M. Serramonte i Josep M. Subirana. Horari: de les 8 a dos quarts de 10. L'entrada serà lliure, però, comunicar l'assistència per endavant. Secretariat: Rivadeneira, 6 4art. Barcelona-2. Telf. 317.48.58, de 10 a 1 i de 5 a 7

DIA MUNDIAL D'ORACIÓ.— Aquest any les dones cristianes de Thailandia ens inviten a tots, homes, dones i joves a pregar tots junts, per a aprendre a assumir la responsabilitat de la llibertat, en Barcelona (cont.) nosaltres mateixos, en les nostres famílies i en la societat. Lloc: Sta. Maria de la Bonanova, divendres, dia 7 de març, a les 7,30 del vespre.

CENTRE CRISTIÀ DEL UNIVERSITARIS (CCU).— «Una reflexió des de la postura ecologista», per Xavier García, periodista i promotor de la revista «Userda», dintre del cicle «Ciència», tecnologia i futur de la Humanitat a finals del s. XX», tindrà lloc el dimarts, 4 de març, a les 8 de la tarda, als locals del CCU, c/Villarreal, 81. telf. 323.33.68 «Espiritualitat i treball científic», per Josep M. Ballarín, és el títol d'un cicle de conferències que tindrà lloc en sessions setmanals, a les 8 de la nit, dels dijous: 6, 13, 20 i 27 de març als locals del CCU c/ Villarreal, 81 telf. 323.33.68

CENTRE DE PREPARACIÓ AL MATRIMONI. GRUPS DE DIÀLEG PER A PROMESOS.— El CPM ofereix als promesos la possibilitat de dialogar amb altres parelles de promesos i amb casats, sobre els temes de més interès, per tal de confrontar opinions i enriquir la reflexió de tots. Zona de St. Gervasi, del 3 al 20 de març, dilluns i dijous a les 22 h. Residència Reparadores, c/Emancipación, 33 telf. 212.69.00.- Zona Guinardó i Horta. Del 7 al 21 de març, dimarts i divendres a les 22 h. parroquia de Sta. Isabel d'Aragó, c/ Arte, 9, Guinardó. Telf. 236.41.35. del 7 al 15 de març, divendres i dissabtes, a les 21,30, parroquia de Sta. Teresa de Jesús, c/ Llobregós, 130 telf. 229.45.92.- Zona de Coll-

Blanch i l'Hospitalet, del 13 al 29 de març, dijous i dissabtes a les 21 h. parroquia de St. Ramon Nonat. Avda. St. Ramon N. telf. 240.02.84; del 11 al 20 de març, dimarts i dijous a les 21 h. parroquia de Ntra. Sra. de la Llum, c/ Enginyer Moncunill, 103 telf. 240.07.45.

Granollers, del 12 al 15 de març, a les 22 h. parroquia de St. Esteve, Sala Pax. Mollet, començarà el dia 3 de març, parroquia de St. Vicens; per concretar dates trucar al n° 593.49.46

Per a qualsevol informació truqueu a la secretaria del CPM, carrer Roselló, 223, telf. 228.20.00 de dilluns a divendres de 5,30 a 8,30 tarda.

GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT. Els dies 19-20 d'abril tindrà lloc a Tortosa un ENCONTRE NACIONAL per celebrar el Xè Aniversari. S'invita a tots els que desitjin assistir a aquesta jornada d'oració, reflexió i amistat. La inscripció es tanca el 15 de març. Com a preparació d'aquests actes, els Grups de Barcelona organitzen, en el Monestir de Pedralbes, una HORA SANTA, dirigida per Dr. Francesc Muñoz, el dissabte dia 8, de març, a les 5 de la tarda. Es clourà amb la celebració de l'Eucaristia presidida per Mons. Ramón Daumal, Bisbe Auxiliar de Barcelona. Per informació: tel.217.94.46 i 217.57.49

CATEDRAL DE BARCELONA. PREDICACIÓ QUARESMA.— El bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Josep M. Guix i el Dr. Francesc Camprubí, canonge predicaran l'homília tots els divendres de Quaresma, en la celebració de l'Eucaristia de les 7 de la tarda, sobre temes referents a la família, la vida i la catequesi. Del dilluns 24 al divendres 28 de març, a les 7,30 de la tarda, hi haurà unes conferències sobre el tema: «L'Església, poble que fa camí amb els altres pobles», a càrrec del Dr. Joan E. Jarque i Jutjar, Delegat episcopal d'Apostolat Saglar.

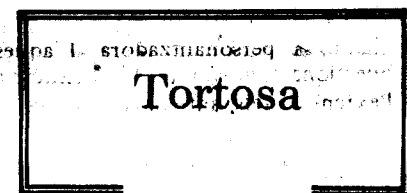
C.A.F.— (Rda. Universitat, 27 1er. telf. 302.30.75) Dissabte, dia 15 a les 19 h. preparació a la Pasqua, a càrrec de Mn. C. Soler Perdigó. Celebració Eucarística i Penitencial.

Girona

ORDENACIÓ SACERDOTAL.— El segon diumenge de març, dia 9 el bisbe Jaume ordenarà de diaca en Ramon Masachs i Plana, a les 12 del matí, a la parroquia de St. Salvador de Girona. En Ramon, nat a La Celler de Ter, està treballant des de fa anys a l'escultisme i ha seguit els últims cursos de teologia convivint i col·laborant amb la comunitat parroquial de St. Salvador en la qual encetarà ara, si Déu vol, el seu ministeri.

RECESSOS QUARESMALES PER A RELIGIOSES.— La Delegació episcopal de religioses ofereix a les religioses de les comunitats de la diòcesi uns recessos de Quaresma a diferents llocs, dirigits per sacerdots diocesans i religiosos: Dia 1 de març a Lloret de Mar (Gnes. de la Immaculada); dia 2 de març, a Palau-Sacosta, Girona (Monestir de Sta. Caterina); dia 8 de març, a Olot (monges clarisses de la Divina Providència); dia 9 de març, a Solius (monestir de Sta. Maria); dia 15 de març, Girona (RR. Adoratrius); dia 16 de març, a Figueres.

Tortosa

RECÉS ESPIRITUAL GENERAL EXTRAORDINARI DE QUARESMA.— El presidirà i dirigirà el Rvdm. Sr. Bisbe Dr. Ricard Carles i Gordó, el dia 2 de març, al Seminari Diocesà de Tortosa. Començarà a les 10,30 i acabarà a les 5 de la tarda amb la celebració de l'Eucaristia

Tarragona

ODIPSFE.— ODIPSFE es llegeix «Obra diocesana de Peregrinacions al Servei de la Fe». Es i funciona com instrument d'un moviment «Pro Fide» radicant a la «Delegació diocesana per a la Doctrina de la Fe», de l'Arxidiocesi de Tarragona. Es encara als seus inicis. Té el criteri de treballar molt a la quietat, preocupat més de l'eficàcia que de l'expectacularitat.

NOTA DE LA REDACCIO

En els números 17 i 18 de CATALUNYA CRISTIANA, vàrem publicar uns articles titulats «Acotacions entorn del sofriment» i «El que hi ha de positiu en conflictes i frustracions» signats per Jordi Gol i Pere Barbosa respectivament. Incomprendiblement no vàrem consignar que eren uns resums d'unes conferències a la Unió Espiritual de Mares. Gustosament rectifiquem aquest error.

C.C.

Un servei a la fe cristiana

Catalunya Cristiana

La nostra família i el nostre Parlament

Segons estadístiques proporcionades pel Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar -que el lector trobarà en una altra pàgina d'aquest número de C.C.- els matrimonis inscrits a la ciutat de Barcelona han passat de 12.018 l'any 1974 a 9.630 l'any passat; mentre que els expedients de matrimonis civils han passat de 469 l'any 1974 a 1.941 l'any passat. El mateix Secretariat, fent alguns aclariments sobre el descens del nombre de matrimonis, diu: "En altres països del món occidental, en els que també es dona aquest fet, la causa més important és la cohabitació juvenil".

Podem afegir-hi també el criteri social que valora un fill molt més com una limitació de l'amor dels pares (que queden lligats per la nova vida) que no pas com un fruit de la plenitud del mateix amor.

Des de fa uns anys que, fins i tot en certs ambients eclesials s'ha arribat a considerar com un progrés el que fills de famílies catòliques es casin pel civil, o no es casin, o es descasin un cop casats. Entre nosaltres s'ha ironitzat irresponsablement sobre la família i Pau VI, en la Humanae Vitae, defensant l'amor dels esposos sense callar les exigències que comporta. Els fills de famílies cristianes sovint s'han vist empenyos a experiències que, fent-los confondre la confiança amb la permissivitat més enllà de tota prudència, els han allunyat de la norma moral imposada per l'Església i del caliu dels pares, alhora que els han fet avançar per camins negadors de la institució familiar. Actualment, la mateixa popularitat de Joan Pau II es mira amb suspicàcia perquè ens recorda els deures morals que ens imposa la dignitat humana per referència al sexe, a la relació home-dona, a la institució familiar, a la transmissió de la vida, a l'educació dels fills.

L'estudi sociològic de determinades realitats familiars ha estat considerat com la pauta del desenvolupament social, i els estudis estadístics, més o menys veraces, han estat usats fins i tot per alguns catòlics com una arma contra el Magisteri de l'Església. La "realitat" científicament estudiada ha estat presentada com l'únic ideal que pot generar una doctrina. Això evidentment no concorda amb els plantejaments del Qui va dir: "el meu regne no és d'aquest món".

En tot cas, aquest fer de la realitat del món l'objectiu de la nostra vida de cristians ens assimila al materialisme -tant és que sigui el materialisme històric revolucionari com el materialisme consumista capitalista-. I aquest materialisme, que ens fa negar tot ideal transcendent, sota l'aparença d'un progressisme ben orquestrat, en realitat ens fa ser conformistes i acomodaticis a moltes realitats profundament deshumanitzadores.

Enfront d'aquesta realitat, que afecta la societat i l'Església és ben cert que sols un plantejament seriós i sobrenatural de la pastoral matrimonial pot ajudar a salvar la família.

Però també és cert que tant els pares com els fills necessitem un context social que ens ajudi a assolir, individualment i comunitàriament, una maduresa personalitzadora. I aquest context passa necessàriament per qüestions com són ara la institució matrimonial, el divorci, l'avortament, l'extensió del matrimoni, la llibertat d'ensenyament, etc. Però, ¿per què ens ha de preocupar ara la institució matrimonial? ¿Per què ens ha de preocupar ara el divorci? ¿Per què ens ha de preocupar ara l'avortament? ¿Per què ens ha de preocupar ara l'extensió del matrimoni? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat d'ensenyament? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat d'expressió? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de moviment? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de religió? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de treball? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de circulació? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de residència? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de contractació? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de propietat? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de creació? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de consum? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de comunicació? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de informació? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de moviment? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de residència? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de contractació? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de propietat? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de creació? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de consum? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de comunicació? ¿Per què ens ha de preocupar ara la llibertat de informació?

El regne de Jesús no és d'aquest món, però comença en aquest món. I, evidentment, no es desenten d'aquest món. Per això els seguidors del Fill de Déu fet home tenim l'obligació de treballar per fer el món més humà.

I en una ocasió com la de les eleccions al nostre Parlament, no podem oblidar la família, font de personalització. Tenim obligació de votar, i hem de votar de tal manera que el materialisme -sigui històric, sigui consumista- no es vegi afavorit pel poder polític, en perjudici de la institució familiar, base de qualsevol societat realment humana.

Eleccions al Parlament: els líders catalans parlen sobre qüestions religioses (3)

Antoni Gutiérrez (PSUC):

"Cal assegurar l'autèntica llibertat d'ensenyament"

Saber el que pensa l'Antoni Gutiérrez Díaz com a persona i com a secretari general del PSUC sobre qüestions religioses és altament interessant, no ja tan sols pel que fa a la seva militància comunista sinó també per la incidència que a Catalunya té el partit dels comunistes catalans. Heus ací les seves respostes a les moltes preguntes.

Ens trobem en un país, Catalunya, de profunda tradició cristiana, encara que avui pugui semblar que no sigui així. Quina és l'actitud del vostre partit davant el fet religiós? Hi poden haver cristians convençuts com a militants en el vostre partit?

Crec efectivament, que d'una manera o altra la nostra col·lectivitat nacional catalana està profundament impregnada d'una tradició cristiana. Considero que aquest fet té connotacions molt positives, donat que a l'arrel mateixa del cristianisme hi ha com a elements essencials, al marge dels transcendents, la lluita immanent per una societat més justa.

No sols hi poden haver cristians convençuts com a militants en el nostre partit, sinó que tenim un plantejament polític explícit a favor de la militància dels cristians en el PSUC.

"Cal transformar la família"

La família és la primera cèl·lula de la societat, encara que avui és contestada. El matrimoni, el divorci, l'avortament. Heus ací una qüestió polèmica. Què en pensa el vostre partit de la família, del divorci, de l'avortament, del reconeixement social dels fills naturals?

La família és avui per avui, efectivament, la primera cèl·lula de la societat, però és una cèl·lula influenciada, manipulada, formalitzada pel context social. Cal transformar la família. I això

no es pot fer família a família, sinó que cal fer-ho en el conjunt de la societat, per tal de convertir aquestes relacions en autèntiques relacions potenciadores, diàfanes, amicals.

Es per això que considero que el divorci és necessari quan els motius d'una convivència sincera s'han exhaurit. Llavors, mantenir aquesta convivència representa deteriorar la família, convertir la convivència volguda en una obligació forçada, i, es vulgui o no, això afecta tots els membres de la família. Crec que un matrimoni merament formal és un element de deterioració per als fills molt més gran que un divorci honest, clar, ben explicat i ben portat.

Pel que fa a l'avortament, crec que cal, en primer lloc, una planificació familiar que faci de la paternitat i la maternitat un fet plenament responsable. Davant d'un esdeveniment tan important com és tenir un fill no es pot plantejar com a raó suprema l'atzar.

En segon lloc, cal plantejar-se, també, que l'embaràs no volgut origina situacions reals de fet a les quals cal trobar una solució també real en la nostra legislació. La nostra societat no pot donar les espatlles a l'existència de milers i milers d'avortaments clandestins que desvaloren la legislació existent. Cal regular jurídicament l'avortament.

Quant al reconeixement social dels fills naturals, crec que és un dret de justícia difícilment discutible que assenyalava la maduresa d'una societat.

"El fonamental es l'escola pública"

Escola nacional, escola privada. Heus ací una qüestió llargament debatuda. Heus ací un camp de batalla. Què en pensa el vostre partit de l'escola privada? Ha d'existir? Ha de ser subvencionada? Han de desaparèixer els col·legis religiosos?

Crec que el que està en primer pla és el problema de la llibertat d'ensenyament, entès aquest com un dret humà i reconegut per la Constitució. La llibertat d'ensenyament vol dir, primer que res, el dret de tots els infants a rebre un ensenyament de qualitat, un ensenyament pluralista, un ensenyament amb control democràtic, un ensenyament laic. Cal que la formació cívica, moral i religiosa que els pares vulguin donar als seus fills sigui plenament respectada. Això, però, no s'ha de confondre amb el que és la llibertat d'ensenyament, és a dir, la necessitat d'un ensenyament de la mateixa qualitat per a tots els infants.

Per tant, el que és fonamental és l'escola pública. L'escola privada, si meu entendre, ha de ser subsidiària, no lucrativa, i lligada a la realitat avui existent. Es en aquest context en què cal obrir un procés que asseguri l'autèntica llibertat d'ensenyament.

Cristianisme i església

L'Església formada per bisbes, sacerdots, religiosos, és una realitat vinculada al món civil. Quina és l'actitud del vostre partit davant d'aquesta realitat?

Sens dubte, l'Església, entesa en el sentit jeràrquic, és una realitat, i una realitat lligada al món civil, sobretot a partir del segle quart. Però, al meu entendre, el cristianisme és quelcom més que aquesta Església, i entenc que un procés de retorn als orígens del cristianisme va lligat a una desjerarquizació progressiva de l'Església, per tal que aquesta no sigui un poder organitzat i lligat al món civil sinó una manera de ser i de creure dins del món civil. Si el vostre partit surt guanyador en les eleccions al Parlament quina seria la vostra relació amb el Vaticà i amb la Conferència Episcopal Catalana?

Conferència Episcopal Catalana: Respecte mutu

Ni per al nostre partit ni per a cap partit existeix, des de Catalunya, una via directa de relació amb el Vaticà, relació que planteja problemes de relacions internacionals que no contemplan l'Estatut i que són competència exclusiva del Govern de l'Estat.

Ara bé, amb la Conferència Episcopal Catalana nosaltres entenem que el Govern de la Generalitat, les Institucions de la Generalitat, donat que es tracta -com deia una pregunta anterior- d'una realitat estructurada a Catalunya, cal que mantingui relacions constants de plena informació, d'intercanvi d'opinions, tal com hem fet, per exemple, des del Consell de la Generalitat a l'hora de plantejar la nostra proposta -després no escoltada- del calendari de festes a Catalunya, per a la qual cosa hem consultat l'opinió de la Conferència Episcopal Catalana, i no sols la d'aquest organisme.

Crec, per tant, que, en les condicions actuals, la relació entre la Generalitat i la Conferència Episcopal Catalana ha de ser de respecte mutu però al mateix temps de comunicació.

Josep Maria Pàmies

Catalunya Cristiana

Redacció i administració: carrer de València, 224, 1r, Barcelona-7. Telèfons: 215.27.39, 215.27.84, 215.28.05, 215.24.33.

Edita EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Director: Joan E. Jarque i Jutglar.

Sota-director: Francesc Maigosa. Redactor en cap: Antoni Plaia i Mateu.

Redacció: Montserrat Vilaseca i Francesc Gamissans.

Compaginació: Eugènia Vidal.

Col·laboradors habituals: Esteve Busquets i Molas, Climent Forner, Albert Pons, Pere Tena, Jaume Casanovas, Josep Ventura, Josep M. Gavín, Josep M. Aragons, Josep Fauli, Enric Planas, Vicenç Nolla, Xesc Soliu, Guillem del Món, Plinçanyol.

Documentació: Ferran Camps. Publicitat: Carlos Carrero.

Administració: Joan Manuel Checa.

Composició: Agutí Condal.

Coordiначió: Oriol Camps i González.

Impremta: EMSA. Carrer de Llúria, 35. Barcelona.9.

Dipòsit legal: 14.387.

Antoni Gutiérrez es "confessa"

1.- D'on sou fill?

-De Premià de Mar, un poble del Maresme.

2.- Assistíreu a una escola religiosa?

-Sí. Vaig fer tot el batxillerat als Escolapis, a l'escola que tenen al carrer Diputació número 277.

3.- Quin record guardeu de la primera comunió?

-Recordo perfectament la diada de la meua primera comunió com un dia il·lusionat i feliç.

4.- Quin home religiós us ha impressionat més?

-Dels que he conegut directament, entre els meus professors escolapis, el Pare Ramon Castelltort. Entre els personatges que he conegut d'una forma mediata, Joan XXIII.

5.- Quina virtut admireu més?

-L'honestitat.

6.- Quin vici detesteu més?

-La hipocresia.

7.- Heu fet mai exercicis espirituals?

Quin record en guardeu?

-He fet exercicis espirituals en ple recés en dues ocasions, i després, en tres o quatre ocasions, sense recés. En guardo un record més viu dels que vaig fer en ple recés, com a èpoques de reflexió assolada en les quals, però, al meu entendre, hi jugava un paper protagonista exagerat la mort i la por al càstig, en contraposició a la necessitat de responsabilitzar-se en la vida.

8.- Quin record teniu del vostre casament?

-Tinc el record d'un acte en el qual els aspectes formals pesaven massa.

9.- Quan nasqué la vostra vocació política?

-No crec que pugui parlar-se en el meu cas de vocació política, sinó de compromís col·lectiu, que, d'una manera o altra, havia buscat sempre, fins i tot en la meua militància a l'Acció Catòlica. Però la formalitat del compromís polític data de l'any 59.

10.- Celebreu el Nadal? Feu el Pessebre a casa vostra?

-Sí. Celebro el Nadal perquè, malgrat que avui no tinc una convicció religiosa, crec que té una significació cultural i cívica, més enllà dels continguts religiosos. Sí, el Pessebre no el fem.

11.- Què en penseu, de Jesucrist?

-Penso que, sens dubte, existeix un Jesucrist real i històric, que representa una figura important per si mateixa, i també un Jesucrist idealitzat, deïficat, que ha sofert tota mena de manipulacions.

12.- Els vostres fills, us han fet mai cap pregunta religiosa?

-Amb els meus fills he parlat de totes les qüestions, i he rebut d'ells tota mena de preguntes i, per tant, també preguntes religioses.

13.- Sou partidari de celebrar festes religioses?

-Sóc respectuós amb les manifestacions externes de la religió i crec que en la nostra col·lectivitat el fet que hi hagi una majoria de creients ens ha de fer, a tota, partidaris de celebrar i respectar les festes religioses.

14.- Quin home del món religiós destacàreu avui?

-La personalitat cristiana actual que més m'ha trasbalsat i, fins i tot, es pot dir que m'ha influït ha estat la de l'Alfons Carles Comín.

15.- Què representa Montserrat per a Catalunya?

-Crec que Montserrat, per a Catalunya, més enllà de qualsevol simbologia, és un signe d'identitat nacional.

16.- Teniu devoció per algun sant en particular?

-No tinc, òbviament, devoció per cap sant en particular, perquè com he dit abans, no tinc creença religiosa.

17.- Heu llegit algun llibre religiós.

-Sí molts. Però potser el que passa davant de tots és la Bíblia, que he llegit en la seva traducció catalana feta crec recordar- amb l'ajut de l'Abadia de Montserrat.

18.- Què en penseu de la mort?

-Que és un fet biològic irremediable que cal acceptar amb serenitat.

19.- I del més enllà?

-Que el més enllà és d'aquells que ens seguiran i que, en certa manera, seran els nostres hereus i en els quals cal pensar.

Nomenament pontifici

**El franciscà
Pare Andrew,
ajudant de
monsenyor Deskur**

Joan Pau II ha promogut a la dignitat arquebisbal el bisbe polonès mons. Andrej Maria Deskur, president de la Comissió Pontificia per a les Comunicacions Socials.

El Papa ha nomenat al mateix temps sots-president de l'esmentada comissió al franciscà escocès Agnellus Andrew.

Del primer, de mons. Deskur, es recordarà que va estar molt malalt, internat a l'Hospital Gemelli de Roma, i que el Papa va fer la seva primera sortida del Vaticà per visitar-lo.

El pare Andrew va néixer a Glasgow (Escòcia) el 27 de maig de 1900, realitzà els primers estudis amb els jesuïtes de la seva ciutat natal i el de Filosofia i Teologia a les escoles superiors de la província franciscana local. Va fer la professió solemne el 27 de maig de 1929 i fou ordenat sacerdot el 20 de febrer de 1932.

Després d'haver realitzat, durant llarg temps, la seva activitat en el camp radiofònic, fou molts anys col·laborador de la BBC i després en fan consultor fins al 1973. Ha estat fou traductor i director del «National Catholic Radio and Television Centre» de Londres. És president de l'Associació Catòlica Internacional per a la Ràdio i la Televisió (UNDA) des del 16 de gener de 1971.

Interessants declaracions de Leonardo Boff sobre Joan Pau II

«El Papa viatjarà al Brasil perquè els pobres no poden anar a Roma»

El cèlebre teòleg franciscà brasiler, Leonardo Boff, ha contestat a una sèrie de preguntes de «Vida Nueva», aprofitant la seva estança a Espanya. Boff gaudeix de gran estimació dintre de la Conferència de bisbes brasilers. El cardenal Arns, arquebisbe de Sao Paulo, escriu: «Vaig ésser director d'estudis de Boff en els anys de Teologia i el principal responsable de l'especialització que va fer a Alemanya. Un alumne brillant, humil, de profunda espiritualitat, d'una capacitat d'expressió poètica, filosòfica, teològica, reconeguda per tots».

Interrogat sobre les seves impressions respecte a Joan Pau II i el seu viatge al Brasil, Boff respon:

—No en tinc una opinió totalment formada. Entren en diferents variants en la comprensió del Papa. El que veig més clar és el següent: Occident està mancat de líders, hi ha un buit de capdavanters a nivell polític, ideològic. Tenim governs amb presidents mediocres, sigui Carter, sigui Giscard d'Estaing o Schmidt. En aquest buit de capdavanters sorgeix la figura del Papa, que és indiscutiblement un líder religiós. I ho és no per manipulació dels polítics, sinó el context mundial.

Pel seu estil, d'una relació franca amb el poble, pel seu discurs obert, sense gaires eufemismes propi del discurs bizantinista dels Papes, per la seva personalitat —que és molt forta, que creu amb una profunditat extraordinària i no té cap dubte en la fe— dona molta seguretat, sobretot a aquelles grans masses que se senten desamparades per les instàncies de legitimació i pels líders, que han de tenir aquesta funció: orientar, conferir seguretat.

Sobre la figura del Papa concretament des de l'Amèrica Llatina, Boff respon:

—Des del nostre Continent jo saludo aquest protagonisme del Papa, perquè arran del seu discurs religiós les masses es mobilitzen. Allò que no aconsegueixen els nostres governs militars, amb tota la seva manipulació ideològica dels mitjans de comunicació i les seves concentracions. No aconsegueixen reunir el poble, perquè els seus governs són manifestament anti-poble. Ni pel seus discursos, ni per la seva ideologia progressista, ni per les seves amenaces, aconsegueixen reunir el poble. I el Papa, solament amb la seva aparició, reuneix multituds de milions de persones. Poc importa el que els digui, la seva «persona» és el gran discurs. El gest d'agafar infants i besar-los: tots aquests gestos són, en el fons, populars. Per a nosaltres això té una gran importància, perquè s'arriba a mobilitzar el pol més dèbil de la societat, el més primitiu, i controlat, que és el pol popular, les masses populars. La religió, el Papa, la fe, pot mobilitzar-los... Per a nosaltres és important que sigui així. Si es mobilitzen amb el discurs religiós o amb el discurs polític, ara, en el fons, no m'importa gaire, mentre es vagin creant espais de llibertat, d'actuació, de presència, de participació on es plantegin problemes.

—¿El Papa s'ha plantejat problemes que afecten l'Amèrica Llatina?

—Sí. Ha plantejat molt bé per nosaltres alguns problemes: justícia social, explotació de l'home per l'home i per l'Estat; la pobresa com a fruit de grans mecanismes econòmics i socials d'explotació. Aquest és un discurs que per a nosaltres és alliberador, si a la vegada el Papa es

El Papa podria venir a Espanya

El bisbe d'Astorga, mons. Antoni Briva, ha declarat al diari «La Hora Leonesa» que el Papa li ha manifestat, en una audiència concedida fa vuit dies, que esperava venir a Espanya quena hi hagués l'ocasió propícia, i quan ell estigués degudament preparat.

Segons mons. Briva, el Papa creu que el seu viatge podria resultar folklòric i vol que els seus desplaçaments tinguin un sentit més profund i un caire de promoció de la religiositat del poble.

presenta molt menys hieràtic, molt menys emperador, més humà, i el seu accés a les masses es fa directament, sense passar per les instàncies dels governs i diplomàtics. Joan Pau II està menys amb els presidents que amb les masses populars: li agrada, diguem-ho així, el poble. Per a nosaltres tot això és molt important, encara que jo sé que des d'altres claus de lectura això es veu molt críticament. Per exemple, des d'Europa, que té una més gran suspicàcia davant de la manipulació dels símbols religiosos. Però en el nostre cas exerceix una funció alliberadora. Els nostres governs tenen por d'això.

—Quan Joan Pau II visiti el Brasil, el seu viatge desenvoluparà aquestes claus d'apropament popular?

—Hi ha dos grups que s'estàn disputant la visita del Papa. El govern la vol capitalitzar pels seus interessos; fer passar com a vàlid el model brasiler de desenvolupament, que inclou grans despeses socials per als pobres. I la Conferència dels bisbes vol una visita l'accent principal de la qual no siguin les grans multituds. Volem que el Papa vagi allà on és la nova Església: comunitats de base, comunitats indígenes, comunitats obreres. Aprofitar la visita per a llençar una pastoral per als negres, que fins ara no ha existit. El problema de les grans masses és un problema de planificació. I la gent hi anirà, perquè la visita del Papa desperta el seu interès. És la primera vegada que el Papa ve a les nostres terres: tothom voldrà anar-hi. Els pobres no poden anar a Roma, com els rics, per veure el Papa. I ara, ell, el Papa, ve als pobres. Se senten visitats i aniran a veure'l. Això no es pot evitar. Però en la mesura que es pugui organitzar —i aquesta fou una de les opcions de la Conferència dels bisbes— es portarà el Papa a l'Església viva.

—¿Fins on arribaran les visites de Joan Pau II al Brasil?

—Anirà —i ja està planejat— a la zona amazònica i s'hi quedarà dos o tres dies; allà, amb els indígenes. Allà on tot és molt pobre i l'Església està fermentant, s'està creant en nous ordres... Jo crec que el que ha passat meu país és quelcom carismàtic. No es sols fruit de l'esforç d'alguns, sinó un do de Déu. D'una banda, el cim de l'Església —la Conferència, els bisbes, els sacerdots— volen encarnar-se cada cop més en el poble i oficialment, com a grup, opten per això. I d'altra banda, el poble i les comunitats volen als bisbes, als sacerdots, a l'Església institucional. No senten rebuig envers ella. Els dos pols es troben aquí. Jo crec que la força de la nostra Església ve d'aquest trobament.

Documents

La instrucció religiosa

«Avui la instrucció religiosa és absolutament fonamental per a tot cristià, si la seva fe ha de ser un convenciment il·luminat i personal. Només quan hom està convençut de debò que tot allò que l'Església ensenya és voluntat de Déu i revelació de Crist, té la força i la joia de viure autènticament la pròpia fe, superant totes les dificultats de l'ambient. És aquest un motiu de més per a donar gran importància a la Missa del dia de festa, amb l'homilia del sacerdot, com també al Catecisme dels infants, a les classes de religió a les escoles, a les reunions que es convoquen a la parròquia, a la catequesi del jovent, a la lectura de la premsa. Ben entès, la importància central correspon únicament a l'Eucaristia, a aquell trobar-se cadascú amb Jesús, el dolç hoste de l'ànima, personalment, de tu a tu» (Homilia del dia 20 de gener del 1980 en una parròquia de Roma. L'Osserv. Rom. 21-1-80).

El servei preciós i delicat dels teòlegs

«El manament de Déu a l'Església del Crist de guardar, o custodiar i defensar el dipòsit de la fe, té per objecte i finalitat que tots els fidels, guiats pel Sagrat Magisteri en el qual actua la persona mateixa de Crist Mestre, puguin abraçar la fe dels primitius cristians amb seguretat plena, aprofundir-ne la intel·ligència i projectar-la, sempre millorant, sobre la vida pràctica».

Per tal de complir com cal deures tan greus, el Magisteri de l'Església s'ajuda amb els treballs dels teòlegs, molt especialment dels qui han rebut encàrrec d'ensenyar en l'Església, constituïts així, ells també, en certa manera, mestres de la veritat... Tenen llibertat d'investigació científica, només limitada pel mètode propi de la Sagrada Teologia. Llur comens és d'assolir, des del seu lloc, el mateix objectiu que el Magisteri i —no altre—, ço és: «guardar el dipòsit de la Revelació, profunditzar-hi, explicar-lo, treure'n al·lçons, defensar-lo. Resumint: il·luminar amb la llum de la veritat divina la vida de l'Església i del llinatge dels homes».

El valor dels signes

Les següents paraules pertanyen a una allocució del Papa a religiosos, religiosos i sacerdots, durant el seu viatge a Irlanda. Va dir així: «A vosaltres, religiosos, com als sacerdots diocesans i religiosos, us diré: «viviu la joia d'ésser testimonis de Crist en el món modern. No vacil·leu a deixar-vos reconèixer i identificar pel carrer com a homes i dones que han consagrat llur vida a Déu i per tal de servir el Crist han tirat al foc tot el que és del món... Creieu en el valor dels homes i de les dones del nostre temps: creieu en el valor dels signes visibles de la consagració de les vostres vides. Gent té necessitat de signes i de reclams que, en aquesta civilització, li recordin Déu, de qui, per culpa de la secularització, ja queden ben pocs signes evocadors. (Osserv. Roma, 30-IX-79).

V.N.

Vittorio Bachelet, víctima de les «Brigades Roges»

Joan Pau II ha evocat les hores tràgiques d'Itàlia amb l'assassinat de Vittorio Bachelet, professor jurista i cristià convençut.

«No puc passar en silenci —ha dit el Papa— l'horrible, l'indigne atemptat que s'ha afegit a la cadena trágica de delictes comesos, que des de fa temps taquen de sang Itàlia. Ha estat víctima de l'acció destructiva del terrorisme. L'Església eleva la seva veu perquè els homes es retrobin i, amb un compromís renovat, treballin en la salvació de la Pàtria. Alhora expresso el meu profund condol a l'esposa i els seus fills, i elevo la meua pregària al Senyor».

Iniciativas en Psicología y Educación

MAYORES 25 AÑOS SIN BACHILLERATO

- PREPARACION INTENSIVA
- UNIVERSIDAD POLITECNICA INICIO CURSO MARZO
- PREPARACION TODAS LAS FACULTADES POR CORRESPONDENCIA

I.P.E.

Rbla. Catalunya, 79. Baileón, 35
Telefonos. 21 J.86.32 - 225.67.40

La catequès del Papa

L'intercanvi del cos crea una comunió autèntica

Continuem l'examen d'aquest «principi», al que Jesús va remetre's en la seva conversa amb els fariseus sobre el matrimoni. Aquesta reflexió ens exigeix traspasar les llindes de la història de l'home i arribar fins a l'estat d'innocència original, per a captar el significat d'aquesta innocència, ens basem, d'algun manera, en l'experiència de l'home «històric», en el testimoni del seu cor, de la seva consciència.

Anàlisi dels primers capítols del Gènesi

Seguint la línia del «a posteriori històric», tractem de reconstruir la peculiaritat de la innocència originària tancada en l'experiència beatificant del significat del cos que, en l'àmbit del misteri de la relació assoleix l'home, per dir-ho així, en allò complementari que hi ha en ell de masculí i femení.

No obstant, a les arrels d'aquesta experiència ha d'estar la llibertat interior del do, unida per damunt de tot a la innocència; la voluntat humana és originàriament innocent i, d'aquesta manera, es facilita la reciprocitat i intercanvi del do del cos, segons la seva masculinitat i feminitat, com a do de la persona. Per tant, la innocència de que parla el Gènesi 2,25, es pot definir com a innocència de la recíproca experiència del cos. La frase: «Estaven ambdós nus, l'home i la seva dona, sense avergonyir-se'n», expressa precisament aquesta innocència en la recíproca «experiència del cos», innocència que inspirava l'interior intercanvi del do de la persona que, en la relació recíproca, realitza concretament el signficat «responsaliti» de la masculinitat i feminitat. Així, doncs, per a comprendre la innocència de la mútua experiència del cos, hem de tractar d'aclarir en què consisteix la innocència interior en l'intercanvi del do de la persona. Aquest intercanvi constitueix, efectivament, la veritable font de l'experiència de la innocència.

Llums que es desprenen del text bíbli

Podem dir que la innocència interior —això és, la rectitud d'intenció— en l'intercanvi del do, consisteix en una recíproca «acceptació» de l'altre, per tal que correspongui a l'essència mateixa del do; d'aquesta manera, la donació mútua crea la comunió de les persones. Per això es tracta d'«acollir» a l'altre, ser humà i d'«acceptar-lo», precisament perquè en aquesta relació mútua de la que parla el Gènesi 2,23-25 el baró i la dona es converteixen en do l'un per a l'altre, mitjançant tota la veritat i l'evidència del seu propi cos, en la seva masculinitat i feminitat. Es tracta, doncs, d'una «acceptació» o «acollida» aital, que expressi i sostingui en la nua recíproca el significat del do i per això profunditzi la dignitat recíproca profundament al fet de que el Creador ha volgut —i

continuament vol— a l'home, baró i dona, «per si mateix» la innocència «del cor» i per tant, la innocència de l'experiència significa participació moral en l'Etern i permanent acte de la voluntat de Déu.

El contrari d'aquesta «acollida» o «acceptació» de l'altre ser humà com a do, seria una privació del do mateix i per això un capgirament i fins i tot una reducció de l'altre a «objecte per a si mateix» —objecte de concupiscència, d'«apropiació indeguda», etcètera. No tractarem ara detalladament d'aquesta multiforme i presumible antitesi del do. Però és necessari constatar, aquí, en el context del Gènesi 2, 23-25, que produir semblant extorsió a l'altre ser humà en el seu do —a la dona per part del varó i viceversa— i reduir-lo interiorment a mer «objecte per mi», hau-

ria de senyalar precisament el principi de la vergonya. En efecte, aquesta correspon a una amenaça inferida al do en la seva intimitat personal i testimonia l'esfondrament interior de la innocència en l'experiència recíproca.

El mateix donar es converteix en acceptar

Segons el Gènesi 2,25, «l'home i la dona no sentien vergonya». Això ens permet arribar a la conclusió que l'intercanvi del do, en el qual participa tota la seva humanitat, ànima i cos, feminitat i masculinitat, es realitza conservant la característica interior —això és, precisament la innocència— de la donació de si mateix i de la donació de l'altre com a do. Aquestes dues funcions d'intercanvi són profundament vinculades en tot el procés del «do de si»: el donar i l'acceptar el do es compenetrar, d'aïtal manera que el mateix donar es converteix en acceptar, i l'acceptar es transforma en donar.

El Gènesi 2, 25, ens permet deduir que la dona, la qual en el misteri de la creació fou «donada» a l'home pel Creador, és «acollida» o sigui, acceptada per ell com a do, gràcies a la innocència originària. El text bíblic és del tot clar i transparent en aquest punt. Al mateix temps, l'acceptació de l'home per part de la dona i la mateixa manera d'acceptar-la es converteixen com en una primera donació, de manera que, la dona donant-se —des del primer moment en que en el misteri de la creació fou «donada» a l'home per part del Creador—, «es descobreix» a la vegada a «si mateixa», gràcies al fet de que ha estat acceptada i acollida, i gràcies a la manera com ha estat rebuda per l'home. Ella es troba, doncs, a si mateixa en el propi donar-se —«a través d'un do sincer de si», Gaudium et Spes, 24—, quan és acceptada tal com l'ha volguda el Creador, això és, «per si mateixa», a través de la seva humanitat i feminitat; quan en aquesta acceptació s'assegura tota la dignitat del do, mitjançant l'ofrena del que és ella en tota la veritat de la seva humanitat i en tota la realitat del seu cos i del seu sexe, de la seva feminitat, ella arriba a la profunditat íntima de la seva persona i a la plena possessió de si. Afegim que aquest trobar-se a si mateix en el propi do es converteix en front d'un nou do de si, que creix en virtut de la disposició interior a l'intercanvi del do i en la mesura en que troba una igual i

inclús més profunda acceptació i acollida, com fruit d'una cada vegada més intensa consciència del do mateix.

Intercanvi i enriqueiment mutu

Sembla que el segon relat de la Creació hagi assignat a l'home «des del principi» (Cf especialment Gènesi 2, 23). La dona està confiada «des del principi» als seus ulls, a la seva consciència, a la seva sensibilitat, al seu «cor», i, en canvi, ha d'assegurar, en certa manera, el procés mateix de l'intercanvi del do, la recíproca compenetració del donar i rebre el do, i tot això, precisament a través de la seva reciprocitat, crea una autèntica comunió de persones.

L'home es troba a si mateix al donar-se

Si la dona, en el misteri de la Creació, és aquella que ha estat «donada» a l'home, aquest, pel seu cantó, al rebre-la com a do en la plena realitat de la seva persona i feminitat, per això mateix l'enriqueix, i al mateix temps, també ell s'enriqueix amb aquesta relació recíproca, queda enriquit. L'home s'enriqueix no solament mitjançant ella, que li dona la pròpia persona i feminitat, sinó també mitjançant l'entrega d'ell mateix. La donació per part de l'home com a resposta a la donació de la dona és per ell mateix un enriqueiment; en efecte, ell, en manifesta com l'essència específica de la seva masculinitat que, per mitjà de la realitat del cos i del sexe, aconseguir l'íntima profunditat de la «possessió de si», gràcies a la qual és capaç de donar-se a si mateix com de rebre el do de l'altre.

L'home, per tant, no solament accepta el do, sinó que al mateix temps el rep com a do la dona, en el revelar-se de l'interior essència espiritual de la seva masculinitat, juntament amb tota la veritat del seu cos i sexe. Així, acceptant ell, per aquesta acceptació i acollida del do de la pròpia masculinitat, s'enriqueix i sexe. Així doncs, acceptant ell, per aquesta acceptació i acollida del do de la pròpia masculinitat, s'enriqueix.

Com a resultat d'aïtal acceptació, en la que l'home torna a trobar-se a si mateix per mitjà del «do de si» en ell es converteix en font d'un nou i més profund enriqueiment de la dona amb ella mateixa. L'intercanvi és recíproc, i en ell es descobreixen i creixen els efectes recíprocs de «do sincer» i del «retrobarment de si».

D'aquesta manera, seguint les petjades del «a posteriori històric» —per damunt de tot, seguint les petjades dels cors humans— podem reproduir i quasi reconstruir aquell recíproc intercanvi del do de la persona

(Audiència General, 6-2-80)

Crònica de Roma

L'Església a l'Est europeu

ROMA. (Del nostre corresponent.) — Roma és un excel·lent observatori d'ideologies, polítiques i cultures. Els seus pacífics punts de mira són continuament adreçats cap a tots els extrems de la rosa dels vents, amb pacient i incansable afany evangelitzador i de promoció dels drets dels homes. I un punt d'interès privilegiat és en l'est europeu: sempre ha estat així; el fet que l'Església tingui un Papa «que ve del fred» al menys haurà obtingut que el que fins ara era una constant hagi passat a ésser una moda.

La desimboltura de l'Església de Polònia la converteix en privilegiada. Allà es construeixen esglésies sense permís del govern, es denuncia públicament que es trobin aparells clandestins d'espionatge a oficines de cures diocesanes, es contradiu a les autoritats. Amb una personalitat d'aquesta mena, és molt difícil —per al règim— controlar els catòlics i, després de 30 anys d'ateisme comunista, l'Església té més sacerdots que mai, és independent, s'anomenen bisbes amb tota llibertat...

Les condicions dels catòlics d'Hongria han millorat, malgrat que el Vaticà es veu continuament obligat a assenyalar discriminacions. L'equilibri Església-estat és precari i difícil, i molt vinculat —com a Iugoslàvia— a l'home que té a les seves mans les armes del poder; i només Déu sap el que pot succeir quan aquests manquin. A la Unió Soviètica i d'altres països de l'est amb un catolicisme molt minoritari s'assisteix a un extraordinari floreament espiritual —un sol sacerdot, el P. Doudko, amb vuit anys de Gulag més tres de llibertat relativa, ha batejat més d'un miler d'adults, més infinitat de nens—, malgrat les continuades accions hostils de les autoritats. El P. Doudko ha estat arrestat de bell nou i el diari «Pravda» es queixa de que cada dia siguin més els joves soviètics que porten creus al coll.

A tot això podria seguir un llarg etcètera. I tanmateix no s'oblida en absolut el país, la vida religiosa del qual apareix tal vegada més castigada: Txecoslovàquia, on el poder sembla que no vol oblidar el paper protagonista que tingueren els cristians a la no oblidada «primavera de Praga». Amb mil pressions subtils i burdes, els cristians són empenyats cap a la il·legalitat. Els fets són coneguts: el dels regiments de fins 18 hores efectuats en famílies, és dels més clamorosos.

I la Santa Seu, amb molta discreció, no deixa d'esforçar-se per a tractar de millorar les condicions. Ràdio Vaticana ha donat la següent notícia, que ningú sembla haver escoltat: «A Roma estan en curs negociacions entre una delegació txecoslovaca guiada pel Dr. Karel Hruza, president de la secretaria d'affers eclesíastics de la Presidència del Consell de Ministres, i una delegació de la Santa Seu, presidida per l'arquebisbe Mons. Luigi Poggi, nunci apostòlic amb encàrrecs especials. Els negocis contemplen problemes de l'Església a Txecoslovàquia». Notícia molt curta, però que amaga la por del règim a la unió dels catòlics txecs, eslovacs, a la resistència catòlica, especialment referida als drets humans. L'actitud del govern és tan dura que obliga als catòlics pràcticament a la clandestinitat, especialment en el que fa referència a la formació religiosa (l'encíclica «Redemptor hominis» és «cos de delictes»).

Es diu que una situació anàloga ha tingut lloc només a la Xina de Mao durant la revolució cultural, aleshores: podran tenir èxit els esforços de la Santa Seu? Els observadors són escèptics. Però la voluntat evangelitzadora i l'esperança són robustes i no tenen pressa.

Enric Planas

Després de llegir

Catalunya
crisliana

no la llencis
passa-la als amics!

C. Valencia, 244, 1.º,
Barcelona 7.
Teléfonos: 215.27.39, 215.27.41,
215.28.05, 215.24.33

El missatge de sant Francesc atreu el jovent

Noves vocacions franciscanes

Els joves Claudi Cisneros, Eduard Casas i Josep Treserras, al moment de la seva professió religiosa davant el Provincial, P. Vicenç Modrego.

BARCELONA. — Malgrat el descens de vocacions sacerdotals i religioses al món, l'Orde Franciscà, de tanta tradició a casa nostra, s'ha congratulat amb l'augment de candidats en llurs fraternitats de Catalunya.

El propassat desembre s'ordenaren fra Jaume Bruli i fra Josep-Manuel Berdàla. A primers de gener professaren els vots solemnes Claudi Cisneros,

Eduard Casas i Josep Treserras. I el dia 3 d'aquest mes de febrer s'ordenà de diaca fra Esteve Sala i Martorell.

El missatge viscut de sant Francesc d'Assís continua essent punt de referència per a certa joventut compromesa que vol arribar a Déu lliurant-se als més humils i marginats de la nostra societat.

Dels nostres bisbes

La Quaresma de l'any 80

Benvolguts:

Comencen una altra Quaresma; la Quaresma de l'any vuitanta.

No es troba sentit a la Quaresma, si no es té present la Pasqua. La Quaresma és la resposta a l'anunci del apostol: **EL SENYOR HA RESSUSCITAT, CONVERTIU-VOS.**

Per entrar a la Quaresma hom ha de sentir interès per Jesucrist. Ens hi engrescarem a mesura que el coneguem.

Per entrar a la Quaresma cal sentir-se de l'Església. L'Església, com la majoria de les famílies, té el seu ritme de vida i Pasqua és la seva festa anyal per excel·lència.

El que ignora la Pasqua és com un foraster que tot d'una cau en una festa de família, seura a taula amb tothom, però restarà aliè a les converses i a l'esperit que anima els comensals.

La Quaresma ha perdut, en la vida ciutadana, el ressò d'altre temps. El que a primera vista podria semblar un mal, resulta positiu; fa que el nostre seguiment a Jesucrist sigui una decisió més pensada, més lliure i, per tant, més personal.

Esimats: Desvertellem-nos de la somnolència amb què seguim Jesucrist. Revifem en nosaltres el desig de Joan i d'Andreu: «Mestre, on viviu?». Refem la nostra comunió amb l'Església que és la que hi porta. **PASQUA HA DE SER LA FESTA D'UNA FAMÍLIA QUE CELEBRA LA VIDA;** i per a celebrar-la com es mereix, unes, setmanes abans va traient tots els destorbs.

En les pàgines que segueixen trobareu suggeriments que ens ajudaran. Fem-ne una tria i posem-nos a caminar.

Ben nostre,

EL BISBE DE GIRONA

Per a saber on es pot fer un recés, celebrar la penitència i gaudir de la litúrgia d'aquests dies

Una guia per als qui volen observar la Quaresma

Hom parla repetidament de la incomunicació com a fenomen habitual de l'home d'avui. La soletat, el desconeixement personal, la manca de relació, l'aïllament, són fets que s'experimenten sovint.

Quelcom d'això pot succeir —de fet, succeeix per alguns cristians— a nivell de les realitats eclesials, tant en l'aspecte personal com en el comunitari. No és fàcil, per exemple, trobar un lloc on pregar en silenci, especialment a la ciutat. Les esglésies, en altres temps obertes llargament, passen —sovint raonablement— la major part del dia tancades. Saber on es pot fer un recés, on es pot trobar una oportunitat relativament fàcil de celebrar individualment el sagrament de la penitència, on hi ha una comunitat que es reuneix habitualment per fer la litúrgia de les hores, on hi haurà algú disponible per escoltar una confidència espiritual o donar orientació en un moment de dubte o confusió, etc., no és fàcil, moltes vegades. Ajudar a saber-ho és quelcom més que satisfer una pura i simple curiositat. És, en definitiva, fer possible una millor vida cristiana. I, quan tots estem preocupats per millorar la «qualitat de vida», està clar que la «qualitat de la vida cristiana» no la podem pas deixar de valorar.

Heus aquí el servei que fa el CE-DAIR, amb la informació que ha preparat —amb zel i paciència!— per ajudar-nos a tots durant aquesta Quaresma del 1980. Amb el seu facilitat la resposta a les preguntes que tots ens hem fet, o ens hauríem de fer, per renovar i envigorir la nostra fe.

CONFESSIONS

SANTA ESGLESIA CATEDRAL BASILICA

Català, castellà, francès, italià. Feiners: 8 a 13 h. 17 a 19,30 h. Festius: 9 a 13 h. 17 a 19,30 h. English: week days 11 h. 13 h. Hollidays 10 h. 11 h. Deutsch: Un die Sakristei Annmleu.

CORPUS CHRISTI

Bailèn, 175. Tel. 257 21 11. Feiners: 8,30 a 10 h. 18 a 20,30 h. Vigílies: —,30 a 10 h. 18 a 21 h.

ESGLÉSIA DEL SAGRAT COR (P. Jesuïtes)

Casp, 25. Tel. 318 37 04. Feiners: 7.15 a 9 h. 18,30 a 20,30 h. Vigílies: 15.45 a 16.15 18.15 a 20.45 h. Festius: 8C15 a 13C30 19 a 2?? h.

ESGLÉSIA DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT

Aragó, 268. Tel. 216 02 13C Di-marts i divendres: 17,30 a 19C30 h.

ESGLÉSIA DE MONTALEGRE

Montalegre, 5. Tel. 301 43 47C Feiners: 9 a 12 h. 17 a 20,30 h. Festius: 11 a 13,30 h. 18,30 a 20 h.

ESGLÉSIA DE SANT GAIETA (P. Teatins)

Consell de Cent, 293. Tel. 254 98 63. Feiners: 7,30 a 10 h. 18,30 a 20.45 h.

NTRA. SRA. DEL PERPETU SOCORS (P. Redemptoristes)

Balmes, 98. Tel. 215 13 97 i 216 08 76C Feiners, Vigílies i festius: 8 a 13,15 h. 19 a 21.15 h.

NTRA. SRA. DEL ROSARI (. Dominics)

Bailèn, 10 (Ausiàs Marc). Tel. 246 33 00C Feiners: 8 a 9,30 h. 19,30 a 20,30 h. Vigílies: 8 a 9,30 h. 18 a 20 h.

NTRA. SRA. DEL SAGRAT COR

Rosselloó, 175C Tel. 230 48 31C Feiners i vigílies: 8,15 a 10C30 18 a 20,30 h. Festius: 8,30 a 14 h. 19 a 20,30 h.

MARE DE DEU DELS ANGELS

Balmes, 78. Tel. 215 27 30C Feiners: 18C30 a 20 h.

MARE DE DEU DE NURIA

Bon Pastor, 9. Tel. 228 87 92C Feiners: 7,30 a 11 h. 18,30 a 20,30 h. Festius: 7,45 a 14,45 h. 17,45 a 21 h.

ORATORI DE SANT FELIP NERI (Gràcia)

Sol, 8. Tel. 218 24 83. Feiners, vigílies i festius: 8 a 10 h. 19 a 21 h.

PURISSIMA CONCEPCIO

Aragó, 299C Tel. 257 65 52 i 258 63 72. Feiners, vigílies i festius: 7 a 12 h. 17 a 20 h.

SANT EUGENI

Borrell, 303. Tel. 321 44 32C Feiners i vigílies: 8 a 10 h. 20 a 21 h. Festius, 8 a 14 h. 19 a 21 h.

SANT FELIP NERI

Pl. St. Felip Neri, 5. Tel. 317 32 16 i 329 60 96C Feiners: 7 a 7,30 h. 20,15 a 21 h. Vigílies i festius.

SANT FRANCESC DE PAULA

Sant Pere més alt, 3. Tel. 317 57 91 i 301 25 63. Feiners i Vigílies: 7,30 a 11 h. 19 a 21 h. Festius: 7,30 a 11 h. 18 a 21 h.

SANT ILDEFONS

Madrazo, 92. Tel. 209 73 63 i 209 43 28C Feiners: 8 a 10 h. 11,30 a 13 h. 20 a 21 h.

SANT PERE NOLASC (P. Mercaderis)

Pl. Castella, 6. Tel. 313 14 94. Feiners: 7,30 a 9,15 h. 18 a 21,15 h. Vigílies: 7,30 a 9,15 h. 18 a 20,45 h. Festius: 8,30 a 13,30 h. 18 a 20,45 h.

SANTA ANNA

Rivadeneyra, 3. Tel. 301 35 76C Feiners: 8,30 a 12 h. 19,30 a 20,30 h. Festius: 8,30 a 12 h. 19,30 a 20,30 h.

SANTA GEMMA

Capità Arenas, 7. Tel. 203 74 33C Feiners, vigílies i festius: 8 a 14 h. 18,30 a 20,30 h.

SANTA MARIA DEL PI

Pl. del Pi, 7. Tel. 318 47 43. Feiners: 8 a 11 h. 18 a 20,30 h. Vigílies: 8 a 11 h. 16 a 21,30 h. Festius: 11 a 14,30 h. 18,45 a 21,15 h.

SANTA MARIA DEL REMEI

Pl. Concòrdia, 1. Tel. 239 35 24. Feiners: 8,30 a 9 h. 18 a 20 h. Vigílies: 8,30 a 9 h. 18 a 18,30 h.

SANTA TERESA DEL NEN JESUS

Via Augusta, 68. Tel. 228 30 19. Feiners: 8 a 10 h.

VERGE DE GRACIA I SANT JOSEP (Josepets)

Pl. Lesseps, 25. Tel. 228 16 62C Feiners: 7 a 10 h. 19 a 19,30 h. Vigílies i festius.

Les confessions són un quart d'Hora abans de les misses.

CELEBRACIONS PENINTENCIALS

A la CATEDRAL es farà el dimecres sant, dia 2 d'abril, a les 19,30 h. A la majoria de les esglésies hi ha celebracions penitencials els dies pròxims a la Setmana Santa, si bé els horaris encara no s'han fixat.

EXERCICIS ESPIRI- TUALS

L'Obra d'Exercicis ens ha facilitat les dades següents:

3 al 9 de març P. Sospedra CP. CR. Homes general CALDES MONTBUI. 14 al 16 de març P. Enric Rifà S. I. Matrimonis. 20 al 29 de març P. Joan Segarra S. L. MANRESA-COVA. 24 al 28 de març P. Solé Assens S. I. Femenina MONTSERRA-T. 31 març al 6 abril P. Sospedra

CP. CR. Homes general CALDES MONTBUI. 1 al 6 d'abril P. Falcó S. I. Femenina SARRIA. 2 al 6 d'abril P. Suñer S. I. Homes SARRIA. 2 al 6 d'abril P. Solé Assens S. I. Joves SARRIA.

CONFERENCIES QUARESMAIS

Tenim notícies de les següents: 10 al 14 de març de 8 a 9 de la nit, P. Solé Assens S. OI. LLURIA 13 24 al 28 de març a les 7,30 de la tarda. Rvd. Mn. Jarque CATEDRAL.

LLOCS DE RECOLLI- MENT I SILENCI

Per a les persones que desitgin un o diversos dies de PREGÀRIA RECOLLIMENT I SILENCI, indiquem algunes de les cases que els poden acollir:

ABADIA SANTA MARIA DE POBLET

Monjos del Cister. POBLET (Tarragona). Tel. 977 870078C A la clausura del monestir, hospederia únicament masculina. Al «Cau Sant Jordi», per agrups de nois o noies (però no mixtx).

CASA D'ESPIRITUALITAT

Religioses del Sagrat Cor. Còdol 14. CAMPINS (Barcelona). Acullen persones soles o grups.

CASA BELLESGUARD

Fundació d'Oriola i Cortada. Religioses Herònimes. Bellesguard. BARCELONA (8). Tel. 211 82 40C Obert a aquells que cerquen un ambient de silenci.

COMUNITAT DE FE I LLOANÇA

Comunitat de Fogars de Motclús. FOGARS (Barcelona). Tel. 857 08 25. Adient per a recesos individuals.

COMUNITAT DE JESUS

Germans de la Comunitat de Jesús. Ermita de la Sta. Creu. TARRES (Lleida). Informació: Joan Blancas, 10, 1er. Tel. 213 41 10C Possibilitat de recés individual en vida de «Desert».

DESERT CARMELITA

Fraternitat Cristiana. LA PUDA DE MONTSERRAT + Olesa-Barcelona) Informació: Gran Via, 575 3er. 2. Tel. 253 11 41 i 254 74 71C Casa, ermites i tendes de campanya. Presuposa una participació a la vida comunitària.

MONESTIR DE SANT BENET

Religioses benedictines. MONTSERRAT (Barcelona). Tel. 8 35 00 78C Hospederia solament femenina.

EL «MAS BLANC»

CENTELLES (Barcelona Participació a la pregària de la comunitat Informació: Sant Just 1, VIC. Tel. 8 85105100C

MONESTIR DE SOLIUS

Comunitat de Monjos cistercens. SOLIUS (Girona). Tel. 83 70 84C Hospederia solament masculina.

MONESTIR DE VALLBONA DE LES MONGES

Comunitat de monges cistercenes. VALLBONA DE LES MONGES (Lleida). Tel. 973 - 311104. Es comparteix amb la comunitat menjador, pregària i treball a la Hospederia.

SANTUARI DE SANTA MARIA DE PUIGGRACIOS

Religioses benedictines. L'AMETLLA DEL VALLES (Barcelona). Tel. 843 06 97C Es pot compartir amb la comunitat la taula i la pregària.

La Passió D'OLESA

DIES REPRESENTACIÓ: 2, 9, 16, 23 i 30 de març;
4 (Divendres Sant), 13, 20 i 27 d'abril i 1.º de maig

LOCALITAT: Lloret de Mar 778 10 09, de 4'30 a 9'30 tarda, inclussu festius

OLESA DE MONTSERRAT - TEMPORADA 1980

Se succeeixen actes i declaracions a tot el país

L'ensenyament, en el centre d'interès dels bisbes

Una instantània dels actes del "Encuentro de la Escuela en la Comunidad Cristiana" que s'ha celebrat recentment a Madrid i que va comptar amb la presència del cardenal Tarancón. La trobada va ser organitzada per la FERE.

MADRID. — L'Església espanyola sent una preocupació viva pel tema de la llibertat d'ensenyament, entesa com el dret dels pares a poder escollir l'escola que més els hi agradi o interressi per als seus fills.

Mes una declaració de principi en aquest sentit no tindria cap mena de significat si no anés acompanyada d'una possibilitat real d'elecció, causa que suposa l'existència d'aquests centres i la possessió dels mitjans econòmics amb capacitat de poder fer front a les despeses.

Així, es prodiguen per tot el país els actes i les declaracions del bisbe. Entre els molts que s'han dut a terme pot esmentar-se la trobada sobre l'«Escola en la comunitat cristiana», celebrat suara a Madrid i unes declaracions del president de la Comissió Episcopal d'Ensenyament, Mons. Yanes, bisbe de Saragossa.

Oferir educació catòlica a tothom

«L'escola catòlica no pot limitar-se a comunicar deures sinó que ha de transmetre a la vegada una educació que sigui síntesi de la vida, la cultura i la fe, i aporti els seus serveis a totes les classes socials», digué el cardenal Tarancón durant la seva intervenció en la trobada: «L'escola de la comunitat cristiana», que organitzada per la FERE, s'ha celebrat a Madrid.

En acabar la trobada es llegiren unes proposicions les quals, segons manifestaren els responsables de l'assemblea, passaran a ser con-

sions definitives una vegada que el Consell General d'Educació Cristiana en faci tema d'estudi en el Congrés d'Educació Cristiana previst en dates pròximes.

Mons. Yanes: «Garantir la llibertat d'ensenyament»

L'arquebisbe de Saragossa i president de la Comissió Episcopal d'Ensenyament, monsenyor Elias Yanes, ha fet unes declaracions, fent referència a l'actual moment de l'ensenyament al nostre país. Entre altres, Mons. Yanes, digué al fer-ne el resum: «Al cap i a la fi, haurà de permetre que existeixi una suficient garantia per un principi fonamental en una democràcia, com ho és el de la llibertat d'ensenyament».

Una reflexió davant les pel·lícules «S»

M'hauria agradat no haver d'escriure aquest article. Ja fa molts mesos que em roda pel cap i he anat donant llargues, ajornant-lo, pensant que tal vegada no fos imprescindible escriure'l. Avui la carta que un lector em fa arribar m'empeny a ferlo (...)

El meu amic s'interroga. «¿Com és que l'Església calla? Qualsevol gran professió o ofici que es veïés desprestigiada amb tanta reiteració, deshonrada hauria aixecat un enrenou de protestes a tots els nivells. ¿Com permet l'Església que els seus fills més volguts, sacerdots i religiosos, siguin denigrats sense que s'aixequi una sola veu en defensa seva?».

El meu amic té tota la raó del món. En un país com el nostre si alguna vegada un dramaturg crea un personatge, un carnisser, per exemple que roti del pes, sorgeix la protesta dels carnisseros a través del gremi, o quan en una obra teatral es deia que la noia que feia de la vida era de Jaen o de Logroño, s'aixecaven amb un sol home totes les autoritats d'ambdues capitals clamant contra l'insult fet a les respectives ciutats, i ara veiem com capellans i monges s'han convertit no solament en la riota dels escenaris, sinó per sobre de tot, en el gran argument per a donar pàbul al tema pornogràfic.

Concernent al teatre, haig de confessar que ja tinc el convenciment que qualsevol capellà que surti en un escenari forçosament ha de ser un beneït del cabàs, situació que no m'ofén per res. Més, contràriament, no he dominat encara les ganes de perbocar que certs anuncis em produeixen proclamant que a una il·lustre trujeta «els murs del convent encara no li han fet oblidar la crida del sexe», sota una foto on una dona despullada abraça i petoneja a una altra vestida amb hàbit religiós. ¿Com no arriba a sentir vergonya d'ell mateix el director del diari? ¿Com no la sent l'empresari de la sala que exhibeix tanta tristesa amuntegada?

I és aquesta —ai!— la moda d'aquest moment. Una moda la qual, en certa manera, caldria dir que és paradoxalment confortant: doncs assenyala alguna cosa que ja vaig anunciar en un altre article d'aquesta sèrie ara fa un any: el cinema pornogràfic comença també a Espanya a sentir la crisi. El nostre públic comença a sentir vergonya d'ell mateix i està desertant de les sales de cine —de la —cintura— en —avall—. Fa un any i mig les pel·lícules «S» duraven mesos i mesos en les pantalles del país. N'hi ha deu que estigueren tot el 1978 a la capdavantera de les que comptaven amb el major nombre d'espectadors. Avui aquest seguici d'excrements roman només en les pantalles un parell de setmanes i els amos de les exhibidores han de recórrer a les seves golfes ben proveïdes per anar canviant la palla de l'estable als cada vegada menys subnormals sexuals que no se'n perden ni una.

I com sigui que la carn no dona gaire de si i també que poques coses hi ha més avorrides que un seguit d'actes sexuals en una pantalla, han començat a fer ús de l'ingredient del picant barrejant religió i sexe. Si no exciten prou dues senyores «normals» donant voltes pel llit, qui sap si l'èxit pot obtenir-se fent-ho fer a dues «monges». I amb això ens trobem, amb la complicitat d'un Govern que en nom de la llibertat accepta qualsevulla degradació i qualsevol insult a allò que és més sagrat, afegint-hi també la no menys greu complicitat d'una premsa que sembla valorar en ben poca cosa les seves pàgines.

Avui la tristesa, la vergonya, són més fortes que no pas jo. Car si això és la llibertat i la civilització, cridaré a algú per tal de que ho aturi. Jo certament, vull baixar-ne.

José L. Martín Descalzo

LIBROS SOBRE LA «RENOVACION CARISMATICA»

EN VENTA EN LIBRERIAS RELIGIOSAS

TITULOS, SELECCIONADOS POR
LOS SERVICIOS DE LA R. C. Y
PUBLICADOS POR
EDITORIAL ROMA, S. A.
(DIVISION: LIBROS RELIGIOSOS)
BARCELONA

COMUNIDADES CARISMATICAS.
EL TESTIMONIO DE UNA RENOVACION CRISTIANA.

Por Walter Smet, S. J. 204 págs.
El autor nos da una clara visión del grado de desarrollo y compromiso a que llegan los grupos de oración de la R. C. hasta la formación de "comunidades de alianza".

P. V. P. 225

COLECCION «NUEVO PENTECOSTES»

Philippe Verhaegen O.S.B.

INTRODUCCION A LA RENOVACION EN EL ESPIRITU

SEMINARIO DE LAS SIETE SEMANAS

INTRODUCCION A LA RENOVACION EN EL ESPIRITU O SEMINARIO DE LAS SIETE SEMANAS. Por Philippe Verhaegen, O. S. B. En él están desarrolladas las catequesis y orientaciones para dar el seminario de iniciación a la Renovación en el Espíritu. Contiene lo más elemental y esencial de lo que es la R.C. y es el libro básico de enseñanza. Todos los más antiguos deberían tenerlo para aclarar el cualquier momento los puntos más esenciales y poderlo transmitir a otros. Libro de 160 páginas. Tam. 13 x 19.

P. V. P. 275 Ptas.

Benigno Juanes S.J.

¿QUE ES LA RENOVACION EN EL ESPIRITU SANTO?

¿QUE ES LA RENOVACION EN EL ESPIRITU SANTO? Por Benigno Juanes S.J. El autor estudia los aspectos más salientes de la actividad directa del Espíritu Santo: un cambio interior, un amor siempre actual del Padre, encuentro personal con Cristo Jesús y Señor, experiencia de una nueva comunidad, etc. Libro de 136 páginas. Tam. 13 x 19.

P. V. P. 250 Ptas.

Albert M. de Monleón, O.P.

LA EXPERIENCIA DE LOS CARISMAS

LA EXPERIENCIA DE LOS CARISMAS Por Albert M. de Monleón, O. P. Después de una reflexión sobre los carismas en general, el autor define claramente lo que es un carisma para pasar a tratar sobre los diversos carismas más salientes y su relación con los ministerios. Libro de 80 páginas. Tam. 13 x 19

P. V. P. 175 Ptas.

Cardenal L. J. Suenens

ECUMENISMO Y RENOVACION CARISMATICA

ORIENTACIONES TEOLOGICAS Y PASTORALES. DOCUMENTO DE MALINAS 2

ECUMENISMO Y RENOVACION CARISMATICA ORIENTACIONES TEOLOGICAS Y PASTORALES. DOCUMENTO DE MALINAS 2. Por el Cardenal L. J. Suenens. El Cardenal Suenens, gran conocedor de la Renovación Carismática y experimentado en toda actividad ecuménica, ha sabido desarrollar a lo largo de los ocho capítulos de esta obra todos los aspectos, problemas y posibilidades de unión entre los cristianos tal como se aprecian dentro de la corriente carismática. Libro de 156 páginas. Tam. 13 x 19.

P. V. P. 275 Ptas.

Teodoro I. Jiménez Urresti

CARISMA E INSTITUCION EN LA RENOVACION CARISMATICA

CARISMA E INSTITUCION EN LA RENOVACION CARISMATICA. Por Teodoro Ignacio Jiménez Urresti, profesor de Derecho de la Universidad Pontificia de Salamanca. Con gran claridad y al mismo tiempo manejando una extensa bibliografía presenta la Renovación Carismática como algo que visto desde la perspectiva de lo jurídico contribuirá a una renovación profunda de la Iglesia. Libro de 108 páginas. Tam. 13 x 129.

P. V. P. 225 Ptas.

RENOVACION CARISMATICA

“Una oportunidad para la Iglesia y para el mundo”. (Pablo VI.)

“El Espíritu sopla donde quiere, pero hay momentos en que actúa con un poder particular”. (Evaluación de la R. C. por la conferencia episcopal (belga).

“Será importante que la Renovación se encarne en todas las dimensiones sociales de los problemas del mundo, porque con este signo es como se reconocerá nuestra autenticidad”. (Cardenal Suenens)

“Estoy convencido de que la Renovación carismática es un componente muy importante de esta renovación total, de esta renovación espiritual de la Iglesia” (Juan Pablo II).

Aquest cap de setmana, arreu de Catalunya

12.000 escoltes i guies començaran junts un nou camí

L'escultisme no es vol limitar a entretenir nens i nenes sinó que pretén educar-los

Aquest cap de setmana té lloc una trobada multitudinària que aplegarà més de 12.000 escoltes i guies de "Sant Jordi de Catalunya". Aquests es concentraran en diferents llocs de Catalunya segons edat i llocs d'origen geogràfic. Hi haurà trobades a Sant Cugat, Castelldefels, Jafra (Garraf), El Corredor, Escola del Bosc (Montjuïc), Canyamars, Vilassar de Mar, Cabrera de Mar, Bell Sau, Viladomís, Canet d'Adri, Poblet, i Cervera.

La trobada portarà el nom genèric de "Fem Camí" i constarà de 33 campaments simultanis.

A la setmana passada, el dia 22, data en la que normalment els escoltes commemoren el naixement del seu fundador Lord Baden-Powell, foren presentats els nous llibres destinats als nois i noies que practiquen l'escultisme.

La nova proposta pedagògica

L'Escultisme, tal com diu la Constitució mundial del Moviment Scout és un moviment educatiu per als joves, basat en la voluntarietat; és un moviment de caràcter no polític, obert a tothom sense distinció d'origen, de raça ni de creences, d'acord

amb els principis que es deriven de complir els deures envers Déu, els altres i envers un mateix.

L'Escultisme no es vol limitar a entretenir nens i nenes sinó que pretén educar-los. Es per això que els nous llibres dels escoltes presenten d'una forma engrescadora el mètode i les pautes de progrés personal que ara s'estrenen.

Escoltes i Guies:

-Ens esforcem a merèixer confiança i fem confiança a tothom.

-Vivim la nostra fe i respectem les conviccions dels altres.

-Apremem a ser útils i a fer servei.

-Som germans de tothom i treballam per la pau.

-Som fidels al nostre país i ens

sentim ciutadans del món.

-Defensem la natura i protegem la vida.

-Apremem a viure en equip i tot ho fem entre tots.

-Som decidits i afrontem les dificultats sense por.

-Apremem a estimar i a jugar net.

Aquests punts constitueixen la nostra llei que proposem als nois i noies perquè se la facin seva tota la vida, si, voluntàriament decideixen seguir el camí que els hi marca.

Per ajudar als nois i noies a progressar en aquesta línia, hi han uns joves, els Caps, que estan disposats a acompanyar-los, comprendre'ls i a ésser amics seus. Aquests joves no són professionals de la pedagogia, són gent de bona voluntat que s'estimen a aquests nois i noies com a germans petits. Tot fent aquesta tasca, els Caps es comprometen a treballar per a una societat més justa i comencen a prendre les seves responsabilitats.

La realització d'un treball educatiu implica el disposar d'unes pautes d'acció, cal disposar d'uns camins concrets que menin a l'objectiu pro-

posat. Els Caps necessiten saber com han de protar a la pràctica aquest treball educatiu. Aquestes pautes són els mètodes.

Així, els mètodes, són un estri importantíssim dins l'Escultisme. Cal tenir uns mètodes adequats als nous i interessos dels nois i noies d'avui i d'ací en depenen en gran manera l'èxit de la proposta escolta. Per aquesta raó cal anar-los revisant periòdicament adaptant-los, per a cada etapa educativa, a la situació sociològica present.

Aquests mètodes poden variar d'una associació a un altre en funció de la visió de l'home i de la societat que en tingui.

A Minyons Escoltes/Guies Sant Jordi de Catalunya, el curs passat, varem completar una revisió. Aquest curs la comencem a dur a terme. Aquests nous mètodes seran vigents durant varis anys i influenciaran a varies generacions d'escoltes i guies. Si tenim en compte l'abast de la nostra associació a Catalunya (uns deu mil nois i noies i uns dos mil Caps), ens adonem que els trets característics d'aquests mètodes poden tenir una certa importància en la nostra societat demà-passat. Per aquesta raó creiem important donar-los a conèixer i informar de la seva evolució.

Cinc dinàmiques

Els mètodes actuals estan basats en cinc dinàmiques:

Importància del petit grup, sis persones, com a comunitat on es viuen de forma més intensa les relacions personals, on conviuen els nous vinguts i els més veterans i així aquests darrers poden ajudar als altres a esdevenir membres útils i responsables en el grup. Aquest petit

grup rep noms diversos a cada etapa educativa: sisena, patrulla, equip de Pioners-Caravell, grup de Truc.

Valorar el ser membre del grup. Ésser llop-daina, ranger-guia, pioner caravell o membre de truc és un fet remarcable, significa voler ser d'una certa manera i haver pres un compromís de progrés personal. Això implica l'existència d'uns signes identificadors: ensenya, colors, un vocabulari propi... i d'uns moments especials en els que els nois i noies prenen un compromís de progrés personal: la promesa.

Valorar el progrés personal. Establir unes fites que serveixin de pauta i referència per als nois i noies, i alhora, els hi serveixin per a constatar i valorar el propi progrés. Això suposa l'existència d'uns llibres, d'uns nivells per assolir, de moments en els que prenen un compromís i de moments on revisar la pròpia actuació i la del grup.

Utilitzar la pedagogia del projecte. Aquest és un tret característic de l'escultisme, i significa que els nois i noies progressen a través de l'acció, realitzant uns projectes, aventures o expedicions, que han triat entre tots. Accions engrescadores que els empenyen a superar-se a si mateixos.

Valorar els òrgans de gestió formats pels membres compromesos del grup. A part de les reunions normals i de les assemblees on elegir les activitats que el grup realitzarà, hi ha uns consells amb unes funcions específiques formats pels Caps i els nois i noies que han pres formalment el seu compromís davant del grup. Aquests consells tenen per objectiu revisar la trajectòria del grup, valorar el seu progrés i el dels seus membres; en diem els Consells d'Honor.

Una vella tradició que no s'ha perdut

La sopa, l'arrossada o el ranxo, tres denominacions diferents per a una mateixa festa

Els cuiners de "La Sopa" de Verges, remenant les peroles amb llargues pales de fusta. L'escalfor que produeix el foc dels tions obliga a permanèixer una mica lluny.

Una dotzena de pobles de la Segona Vegueria celebren el dimarts de Carnaval una curiosa festa, que rep noms diferents, però que en el fons consisteix sempre en el mateix: oferir un plat de menjar gratuït a tots els qui hi acudeixen. Els noms són, per exemple, el de "La Sopa" a Verges, Sant Pere Pescador, etc; el de "L'Arrossada" a Albons, o el del "Ranxo" a Vidreres.

I també és, pràcticament, el mateix el contingut de l'àpat: arroc, patates, mongetes, cigrons, cebes, etc., tot ben bullit dins uns grans perols a la plaça pública. I, d'on surten aquests ingredients? Molt fàcil: a cada poble hi ha una Comissió que té cura d'organitzar l'àpat de germanor i el dia abans passa per totes les cases a recollir tot allò que vulguin donar. S'accepta tot, des de sal i oli, a patates, arroc, mongetes o diners. Els diners serveixen per a pagar les orquestres que solen animar la festa.

Tots aquests ingredients fan una olla o brou de gustos molts variats, però gairebé sempre molt bons. I és que es tracta de material de primera qualitat i el resultat sol ser excel·lent. En alguns pobles ofereixen gratuïtament a més pa i vi. Així a Verges l'any passat empraren més de cent kilos i més de cent litres de cadascuna cosa. I la gent que hi acudeix és molt nombrosa. En la majoria dels pobles superen els dos mil començals, degut a que hi van no sols els veïns, sinó també els habitants de les viles properes.

Una altra qüestió és saber com varen començar aquests dinars del dimarts de Carnaval. Alguns d'ells es perden en la llunyania del temps, resultant impossible trobar les arrels. A Verges, per exemple, diuen que prové del temps feudal en que el senyor de la vila obsequiava cada any als seus súbdits amb un àpat d'aquesta mena. A Vidreres parlen del temps dels moros que assetjaven el poble i hagué d'implantar-se el plat "únic". O bé dels tapers que a principis de segle donaven als pobres les restes dels àpats pantagruèlics que feien el diumenge de Carnaval. Sigui quin sigui el començament, el cert és que ara resulta una festa simpàtica i xiroia. Mai hi solen mancar les ballades de sardanes, i en alguns llocs també balls de disfresses i d'altres mostres populars de bon humor.

P. M.

COLEGIO SALVADOR

Centro seglar mixto.

Parvulario, EGB y BUP

Homologado (exámenes mismo colegio)

Media pensión, externado, internado y acompañamiento autocar.

Zona alta ciudad, muy saludable

C. Teodoro Roviralta, nº 1 (torre) (junto Avenida Tibidabo). Teléfono 247.01.10

"GERMANOR"

Mantengamos, juntos, nuestra Iglesia

1980

Bisbats i Moviments

Ordenació d'un nou diaca a Sabadell

A l'Església Parroquial de Sant Feliu el Sr. Bisbe Mons. Josep Maria Guix ordenà mossèn Xavier Armengol i Siscars de diaca.

Mossèn Xavier ja fa més d'un any que està incorporat a les tasques d'aquesta Parròquia. El temple de Sant Feliu era ple de feligresos, familiars i d'amics del futur sacerdot, que demostraren un gran fervor per l'acte que se celebrava i prengueren part activa en els cants i en la celebració eucarística. El Sr. Bisbe, en l'homilia, exalta les virtuts i l'ideal del sacerdot.

Trobada de joves a Torreforta

El dia 8 de març tindrà lloc a la parròquia de Sant Josep de Torreforta una trobada de joves en la línia del Concili de Joves de Taizé. Aquesta trobada serà dirigida vers el camí de la Quaresma i la Pasqua.

El programa de treball inclou diàlegs per grups, posar en comú i celebració de l'Eucaristia amb una pregària final. Començarà a les quatre de la tarda i acabarà als volts de les deu de la nit. Els interessats a participar-hi poden adreçar-se al P. Ramon Negre, Tel. 21 13 32 de Tarragona.

Blancafert homenatja Mn. Gaietà Magrinyà

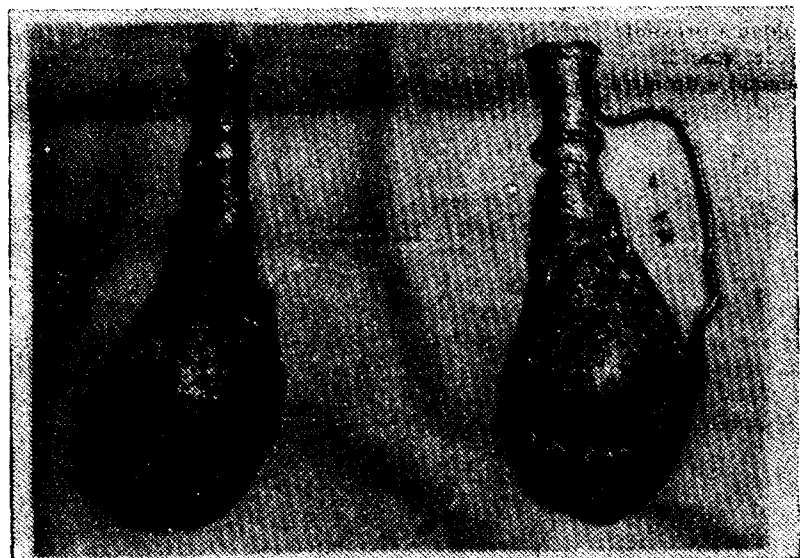
A la vila de Blancafert, de la Conca de Barberà, tingué lloc un homenatge a la memòria de mossèn Gaietà Magrinyà i Sendra, que fou ecònom d'aquella parròquia durant gairebé sis anys.

Era una persona d'una gran humanitat i molt senzilla, i deixà molts bons records, sobretot entre el jovent.

Mossèn Gaietà partí el mes d'octubre del 1966, a la Missió, i deixà Mossèn Gaietà partí el mes d'octubre del 1966, a la Missió Catòlica Espanyola a Sao Paulo (Brasil).

En tornar al Brasil, després d'una curta estada entre nosaltres, morí a Sao Paulo, el 10 de març del 1975, d'un infart de miocardi, a 48 anys d'edat.

Unes canadelles romàniques al museu d'Olot

La Secció d'Arqueologia del Museu d'Olot ha fet conèixer les característiques d'unes canadelles romàniques, per a servir l'aigua i el vi de la missa, trobades a la rodalia de la capella de Sant Quintí de Bas. Són dues peces de coure molt curioses, amb aplicacions d'esmailt, pertanyents al segle XI. Aquest esmailt és del tipus "champlevé", que consistia a soscavar un dibuix daunt la planxa metàl·lica. Sobre el buit obtingut s'introduïa l'esmailt abans de coure'l. A la part inferior dels dos vasos hi ha un àngel amb les ales esteses. Per la resta es veuen palmeres i volutes.

Quatre seglars al Consell Diocesà d'Economia de Lleida

Arran de la constitució, el mes d'octubre, del Consell Diocesà d'Economia, la diòcesi de Lleida començà un procés de remodelació i d'organització de l'estructura administrativa de l'economia. Quatre seglars són membres del Consell Diocesà d'Economia, que presideix el senyor bisbe, i del qual en formen part també un Vicari General i representants de les diverses seccions que corresponen a personal, patrimoni immobiliari, recursos financers, el delegat diocesà d'economia i administrador general o gerent del bisbat, i el vice-administrador. Ha estat creada també la corresponent Comissió Permanent per agilitar la tramitació dels afers econòmics.

Ultreia a Miralcamp i curset a Cervera

El dia 9 de març tindrà lloc a Miralcamp una Ultréia interdiocesana (Urgell i Solsona) que començarà a les 10 del matí i acabarà al migdia amb la celebració de la missa. Els qui vulguin podran continuar la convivència en un dinar de germanor.

Hom anuncia també el proper Curset Mixt de Cristiandat, que se celebrarà a Cervera, del dia 31 de març al dia 2 d'abril. Els qui hi estiguin interessats poden posar-se en contacte amb el president del Secretariat, Josep Dalmau, C. Urgell, 12, Balaguer, Tel. 44 54 81.

Amb una reunió de preveres, laics i religiosos

Cloenda de la Jornada Diocesana del Bisbat de Girona

GIRONA. — S'ha celebrat al Col·legi de les Carmelites-Vedruna de Girona una reunió dels representants de preveres, laics i religiosos que participaren a mitjan de gener en la Jornada Diocesana de Banyoles.

Aquesta reunió que ha tingut lloc recentment, ha servit de cloenda definitiva de l'esmentada Jornada, que havia deixat algun capítol per a votar i resoldre.

Concretament es tractava del capítol referent a «L'Organització Diocesana» i a la manera pràctica de portar el diàleg sobre els problemes més urgents de l'Església a casa nostra. Hi han participat prop d'un centenar de persones i s'han realitzat votacions previstes en el reglament.

Cal recordar, altrament, que la Comissió Permanent, elegida pel gener a Banyoles, ja ha començat a treballar en la tasca encomanada. Ha celebrat dues reunions, presidides personalment pel senyor Bisbe, i ha preparat les bases per a la constitució del nou Consell de Pastoral de la Diòcesi de Girona. Monsenyor Camprondón ha escrit al Full Parroquial que «aquesta Jornada Diocesana no ha volgut ser mai esclat, sinó com una llavor, amb allò que tota llavor comporta de modestia, de vitalitat i de futur».

Espais religiosos en les emissores gironines

Heus ací els diferents espais religiosos que transmeten cada setmana les quatre emissores instal·lades a les comarques gironines:

— Ràdio Popular de Figueres. Cada dia a les 8 del vespre, Rosari.

Dr. Camprondón: «Aquesta Jornada Diocesana ha volgut ser com una llavor»

Els dissabtes, a les 13,30, Programa del Pare Mariver; en dissabtes alterns, a les 19,30, l'espai «Paraula de Vida». Cada diumenge, a les 10, Missa des de la Parròquia de Sant Pere i, tot seguit, l'emissió «Diumenge és festa».

— Ràdio Girona, E.A.J. 38.- Cada divendres, a les 20,45, l'espai «Diumenge és festa», a càrrec de mossèn Martí Alabau. Cada dissabte, a les 21, emissió de «Càritas». Cada diumenge, a les 8,15, transmissió de la Missa des de l'església de les monges cistercenques de Salt. Cada primer dijous, emissió de l'Apostolat de l'Oració, a càrrec de mossèn Jordi Carreras.

— Ràdio La Voz de Girona.- Cada dia, a les 20,08, Rosari. Cada dissabte, a les 20,15, Missa anticipada des del Sagrat Cor

— Ràdio Olot.- Cada diumenge, a les 9, Missa des de l'església del Tura. Els dilluns, a les 8,30, espai «Jesucrist, Llibertat de l'home», de Mn. Alabau.

Marxa dels 40 quilòmetres

Aquest diumenge, dia 2 de març, se celebrarà una vegada més la ja tradicional Marxa dels 40 Quilòmetres que, sortint de bon matí de la ciutat de Banyoles, continua per la carretera de Fontcoberta, Esponellà, etc i acaba a les vores de l'Estany.

Cada any ha anat augmentant notablement el nombre de participants de totes les edats, fins a arribar gairebé als deu mil en l'última edició.

La Marxa és organitzada pel Centre Excursionista, que té una gran cura a oferir tota mena de serveis als participants. Des de begudes, i entrepans fins a medecines i assistència sanitària. Un vehicle recull els qui ja «no poden dir fava» i els torna al lloc de sortida. Per als qui aconsegueixen d'arribar a la meta, hi ha preparats nombrosos premis i, per a tots, una medalla commemorativa.

Enguany la Casa Missió de Banyoles ha preparat també una sèrie d'actes per a tot el jovent que hi vulgui participar. L'acolliment començarà a les set de la tarda del dia abans, dissabte. A les nou del vespre tindrà lloc la celebració de l'Eucaristia. I, després de sopar, hi haurà un gran foc de camp en un clima de germanor, d'alegria i de responsabilitat. L'endemà, a les set del matí, tothom a la carretera per veure qu'arriba primer, i, si més no, per mirar senzillament d'arribar a la meta com es pugui.

M. Caballé

Homes i institucions

El doctor Josep Estalella, un pedagog amb carisma

L'altre dia vaig anar a la commemoració del centenari del doctor Josep Estalella, el creador de l'Institut-Escola de la Generalitat de Catalunya, que funcionà del 1932 dins el Parc de la Ciutadella. He conegut posteriorment uns quants homes i unes quantes dones que foren alumnes d'aquell Institut-Escola, i llur significació, a part de l'obra professional que realitzen, està en la franquesa i la rectitud de l'actuació particular. Duen el deix dels seus mestres, marcat tal com el volia el qui els impulsà. En aquell acte els professors i els alumnes del desaparegut Institut-Escola recordaven el doctor Estalella com un home carismàtic, cridat a una alta missió.

Tanmateix, la crida a la pedagogia no fou immediata i podria dir-se que li vingué com un ressò. Ell era doctor en ciències físico-químiques. Havia desitjat ésser enginyer industrial. Però anà ficant-se en l'ensenyança, i l'exercí a Barcelona, a Girona, a Madrid i a Tarragona, abans que tornés a la nostra ciutat arran de la fundació del nou Institut-Escola.

Durant aquells anys, havia alternat l'ensenyament amb la investigació de laboratori i la col·laboració en activitats industrials, tals com la construcció de la central elèctrica del Pastoral. Escriví moltes monografies exposant observacions i experiències, i hi feia alternar el rigor científic i l'exposició en to afectiu i assequible per a tothom.

La formació, en la seva carrera rigorosament científica, no li havia afeblit els trets humans, els quals calien, partint de l'home i el seu entorn, per a fer comprendre la diversificació dels fenòmens i la multiplicació dels efectes, tot això descobert per l'home, i era l'home qui se n'havia de servir. Perquè com fou ben remarcant en aquell acte, l'únic motiu de la seva vida personal i científica era «l'interès i l'estimació per l'home mateix, per formar-lo en el coneixement del món».

Invitava els seus deixebles a observar la naturalesa i el tracte humà i comprensiu dels uns envers els altres, en un lliurament absolut a la tasca i a l'obra que realitzaven entre tots. Més enllà de «l'obra ben feta» que hom ja havia predicat, ell els infonia un lema més concret: «Quan feu alguna cosa, feu-la com si en ellò us hi anés la vida». Gairebé fins a l'heroïcitat; però no calia emprar cap mot pompós. Bastava treballar cada dia, esmerçar-se totalment en la direcció elegida, com obeint a una alta vocació.

En el fons el doctor Estalella era tot ell un gran cristià, digne continuador de la gran tradició cultural de la seva Vilafranca nadiua, que donà a la cultura catalana dels darrers segles homes insignes d'aquest tarannà. En el programa pedagògic que anà formant amb les seves vivències, i que s'aplicava a l'Institut-Escola, destaquem en aquest aspecte «el culte a l'esperit obert a tota manifestació externa i a la depuració dels gustos estètics i les expressions artístiques», i, també, «el sentit moral dels deures; esperit de convivència i acceptació de la crítica que ens obliga a depurar els nostres actes». Representen la cultura espiritual per damunt de la saviesa. La responsabilitat que crea el caràcter, l'austeritat i l'honradesa. I llançar-s'hi, sense mesura ni defalliment.

Ell, doncs, amb l'exemple, propagava unes virtuts cristianes dins un ensenyament de joves volgudament liberal i respectuós. Tots els sentiments nobles, comptant-hi els religiosos, hi prevalien. Per l'ensenyança i el gest amb què la donava, el científic s'havia tornat un educador, natural, espontani, i com qui diu, sense adonar-se'n. «Ràpid en l'acció i brillant en el diàleg, emanava d'ell una gran força física i una gran simpatia. Rígid en les qüestions de lleialtat i de conducta. Estimava per damunt de tot la fidelitat i la franquesa».

Malauradament, aquesta gran fortitud física i moral es veié minada pel fet de la guerra civil, durant la qual continuà la seva tasca exemplar al capdavant de l'Institut-Escola. Pel febrer de 1938 caigué malalt i morí el 20 d'abril, quan intentaven una segona i extrema intervenció. En la clandestinitat, volgué rebre el confort de la religió cristiana, per la fe en què vivia i no deixava de manifestar-se en aquella variada exemplaritat de què parlaven els qui el coneueren.

Al seu entorn, a l'escola, a les aules, els qui servaven els principis religiosos no se n'apartaven, ans devien sentir-se'n enfortir. I els qui no els compartien, prou havien de reconèixer que existien, i si crecaven el bé —i ho feien— tal com ell els ho proposava podien arribar fins als motius d'un tal capteniment. El qui sap que una cosa existeix, i com és, ja va en camí de trobar-la.

Oswald Cardona

Cardenal Etchegaray

“Cal aprendre la pregària de l'any 2000”

MARSELLA. — El Butlletí d'Informació de l'arxidiòcesi de Marsella que acaba de sortir conté un editorial de l'arquebisbe de Marsella, el cardenal Roger Etchegaray, que convida els seus lectors a “aprendre la pregària de l'any 2000”.

I el cardenal afirma: “La nostra societat es fa irrispirable, no ens deixa cridar, crear. Estem en una civilització on ja no es crea res, on tot es fabrica en sèrie: heus ací perquè el que és nou envella més aviat que el que és antic. Tenim necessitat de convertir-nos en aquells homes primitius que es distriem —com jugant— tot modelant la terra. Ells experimentaven la sensació física de ‘collaborar’ en l'obra de la creació”.

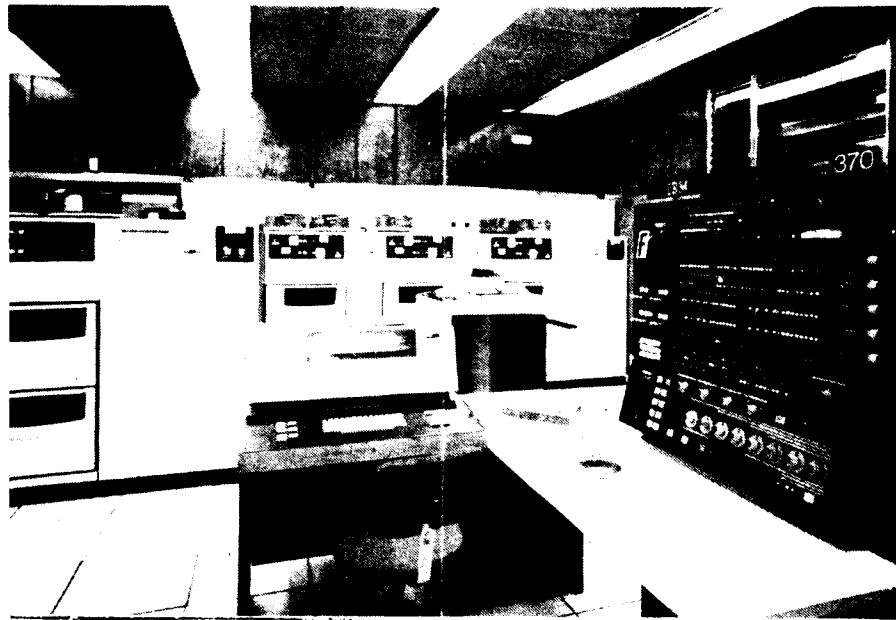
El cardenal Etchegaray, aleshores dóna la solució: “L'any 2.000 espera homes i no pas robots. Per aleshores, ens convé a tots d'aprendre a viure com a monjos a la ciutat. Monjos, per als qui la pregària no és certament el contrapès, sinó el pès de tota acció. Monjos per els qui la pregària és l'adhesió amorosa al pla universal de Déu i no pas aplicació laboriosa dels seus propers petits projectes”.

“Afortunadament, afegeix el cardenal, la pregària no es redueix a l'eficàcia que nosaltres esperem d'ella, perquè les nostres peticions són massa tímides, la nostra esperança, massa limitada. Afortunadament. Ell respon sempre mes enllà dels nostres propis desitjos”.

En la seva conclusió, el cardenal Etchegaray escriu: “Déu contempla l'ample món de demà i ens convida a entrar en la seva visió tan gran com el cel estrellat. Així nosaltres sabrem rebutjar totes les pors que ens paralitzen davant les incerteses o les amenaces del pervindre. La por animalitza l'home que no prega: aquest no s'adreça cap a Déu i aleshores es torna contra els seus germans, aquest no avança cap a Déu i aleshores ells s'aparta lluny dels seus germans”.

Els estalviarà moltes hores de treball a les biblioteques

La informàtica entra al servei dels estudiosos de la Bíblia

Quinze segles més tard que Sant Benet —nascut el 480 prop de Peruggia— els benedictins belgues revolucionen la investigació bíblica valent-se de la informàtica: “Els nostres germans de l'Edat Mitjana eren anomenats pel colorit que donaven als textos i propagaven les Escripures fent noves còpies dels manuscrits”, explica el germà Ferdinand Boswick “benedictí-relacions públiques” de l'Abadia de Maredsous, prop de Namur, a Bèlgica. “Per què, a l'edat de l'ordenador, la tecnologia del segle XX no es pot usar en profit de les tasques dels monjos?”

Dins el quadre verdejant de l'abadia de Maredsous, al cor mateix d'una regió cèlebre per les fortes cerveses, un equip de dotze informadors, sota la direcció dels germans Ferdinand i Eric de Borchgrave, acaben de rematar una monumental única concordança de les Sagrades Escripures en hebreu, grec, llatí, anglès i francès, que aquest any serà publicada.

Els monjos, gràcies a l'ordenador, ja el 1974 van poder publicar un índex analític i temàtic de la Bíblia en francès, vertader «petit Larousse de la Bíblia» afegeix el germà Ferdinand. Els nostres germans —precisa— utilitzen el «còbol», la llengua de l'ordenador i una consola video de la qual la pantalla reproduïx els textos sagrats segons les llengües de la tradició. Ells han estat formats en la informàtica en una gran empresa de Brussel·les.

«La nostra obra (1.200 pàgines en cinc volums), explica el germà Ferdinand, constitueix la primera concordança completa de la Bíblia en el món amb paral·leles lingüístiques en hebreu, grec, llatí i anglès i francès: permet conèixer immediatament els equivalents de tots els mots de la Bíblia en cada llengua. Però, a més a més del seu paper com a obra d'inestimable referència, aquesta concordança donarà un nou impuls a la investigació bíblica. Mercès al nostre banc d'informació els investigadors no tindran necessitat de passar hores i hores a les biblioteques».

«Les concordances multilingües de la Bíblia —afegeix el germà encarregat de l'electrònica que, diferentment dels altres monjos habilitats amb llargues cogulles negres, porta roba fosca de

país—, tenen una breu història. La grandiositat de la tasca sense l'ajut d'uns medis mecànics o de l'electrònica és suficient per a explicar-ho. Una primera temptativa d'aquest gènere fou realitzada per Frederic Lanckish, (hebreu, grec, alemany de la versió de Luther), en 1677. Laurent Holenius va fer el mateix en suec en 1734-42. Ambdós fóren els llunyans precursors de l'obra clàssica d'E. Hatch i H.A. Redpath (Oxford 1892-1897). Però, en el domini francès, no hi havia encara una concordança exhaustiva de la Bíblia, un buit que molt aviat serà omplert.»

Elecció dels textos

«L'elecció dels textos bàsics, utilitzats en aquesta concordança, és simple», —precisa el germà benedictí—. «S'ha donat la preferència als més segurs entre aquells que són complets i àmpliament reconeguts:

1. — En francès, la Bíblia de Jerusalem, la Bíblia de Segond, la Bíblia de Maredsous i de la T.E.B. (Traducció Ecumènica de la Bíblia).
2. — En hebreu, el text de la Bíblia Hebreaica Stuttgartensia.
3. — En grec, la Septuaginta de Rahis i pel Nou Testament la 3. edició del «Greek New Testament» de les Societats Bíbliques (1977).
4. — Pel llatí, la Bíblia Sacra del P.R. Neber O.S.B. (1976) i per últim.
5. — Per l'anglès, la «Revised Standard Edition».

Cinc anys endavant sobre els americans

«Al moment que la difusió de la informàtica entre el públic sigui escampada suficientment, creu el germà benedictí, es podrà, amb una simple telefonada —gràcies als sistemes telemàtics de tipus Prestel o Teletel— obtenir en la pròpia pantalla de televisió tal o tal llibre de la Bíblia, l'Eclesiastès o l'Apocalipsi. En el nostre banc d'informacions bíbliques, tenim uns quatre o cinc anys d'avanç sobre els americans». «El món catòlic, —ha acabat dient el germà Ferdinand—, ha représ vigorosament el «leadership» de la recerca bíblica».

Pel Tribunal de la Rota

Roma: 107 matrimonis declarats nuls el 1979

ROMA. — El 1979, van ser introduïdes 332 causes davant del tribunal de la Rota, a Roma, que jutja principalment les causes de matrimoni. D'aquestes, cent vint-i-set no han pogut ser admeses perquè els mancaven “elements essencials per a un procediment normal”.

Sempre en el 1979, en 107 casos, ha jutjat que el vincle matrimonial era inexistent, en tant que ha considerat vàlid el vincle en 97 casos.

Les causes matrimonials actualment en estudi sumen el nombre de 853.

Davant la proposició estatal

Els catòlics de Bolívia s'oposen al monopoli de l'educació

LA PAZ. — Els bisbes catòlics i les organitzacions escolars privades a Bolívia han protestat contra la proposta de nacionalitzar les escoles, aprovada en una reunió recent del Congrés Educacional Nacional.

Una objecció procedia de Fe i Alegria, organisme que dirigeix escoles catòliques, principalment per als pobres, a l'Amèrica Llatina. En la seva convenció internacional a Santa Cruz, Bolívia, els delegats varen publicar una declaració defensant el pluralisme en el sistema educacional i el dret dels pares a escollir l'educació de llurs fills: “Els intents de posar el monopoli educacional en mans d'un grup ideològic únic o de l'Estat, són violacions òbvies d'aquests drets”, deia la declaració.

Un model de pacificador

600 aniversari de la mort de Santa Caterina de Siena

WASHINGTON. — Per a commemorar el 600 aniversari de la mort de Santa Caterina de Siena, ocorreguda el 29 d'abril de 1380, les Germanes Dominiques, l'orde a la qual pertanyia com a membre seglejar, estan projectant un any d'esdeveniments especials. Santa Caterina passà els seus 33 anys de vida pacificant, aconsellant i negociant amb Papes i polítics, d'una manera desconeguda aleshores i notable encara avui.

Una nova mesura

Eslovàquia: Retiren el permís de conduir als sacerdots

PRESSBURGO. — Des de fa unes sis setmanes es practica a Eslovàquia una acció policial contra els sacerdots que han estat declarats inútils per al servei militar. S'exigeix als sacerdots que tornin el seu permís de conduir. Com a raó s'addueix que són inútils per a fer el servei militar també estan incapacitats per a conduir un cotxe.

La sanitat en el Tercer Món: cal curar però també prevenir

No tenim cap inconvenient en confessar el canvi de mentalitat que s'ha produït en nosaltres des del moment en que vàrem començar a treballar en l'ajuda sanitària als països del Tercer Món, fins el moment actual, canvi que també s'ha manifestat en les altres associacions d'ajuda, començant per la mateixa Organització Mundial de la Salut.

A l'any 1963 creiem que la nostra missió en quant a metges, era intentar posar en marxa una medicina curativa en aquells llocs mancats d'assistència sanitària. Aquesta manera de pensar era fruit de la preparació rebuda durant els nostres estudis a la Facultat on els de Salut Pública, la Higiene, la Medicina Preventiva i l'Educació Sanitària a penes s'erent tinguts en compte. També era fruit del desconeixement del problema i d'un “deixar-nos portar” impulsats més pel cor que no pas per la raó. El temps no passa en va. L'experiència pròpia després de 15 anys de dedicació de les vacances per a treballs de la OMS i de Revistes especialitzades juntament amb la que m'han tramès els meus fills que treballen en aquests països, m'han portat a considerar el problema des d'una altra perspectiva i és precisament això el que voldria saber i poder transmetre en aquest moment

Cal trencar un cercle viciós

Certament que és emocionat assistir a la consulta en algun dels Dispensaris rurals... la multitud que espera que li toqui el torn per a la consulta... la paciència que manifesten... la resignació pintada a la cara... aquells ulls que parlen per si sols... el somriure amb què et saluden... però entrem en el Dispensari, contemplem com es desanrotlla la visita, i, sobretot, posem-nos al lloc del que la dirigeix... És clar que no tots s'han de visitar, sinó que molts vénen per a recollir la medicació, per a rebre la injecció, per a curar-se les llagues i ferides... i que tot això ho pot anar fent el personal nadiu que ens ajuda i que prèviament ha estat format pels metges que ens han precedit, però hi ha una colla de malalts que vénen per a revisió, per a control del tractament i per a primera visita... imagineu-vos el que tot això representa i comprendreu que aquesta visita que s'ha començat a les vuit del matí es perllongui fins a les tres, les quatre o més, de la tarda... però... qui té cor per a suspendre-la abans si es té en compte que molts dels malalts han acudit des de molt lluny, a peu, malgrat el sol implacable, el mal estat dels camins i sense mitjans de locomoció?...

Després d'una visita “monstruosa” com la que acabem de veure, podem exigir que el metge responsable es dediqui, a més a més, a la Medicina Preventiva i a l'Educació Sanitària?... i no obstant hem de confessar que tot aquest treball, tota aquesta esgotadora dedicació, servirà de ben poca cosa si considerem el nivell sanitari de la regió. Amb una constància desmoralitzadora veurem com van acudint al Dispensari els mateixos malalts amb les mateixes malalties, amb les mateixes parasitosis, amb la mateixa blenorràgia... I si en un moment determinat haguéssim de tancar el Dispensari, què en quedaria de la nostra actuació?... Des del punt de vista sanitari ben poca cosa. Els mateixos malalts, les mateixes malalties, les mateixes possibilitats de contagi i, el que és pitjor, una comunitat desmoralitzada, desenganyada de l'ajuda dels “blancs”, més desgraciada que abans, ja que, almenys, ignorava que els seus malalts podien curar-se i que es podien evitar moltes defuncions. Una comunitat dividida entre la generació dels ancians i la generació dels joves, ja que els primers mai no havien cregut en nosaltres sinó en els “curanderos”, en la seva medicina tradicional, mentre que la generació jove havia confiat en les nostres possibilitats...

“No ens enganyeu”

Amb raó un “chef” de pigmeus ens diu: “venim a dançar per tal d'agrair-vos l'esperit amb què veniu al Camerú, però, per favor no ens enganyeu... Si no penseu fundar l'Hospital en aquest poblat de NGOYANG no ens digueu que ho fareu... Tots els blancs ens han enganyat... Per favor, no ens defraudeu...”

Veiem doncs el perquè la Medicina Preventiva i l'Educació Sanitària han passat a primer terme. La Medicina Preventiva no pot ésser efectiva si no va acompanyada o, millor, precedida, de l'Educació Sanitària, de la Formació de personal autòcton que ens ajudi tant en la Medicina Curativa com en la lluita contra les supersticions i “tabús” que, a fi de comptes, són els grans enemics d'aquesta Educació. Pensem que l'Àfrica sempre creurà més en els consells donats per la gent que els coneixen i que els inspiren confiança perquè pertanyen al seu llinatge, que no pas en el que, al començ, els pugui aconsellar el metge o infermer “blanc”. Més endavant, quan ens haguem guanyat la seva confiança, també seguiran els nostres consells.

Dr. Salvador Cortadellas

Ha estat notícia

Cent manifestants morts per l'exèrcit soviètic

La situació a l'Afganistan s'agreuja de manera alarmant. Més d'un centenar de persones han resultat mortes en el curs dels incidents registrats a Kabul. La matança es produí després que quatre mil soldats afgans dels aquarteraments de la capital, refusaren obeir les ordres dels caps soviètics per a que desapareixin contra els manifestants que passaven pels carrers, llançant crits anti-soviètics. L'aldarull provocà un enfrontament directe entre els soldats soviètics que arribaren immediatament a suprir les forces que manaven els caps i oficials russos i la població que es veié reforçada per les tropes afganes amb possessió d'armes. Si el nombre d'AMOTINATS ES CONFIRMA APROXIMADAMENT LA MEITAT DELS VUIT MIL SOLDATS AF-

GANS AMB BASE A Kabul s'hauria passat a la població que expressava llur protesta contra la presència militar soviètica a Kabul.

S'ha iniciat la campanya al Parlament

Aquest dimecres s'ha iniciat la campanya electoral per al Parlament de Catalunya, encara que l'activitat dels partits polítics per aconseguir vots va començar dies enrera. La possibilitat de votar per correu és efectiva des del dijous dia 21 fins el 16 de març, quatre dies abans de la jornada electoral.

Es llença una granada contra la Moncloa

Una granada de mà va esclatar a l'heliport situat a l'entrada principal del

palau de la Moncloa, residència del president del Govern. L'artefacte havia estat col·locat entre les deixalles situades a uns tres-cents metres del complex del recinte de la Moncloa, justament al costat de l'edifici de l'Escola de Restauració.

Membres d'ETA político-militar s'han responsabilitzat del llençament de la granada, en el transcurs d'una roda de premsa a Donostia. Els membres d'ETA (pm) explicaren a alguns periodistes les característiques del projectil i el model utilitzat. Tanmateix exposaren una sèrie de condicions per a no continuar aquest tipus d'accions.

En relació a això, fonts properes al Govern han manifestat que: «El Govern no manté ni mantindrà cap mena de diàleg amb bandes que pretenen uns suposats plantejaments polítics, i han de cobrir llurs rostres per a dissimular la seva condició d'assassins i perseguits per la justícia».

Retardada la decisió sobre l'alliberament dels ostatges USA

L'iatollah Komeiny ha retardat fins el proper mes de març el possible alliberament dels ostatges nord-americans manifestant que sigui la nova assemblea Nacional qui decideixi sobre aquest alliberament. Al posar en mans de la futura Assemblea Nacional —que haurà d'ésser escollida el proper catorze de març— la decisió de l'alliberament dels ostatges, l'iatollah renuncia a fixar la data de l'alliberament, facultat que fins ara tots els sectors iranians, des del president Bani Sard fins els estudiants islàmics, li reconeixien.

Punt de vista

El judici

L'assassinat d'advocats laboralistes de un depaix del carrer d'Atocha madrileny fou un dels fets més destacats i perillosos de la transició política espanyola. Els camins de la justícia, com a conseqüència d'aquells fets i llur significació, han menat a un judici espectacular, que ha estat el tema més destacat a les informacions i els comentaris de les darreres setmanes. És lògic, tant per la repercussió d'aquells fets, com per la seva mateixa importància intrínseca.

Que la justícia pugui fer el seu camí i el faci és important i civícamment saludable. El judici, però, ha palesat obertament la pervivència dels enfrontaments que el crim manifesta: el fiscal, hom no sap si angèlicament o intencionada, ho ha subratllat en dir que l'odi que va generar l'acció sembla continuar viu després de passats uns anys.

Son dues coses diferents. D'una banda, la justícia que fa el seu camí. D'altra, l'aprofitament d'aquest camí de la justícia per a l'exacerbació dels enfrontaments en un clima de pressió. Com tantes altres vegades, ens trobem davant el risc de la llibertat, però aquesta llibertat no pot ésser emprada perquè no convé, perquè no ho ha d'ésser per a fer escarni de la justícia, per a crear climes que són possibles generadors de nous crims com el del carrer d'Atocha, per a no permetre el lliure exercici dels lletrats que tenen un paper en el judici, sigui el que sigui.

La justícia no és una venjança, demana un clima de serenor i distensió: és, no cal dir-ho, el clima que no es respira al voltant d'aquest afer. Això no ha d'impedir als magistrats de fer llur comesa, però la imatge general se'n ressent fortament. Al fons del fons, els enemics de la democràcia el que fan és socavar-ne un dels poders bàsics. Això és clar: el que no ho és tant és que aquesta mateixa democràcia és defensi prou bé del que és un atac frontal i directe.

El senyor fiscal té raó: els odís perduren. Detectats, però, el que cal és fer-los inoperants. I ben detectats ho han estat, ja que la cosa més esborronadora és la constatació d'un clima petit però decidit de suport a l'assassinat.

Josep Faulí

Busquem persones per a promocionar

Catalunya Cristiana

Si vostè disposa d'un mínim de 5 hores diàries pot fer una tasca ben programada de difusió de la nostra publicació i pot guanyar-se uns diners; encara que fa de mal dir quants seran, calculem que poden ser de l'ordre d'unes 25.000 ptes. al mes. L'edat i el sexe ens és indiferent, però cal que en tot moment sigui capaç de donar una imatge de persona seriosa i responsable.

Escriviu a:
Carrer Balmes, 123, 3er. 2.a — Barcelona-8. — Ref. 32.521 de RF.

Disminució de casaments

La causa més important és la cohabitació juvenil

El Secretariat Diocesà de Pastoral familiar ha fet un informe en el que es manifesta la disminució de matrimonis des de l'any 74 fins ara, així com l'augment d'expedients de separació i nul·litats per diferents causes. Una altra dada a ressaltar és l'augment de matrimonis civils.

Dades estadístiques

Any	Matrimonis inscrits	Expedients de matrimonis civils iniciats	Causas de separació presentades	Causas de nul·litat presentades	Causas presentades de «rato i no consumat»
	(1)	(1)	(2)	(2)	
1968	11.009	136	344	25	12
1970	11.464	215	496	38	24
1972	11.906	379	621	59	32
1974	12.018	468	773	102	43
1976	11.526	560	1.151	353	47
1977	11.124	888	1.555	299	32
1978	10.235	1.387	2.056	224	38
1979	9.630	1.941	2.867	242	41

(1) — Barcelona ciutat

(2) — Arxidiòcesi de Barcelona

Descens del nombre de matrimonis

Des de l'any 1974 va disminuint el nombre de casaments; aquest fet és difícil d'interpretar perquè és motivat per diferents causes; la situació econòmica actual, parelles de Barcelona que es casen fora de la ciutat i augment de la cohabitació juvenil. És impossible conèixer quin d'aquests motius és el més important. En altres països del món occidental, en els que també es dona aquest fet, la causa més important és la cohabitació juvenil.

Expedients de matrimonis civil iniciats

També ha augmentat el nombre de matrimonis civils sobre el total, de ma-

trimonis inscrits, el 7,07 % (1977), 13,55% (1978) i el 10,16% (1979). La xifra és realment important, però cal fer notar que no seria exacte concloure que el 20,16 % dels matrimonis dels residents a Barcelona es celebren només civilment, perquè com feiem constar abans, moltes parelles barcelonines es casen canònicament en esglésies fora del municipi. El que és cert és que el 20,16% dels matrimonis incrits han estat celebrats només pel civil; hauríem també de fer notar que alguns possiblement es casaran després per l'església, i que d'altres es casen d'acord amb la seva confessió religiosa. Hem fet una sèrie de matisos, per ésser el més exactes possible, però tanmateix, l'augment de casaments pel civil és certament molt notable.

Augment de les causes de separació

També aquí el salt ha estat significatiu. Cal tenir en compte que abans de la promulgació de la nova llei sobre separacions matrimonials, que ara són de la competència dels tribunals civils, moltes parelles presentaren ràpidament la demanda de separació al Tribunal Eclesiàstic.

Algunes reflexions pastorals

1. — Cal interpellar-Nos per a preguntar-nos si la comunitat cristiana no té una part de responsabilitat en l'apartament de tants joves. Es tracta d'examinar si el rostre de l'Església reflecteix suficientment la presència de l'Esperit de Jesús, si les nostres catequesis, escoles, moviments, culte, són una autèntica ajuda per a madurar i créixer la fe dels nostres adolescents i joves. Ens hem de convèncer que hem de canviar la nostra pastoral i donar-li un caire molt més missioner.

2. — Potenciar al màxim la pastoral dels joves. La manca de capellans d'aquesta edat és un autèntic obstacle, però s'haurien de buscar altres agents de la pastoral que es responsabilitzen sin d'aquesta tasca.

3. — Anar avançant decididament en les línies assenyalades pel Directori de pastoral Pre-matrimonial de la Diòcesi (febrer de 1978), especialment en els punts que fan referència al potenciament d'un autèntic encaminament dels promesos, la intervenció activa i responsable dels laics casats i finalment, insistir en que el nuvi demanin el casament tres mesos abans del dia fixat per la boda. Les recentíssimes orientacions de la Conferència Episcopals Catalana, van també en aquest sentit.

FORMACION PROFESIONAL ADMINISTRATIVA

PERITAJE MERCANTIL

ACADEMIA FUSTER

ESPECIALIZADA EN ESTUDIOS COMERCIALES- EMPRESARIALES

C/. Consejo de Ciento, 212 (Entre Aribau y Enrique Granados) Tel. 254 05 19

Pintura Decorativa

Miguel Barrobés Meix

TALLER:
Pje. Luis Pellicer, 17
Teléfono 230 57 04
BARCELONA-11

PARTICULAR:
Antonio Costa, 21, 2.º, 3.º
Teléfono 251 51 63
BARCELONA-16

Algunes monges de la comunitat posen per a «Catalunya Cristiana» davant les noves dependències

Malgrat que avui les monges de clausura han obert portes i han retirat de la circulació les gruixudes reixes que les separaven de l'exterior, encara els monestirs conserven un cert misteri. Quan hom passa prop d'un convent de clausura no són pocs els qui es pregunten: què fan aquestes monges tancades aquí dins? Són poques o moltes les dones que, deixant-ho tot, entren en un monestir? Es avui encara viable una vida consagrada exclusivament a Déu en el redós de quatre parets?

CATALUNYA CRISTIANA s'ha apropat al monestir de Pedralbes, l'antic lloc de residència i de coronoguda reial, dins la història de Barcelona i de la mateixa Catalunya, per a conèixer la vida d'aquestes monges de clausura.

Quan entres en el recinte del monestir de Pedralbes, monestir pedres et parlen d'un passat històric. Tan sols passar l'arc de l'entrada, d'antiga porta, ja deixes endarrera l'agitació i el soroll, per endinsar-te en la pau, el silenci i la tranquil·litat. Sobre la porta de l'entrada del monestir hi ha l'escut de Barcelona i una data: 1776. Un cop a dins, a mà dreta hi ha el torn giratori per mitjà del qual et poses en contacte amb l'interior. Toco una campaneta i una veu femenina diu: «Ave Maria Puríssima». Demano per la Mare Abadessa i em fan passar a un rebedor. En ell tot és silenci: Les parets gruixudes i el mateix mobiliari ens parlen de llargs anys d'història. Una porta grinyola i una monja decidida em saluda amb naturalitat i cordialitat: és Sor Maria Assumpta Flaquer, abadessa actual del monestir de Pedralbes. Com que fa fred em demana si vull encendre l'estufa.

Un esboç d'història

Sor Maria Assumpta nasqué a Barcelona l'any 1917,

l'any de Rússia i de Fàtima. Fa un any que és abadessa i abans ja n'havia estat nou anys. Entrà al monestir l'any 1940; la guerra civil retardà el seu ingrés. Abans havia estudiat música al Conservatori de Barcelona, tenint com a professor de solfeig el mestre Millet, el mestre Pellicer com a professor de piano i el mestre Sunyer Cintes com a professor d'orgue. És una persona d'una gran calma, com si fes ioga i d'una gran cordialitat. La seva cara és blanca com si mai no li toqués el sol. Darrera les ulleres hi ha uns ulls vius. Quan parla ho fa amb entusiasme i grans gestos. És una dona convençuda del que creu i del que viu...

—En l'antic terme municipal de Sarrià, en un terreny en baixada i situat entre dues torrenteres, hi hagué una vila romana. A l'Edat Mitjana, damunt la vila romana s'hi bastí el mas Pedralbes, el nom del qual diuen que deriva del color blanquinós de les pedres de la veïna pedrera.

Aquest mas era, a l'inici del segle XIV, propietat de Bernat de Sarrià, a qui el rei Jaume II, el Just, i la seva muller, la

reina Elisenda de Montcada i de Pinós, el compraren per una quantitat estimada en dinou mil sous barcelonesos.

La reina Elisenda fou la fundadora del monestir el segle XIV. Un cop mort el rei Jaume II, la reina Elisenda escollí una part del monestir com a pròpia residència, que és el palau que hi ha adossat al monestir. Ja que la reina no tenia fills va tenir com a únic fill Pedralbes i enriquí el monestir per tal que les monges visquessin dedicades exclusivament a l'oració i a la penitència. Però la reina Elisenda, contràriament al que sovint es creu i fins i tot es publica, no va ésser mai membre de la comunitat.

—Llarga és la història d'aquest monestir. En el segle XV la comunitat visqué moltes trifulgues. El rei Joan II assetjà Barcelona i convertí el monestir en la caserna del seu estat major...

—En efecte. En aquest monestir hi hagué l'anomenada capitulació de Pedralbes. Concretament en la sala capitular del monestir. Era l'any 1472. Cal remarcar que els partidaris de Joan II es van fortificar al campanar del monestir per tal de poder així dominar la ciutat.

Pau, silenci i tranquil·litat

Impressionant aspecte del claustre central, de mesures imponents i d'una bellesa i elegància no igualades enlloc de Catalunya.

La mare abadessa, Sor Maria Assumpta Flaquer

«La vida contemplativa perquè hi ha un despejament jove»

Sentit d'un vida

—Deixem de recórrer el túnel del temps passat i mirem l'actual. Quin sentit té avui una vida de clausura?

—Estic convençuda de la validesa de la vida contemplativa i d'una vida exclusivament amagada en Crist. Crec que té sentit una vida d'apostolat de la pregària, car és la llavor i el ferment que fa treballar el cristianisme.

La nostra vida dintre d'aquestes quatre parets té un sentit escatològic: dir a l'home i a la dona immersos en un món materialitzat, com el que es viu avui, que existeix una transcendència i que aquí intentem viure el que viurem després de la mort.

Estic completament convençuda que una dedicació a la vida contemplativa realitza totalment la persona si aquesta, està clar, es dona totalment a Crist.

—Que en queda d'allò: «Entra germana que no sortiràs ni viva ni morta?»

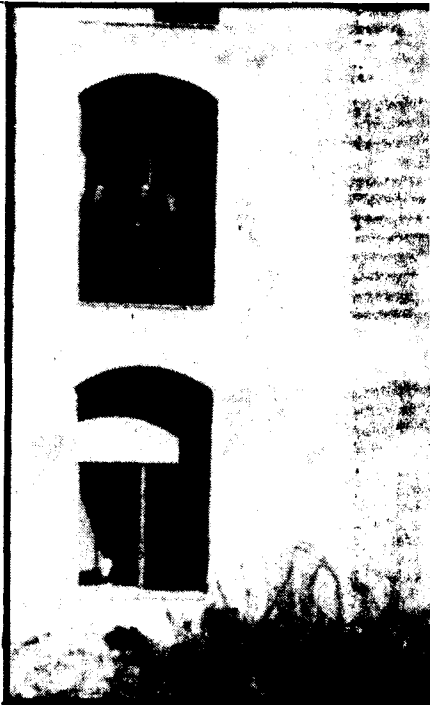
—El terme de clausura ha canviat pel de vida contemplativa. Cert que abans hi havia una clausura molt estricta. Per citar un exemple, cal esmentar que per sortir

del monestir per fer-se una radiografia s'havia de demanar permís a Roma via el Nunci d'Espanya...

—I quan el permís arribava la monja ja podia ésser enterrada...

—Quan vaig entrar hi havia una clausura establerta a Trento. Eren unes lleis de l'Edat Mitjana. Amb tot, d'ençà del 1958 es podia sortir amb permís del bisbat. I a partir de 1969, amb la «Venite seorsum», aquestes lleis són acomodades a la vida d'ara.

Avui es pot anar a veure els pares ancians, tenir cura d'ells en cas de necessitat, com també dels germans si aquests ho necessiten. Abans, encara que els pares estiguessin malalts i desempaïrats la monja no podia assitir-los.

El dormitori o «dormido

al monestir de Pedralbes

Les obres del nou monestir, no estan del tot acabades. Quan ho siguin, les velles pedres donaran cabuda a les obres del Museu d'Art de Catalunya.

uer, parla per a CATALUNYA CRISTIANA

malgrat les crisis, té futur tar de la pregària en la tut».

—Estic parlant amb la mare abadessa sense aquelles famoses gruixudes reixes, que a l'Edat Mitjana evitaven que els nobles raptessin les monges. Per què han tret les reixes?

—Perquè era un contrastimoni i semblava que consideréssim els germans com a persones dolentes.

Validesa d'una vida

—En un món materialitzat, en un món en el qual hi ha una crisi de valors, quin futur té la vida contemplativa?

—Poden desaparèixer les monges dels hospitals, però no desapareixeran les monges dedicades a la vida contemplativa: donar-se a Déu

~~per portar els germans a Déu i Déu als germans.~~

Cert que la vida monàstica ha evolucionat a l'uníson de l'evolució de la societat. Si concretam la nostra vida, haig de dir que nosaltres portem una vida franciscana que no és monàstica. Som una fraternitat i intentem viure una vida amb fraternitat. Sant Francesc i Santa Clara no eren unes persones de lleis, sinó d'evangeli, i aquest és vida i no unes lleis per ofegar l'esperit.

Crec que la vida contemplativa, malgrat les crisis, té futur. Hi ha un despertar de pregària en la joventut; i serà aquesta joventut qui marcarà el futur de la vida contemplativa. No hi haurà tanta solitud sinó més fraternitat.

Crist crida a una persona a la vida contemplativa i si un és fidel a aquesta crida hom es realitza com a persona.

—Vol dir que una noia d'avui, ara que tant es parla de realitzar-se com a persona, pot entendre que aquí dintre pot realitzar-se com a persona? Com es pot realitzar una monja?

—Amagant-se en Crist, omplint-se de Déu i així fa fructificar tota l'Església i, per tant, tots els creients del món. Hom es realitza per mitjà d'un

coneixement més profund de Déu, no per egoisme, sinó per portar a terme el què Déu vol d'un mateix. Hom se sent realitzat quan se sap en íntim i profund contacte amb Déu ja que no hi ha res a la terra que es pugui comparar a això.

Com diu Sant Tomàs, és més fructífer a l'Església un sol acte d'amor perfecte que totes les obres que es puguin fer.

—Això, és un ideal molt bonic, però...

—Cert que és un ideal, però hem de tendir. Un no sap si mai hi arribarà ja que és un do de Déu i Ell ho dona a qui vol.

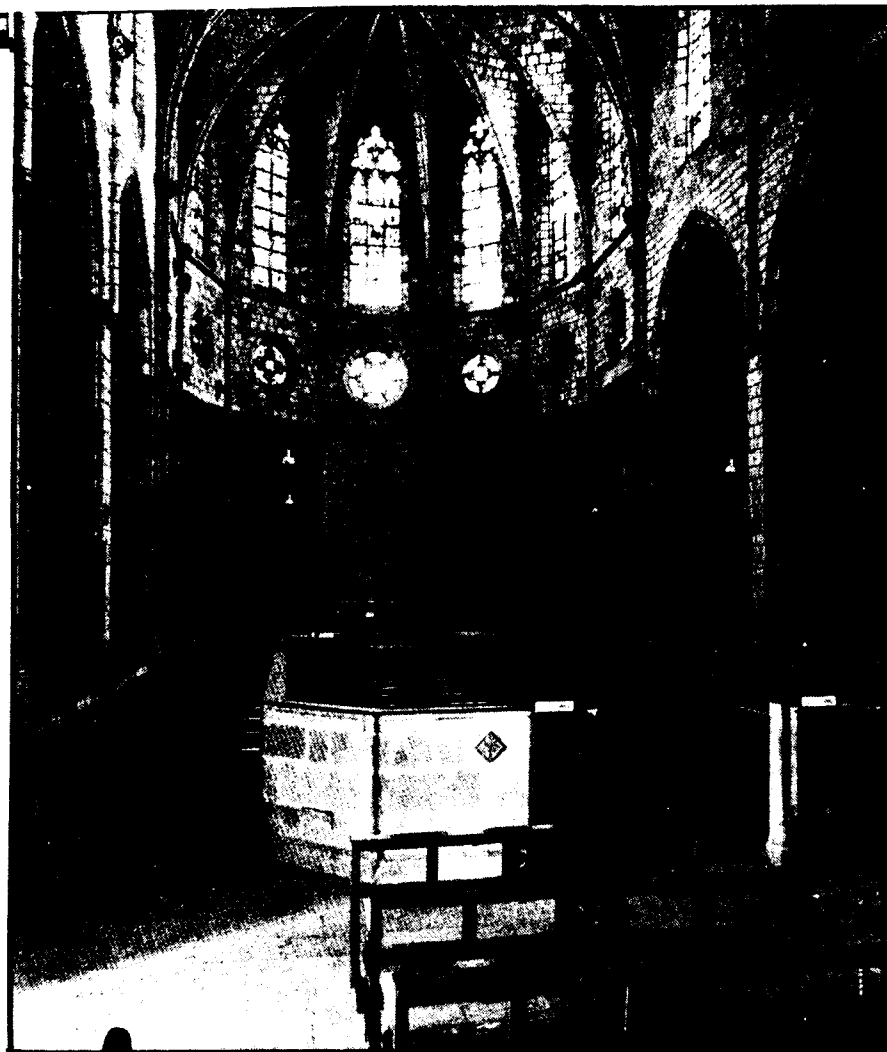
La vida contemplativa va a l'objectiu de tenir el do contemplatiu, i dins el monestir tot ajuda a tenir-lo: el silenci, la separació del món...

Evolució segons els temps

—Fa quaranta anys que vosté viu dintre aquestes parets. Quina evolució ha vist?

—Abans de la guerra les observances eren intocables y les monges vivien amb molta pobresa, erem molt observants i tradicionals.

Vaig entrar després de la guerra. A poc a poc hi ha hagut grans canvis.

Interior de l'església de bella i senzilla factura gòtica.

Hi ha en el monestir dos parladors amb reixes, com un testimoni de la història passada i per respecte a aquelles germanes que la seva consciència els diu que no poden parlar si no és a través de reixes.

Tambe hi ha hagut un canvi en la participació a les celebracions. Abans a l'Església, entre nosaltres i els fidels i el mateix sacerdot hi havia reixes i grosses cortines. «No podíem veure ni ser vistes».

Avui hem obert la capella interior als fidels i sols hi ha una petita separació entre ells i nosaltres.

Abans la vida de comunitat era un viure en un desert individual. Avui, s'intenta viure amb més comunicació. Abans ens llevàvem a mitja nit a resar, avui no, car no era bo per algunes germanes. Abans el mitjà de formació eren els sermons dels sacerdots; avui, es procura que hi hagi una formació permanent.

—Creu que és possible que hagin noves experiències de vida contemplativa?

—Cert que no es descarta la possibilitat de noves experiències de vida contemplativa a parròquies rurals, per exemple.

—Quantes monges hi ha al monestir de Pedralbes?

—Som 35 monges i una novícia. L'any 1940, quan vaig entrar n'hi havia 47, i el 1966 érem 40 i una postulante. No sap greu d'ésser menys ja que això facilita una vida de més fraternitat.

—Tenen contacte amb els cristians de fora del claustre?

—Hi ha una comunitat de creients adscrita a la

nostra església des de fa tres anys. Començà com una comunitat litúrgica. Hi ha grups d'oració i ens reunim un cop cada any.

—I quin contacte tenen amb la societat en general?

—Sols per mitjà de la pregària. Ajudem si ens demanen quelcom. Crec que sols el fet de veure el monestir, vulguis o no queden impressionats per ell, tant des d'un punt de vista positiu com negatiu. Hi ha molta gent que ens dona almoines perquè preguem per ells...

No estan fora de joc

—Segueixen el què passa fora d'aquestes parets?

—Ja ho crec que sí. Abans no. Haig de dir que no ens vàrem assabentar que havien tirat la bomba atòmica. Llegim el diari al menjador i els diumenges posem música. La televisió? No tenim ni ganes ni temps per veure-la. Llegim revistes i «Catalunya Cristiana».

—Quin treball concret fan les monges?

—Deixo de banda els treballs propis de tota casa. Abans nosaltres mateixes cultivàvem l'hort, avui això és impossible i ho comprem tot a fora. Abans també féiem brodat i caps de cartó. Avui fem fundes de matalassos i empaquetem Christmes i cartolines de dibuixos.

Vivim, doncs, del nostre treball,

La llarga conversa amb aquesta monja convençuda del què creu i del què viu, ha estat un relax per l'esperit enmig d'aquestes parets seculars.

Josep Maria Pàmies

Problemàtica viva

Sacerdot i dona a l'Espanya d'avui

No penso estar molt allunyat de la realitat en fer l'afirmació que sacerdoci i feminitat em semblen dos conceptes que han entrat en crisi i que, insòlitàment, es troben apropats per les circumstàncies socials d'avui.

Em refereixo a una constatació que em sembla òbvia: tant el sacerdot com la dona, encara que sigui per raons de lògica diversa, han perdut un model definit d'identificació social. En resum: ni els capellans volen semblar capellans, ni les dones, dones. O dit altrament, sembla com si volguessin reinventar una mena de ser i d'inserir-se a la societat, ja que la seva manera clàssica «tradicional» d'exercir llurs funcions ha estat tan escarmida que cal una gran dosi d'humilitat per poder continuar-hi. Però si es mira bé, també pot ser perquè, objectivament parlant, moltes coses estan en trànsit de canviar i aquests sectors s'han manifestat especialment afectats pel canvi.

El perill és que la necessària adaptació porti vers una creativitat desviada, o sigui, a un desig de novetat total, que superant de faiso definitiva tot allò anterior d'una quasi podríem dir-ne «essència nova» al sacerdoci i a la dona. Es aquí on resideixen per a mi l'ambigüitat de certes manifesta-

cions que no per comprensibles deixen de ser deplorables.

Dit en unes altres paraules, crec necessària la creativitat, però mantenint-la en la fidelitat a tot allò donat. El sacerdoci catòlic no és pas una invenció humana que realitzen els que el reben. Ser dona tampoc és una realitat que pugui manipular-se més enllà de les dades de la naturalesa que configuren una sensibilitat i una funció biològico-sexual ben definides.

Ho dic com un intent de comprensió, àdhuc social, d'algunes actuals manifestacions, que tanmateix desconcerten. Però, a la vegada, com seriosa advertència del perill que es passa de voler edificar en el buit, i de precipitar una crisi encara més gran, en cometre un error en la solució correcta.

Ambigüitats així, pròpies de les èpoques de transició i sovint decidents en molts aspectes (Baix Imperi Romà, Baixa Edat Mitjana...) han de provocar com més aviat millor una reacció de veritable creativitat, que comenci les veritables formes noves apuntant vers una nova etapa de la civilització, que s'edifiqui en l'harmonia. El caos, per ell mateix no és mai un objectiu, ni pot perllongar-se, per insuportable.

En resum, si aquests dos sectors de la nostra societat i les institucions que representen —Església i família— estan particularment en crisi, no serà justament perquè sacerdots i dones estan molt a la vora de la vida? No depèn del sacerdoci el naixement i la vitalitat eclesial de la Vida divina enmig de la Terra? No depèn de la dona el naixement i la vitalitat social de la vida humana enmig del món? D'això es podria deduir que la crisi afecta la vida i el seu darrer sentit.

A la vida humana, filla per damunt de tot de l'amor matern, i a la vida divina, la Vida de la gràcia, filla de l'amor sacerdotal. —«Pere, m'estimes? Pastura les meves ovelles»— però sense oblidar que la Vida divina és l'horitzó definitiu de la vida humana i, per tant, la que li confereix un sentit darrer. Si «som una llum que s'apaga» com canta en Raimon, què hi pinten les dones parint? ¿Perquè prediquen els capellans una vida eterna?

Quan la crisi afecta la vida, som a les portes de la catàstrofe. Únicament un decidit esforç de consciència i de fe pot alliberar-nos del buit de l'abisme.

F. Guillem Precklec

Finestral de la Caritat

Càritas de Girona fa el balanç de la seva activitat durant el 1979

Dirigit per CARITAS DIOCESANA DE GIRONA
C/. Francesc de Ciurana, 10 Tel. 20 49 80

Aquesta secció del "FINESTRAL" dona a conèixer com cada any, per a informar els donants i lectors, el resum de les aportacions rebudes, com també les peticions o necessitats que s'han atès durant l'any 1979.

Aquestes aportacions econòmiques han fet possible l'atendre totes les peticions i, alhora, que ens quedés un remanent per a solucionar les necessitats que se'ns presenten d' immediata. A tots, moltes gràcies!

DONATIUS

3 donatius de		100	300 Ptes.
27 donatius de	101 a	500	9.800 Ptes.
59 donatius de	501 a	1.000	57.400 Ptes.
51 donatius de	1.001 a	5.000	199.780 Ptes.
36 donatius de	5.001 a	10.000	161.500 Ptes.
9 donatius de	10.001 a	15.000	134.000 Ptes.
6 donatius de	15.001 a	20.000	115.200 Ptes.
5 donatius de	20.001 a	25.000	120.233 Ptes.
1 donatius de	40.000		40.000 Ptes.
1 donatius de	42.400		42.000 Ptes.
1 donatius de	50.000		50.000 Ptes.
1 donatius de	100.000		100.000 Ptes.

200 TOTAL 200 DONANTS ENS HAN CONFIAIT 1.030.613 Ptes.

PETICIONS

10 casos Malaltia	163.400 Ptes
2 casos Institucions benèc-socials	150.000 Ptes.
9 casos Primeras necessitats	115.500 Ptes.
9 casos Famílies sense treball	103.776 Ptes.
7 casos Lloguers i problemes vivenda	85.006 Ptes.
6 casos Diversos	62.765 Ptes.
2 casos Aparells ortopèdics	21.000 Ptes.
1 cas Escolars	10.000 Ptes.

46 En 46 casos s'han invertit 711.447 Ptes.

1 cas pendent de liquidació 100.000 Ptes.

47 811.447 Ptes.

RESUM DE GESTIO

Casos publicats	32
Casos sense publicar	14
Pendent de liquidar	1
	47

RESUM ECONOMIC

Donatius rebuts en 1979	1.030.613 Ptes.
Remanent de 1978	221.389 Ptes.
	1.252.002 Ptes.
Atencions els casos de 1979	711.447 Ptes.
Cas N.º 832 pendent de liquidar	100.000 Ptes.
	811.447 Ptes.
REMANENT PER A 1980	440.555 Ptes.

La bíblia a l'abast

Els camins de Déu i la fe dels homes (Gn 15:5-12.17-18)

Vet aquí un text ple d'obscuritats per a la nostra sensibilitat. En el context del llibre del Gènesi vol ser una introducció a les narracions dramàtiques que el segueixen. Per altra part sembla que aquí l'autor ha recollit dos relats de procedència diversa. El primer, que ens ve del començament del capítol 15 i es clou amb el v. 6, és la descripció d'una visió de promesa, la vocació a ser pare d'un gran poble. El segon (vv. 7-20), amb una interpol·lació: vv 13-16) ens presenta el ritual de l'aliança de Déu amb Abraham.

Al v. 6 llegim l'elogi de la fe d'Abraham. En aquest context el concepte de fe té una altra dimensió que la que normalment li concedim ara. No extracta de l'adhesió a unes veritats abstractes de tipus ideològic. Aquí «creure» vol dir «agafar-se fort a Jahveh». Es sobretot un acte d'abandó a la sort que Déu, entrant a la història de l'home, li ha traçat. La imatge podria ser semblant a la de l'infant que davant d'un mal pas «s'agafa fort al pare», per a poder-ne sortir aïrós. Abraham l'home obscur que fa la seva aparició a la història del poble escollit portat de la mà de Déu, serà realment el pare d'una gran descendència.

A partir del v. 7 se'ns contra l'aliança entre Déu i Abraham comença la narració amb una autoidentificació de Déu: Jo sóc el Senyor que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus (v. 7). La revelació de Déu va lligada a un fet històric que marca una fita important en la vida. No va ser una circumstància fortuïta, ni cap força sobrenatural adversa, la que va moure Abraham a deixar el seu país d'origen i a enfilar un camí de futur desconegut. En aquesta determinació s'hi troba l'acció de Déu: Jo sóc —recordem la revelació del nom de Jahveh a Moisès (Ex 3:14)— qui t'he fet sortir Déu presideix la història. I la presideix en

un sentit positiu: per donar-te aquest país: serà el teu heretatge (v. 7b). Tenir descendència, posseir una terra cultivada, comptar amb la benedicció — prosperitat i seguretat — de Déu: vet aquí els tres pilars sobre els quals l'home seminòmada intenta realitzar els seus somnis de felicitat. També són els tres pilars de la manifestació de Déu en la que podríem dir-ne teologia de la història patriarcal. Es la dinàmica de la salvació de Déu: ell farà que la descendència d'Abraham esdevingui el poble escollit, l'heretatge la Terra Promesa, i la benedicció de Déu. l'esclat de la seva salvació universal. Per a l'home Abraham tot són camins de futur, a través dels quals ja ha començat a caminar per la seva concreció històrica, però que accepta en plenitud, confiadament, per la fe. Per a Déu, però, tot és present. És l'ara de la salvació.

L'escenificació del ritual de l'aliança és treta del costum antic dels pactes. Per entre les víctimes trossejades, com per un carrer ple d'amenaces, passaven els que pactaven tot pronunciant damunt d'ells una fórmula imprecatorià. Que em passi el que a aquests animals si trenco el pacte. Aquí l'autor, sobre aquest marc, hi dibuixa la presència inefable —intraduïble— de l'acció de Déu. Quan el so s'anava a pondre... el son profund... el gran terror, com una foscor són expressions per a dir-nos d'alguna manera la profunda experiència mística d'Abraham El forn fumejant, una torxa encesa, volen ser una representació de Déu, present en el foc-recordem la manifestació de Jahveh en la Bardissa i en el Sinai. Déu és l'únic que passa per entre les víctimes, perquè la iniciativa i el compromís de l'aliança són exclusius d'ells: Aquell dia el Senyor ve fer amb Abraham una aliança i es comprometé (v. 18).

Josep M. Aragonès

AVUI

Diari popular
independent
català
i en català

I DI FONEU

Radar

SOCIAL

ORGAN DE LA
FEDERACIO DE CRISTIANS DE CATALUNYA

Costums i tradicions

Sant Medir, pagès i màrtir

Quan es tracta de parlar d'homies i de fets, de gent i de festes dels primers temps del cristianisme, cal anar amb peus de plom, car la manca de proves documentals converteix sovint en llegendes esdeveniments històrics; o dóna com a certs, casos hipotètics o llegendaris. Es per això que avui, disposats a parlar d'una bella i vella tradició nascuda d'un d'aquells fets no comprovats, creiem oportú fer aquests advertiments.

Les coses ocorregueren quan era bisbe de Barcelona, Sever. Un personatge que es confon, a vegades, amb un altre bisbe Sever, de Ravenna. Ambdós del mateix segle i màrtirs de semblant manera.

Perseguit pels gentils, el nostre Sever, amb tres o quatre sacerdots més passà per la vall de Gausac —ara dita de sant Medir—, als vessants de la muntanya de Colserola a la banda del Vallès i, en un camp de la qual, un pagès, de nom Medir —també se li dóna el nom d'Ermenter en algun santoral— estava sembrant faves.

El bisbe contà al pagès el com i el perquè eren perseguits i li pregà que si els soldats perseguidors arribaven fins allí i li preguntaven si els havia vist, digués que sí, que passaren quan sembrava aquelles faves. Immediatament, Sever realitzà de deixar el camp amb la collita granada i a punt d'aplegar, mentre continuaven la ruta vers Sant Cugat del Vallès.

No trigaren massa a passar els saigs i restaren desconcertats amb la resposta de Medir, tota vegada que si Sever havia passat per l'època de la sembra, les faves no haurien tingut temps de créixer. Sospitaren, doncs, del pagès considerant-lo cristià i se l'endugueren pres a Sant Cugat. Justament allí se'ls presentà el bisbe i els digué com Jesús: «Jo soc aquell a qui busqueu».

Medir fou occit amb espasa davant de Sever, el qual, poc després, amb els altres sacerdots, el seguirien pels camins del martiri. El bisbe amb el cap traspasat amb un clau que fou, com diu un dels seus gogistes, la clau que li obrí les portes de la Glòria.

D'ençà d'aleshores, la gent començà a venerar sant Medir i els pàges dels pobles veïns el prengueren per patró. L'any 1046 ja existia la capella o santuari edificat en el lloc del miracle i que féu una de les cinc parròquies del terme del monestir de Sant Cugat, si bé documentalment estava amb el nom de Sant Emeteri. Ja hem «dit abans, que també figura en algun santoral, com Ermenter.

Segons la tradició, l'any 1830, un forner i pastisser de la vila de Gràcia,

fill de Sant Cugat i cognomenat Vidal afectat d'un mal molt dolorós pel qual no es trobava remei, prometé a sant Medir, de qui era devot, que si es guaria, aniria cada any a visitar-lo a la seva ermita el dia de la festa. I curat que fou, complí la prometença. Així, cada any el 3 de març, muntava la seva euga per anar a l'ermita, però com que això no hauria estimulat la devoció al sant, com era l'intent del pastisser, abans de partir donava uns quants tombs pels carrers de la vila, fent-se acompanyar de dos músics que tocaven un tabal i un sac de gemecs.

Se sap segur, que l'any 1804 ja existia a Sant Cugat del Vallès una germandat de sant Medir, però tant si la iniciativa de les romeries que s'organitzaren ben aviat es degué a la germandat o al forner gracienc, el cas és que des del 1846, existeixen les Colles de romeus constituïdes en dels costums que més perduren.

Els que foren pobles i viles dels voltants de Barcelona, avui barris, com Gràcia, Santa, Horta, Sant Gervasi, Sarrià i fins el Poble Sec, La Bordeta (on, modernament sant Medir hi té dedicada una església parroquial) i algun altre així com Sant Cugat del Vallès, veieren créixer les colles que cada any, concentrades a Gràcia marxen en romeria cap al santuari, on es celebra un aplec. A mesura que desapareixen les cavalleries, les colles es motoritzen però no decau l'aminació ni la devoció —es de creure— renovada cada any i tant a l'anada, com a la tornada, una llarga cercavila alegre als carrers per on desfilen les colles i els romeus tiren a dojo caramels i confits a la mainada.

Esteve Busquets i Molas

Pensant-hi bé

El picaporta

A casa quan trucaven a la porta tothom feia el: sord, l'enfeinat o el ronsa. Passats uns segons algú deia: Truquen. Continuava el silenci. Repetien el truc. Aleshores la mare deia: Que no ho sentiu que truquen? I tot seguit pronunciava el nom d'aquell que, en la rifa d'anar a obrir la porta, li havien tocat tots els números.

A casa érem porucs. Abans d'obrir, si era de dia, miràvem per l'espill; si era de nit, preguntàvem: Qui hi ha?; o bé obríem amb el «ferro» (trava que no permetia obrir la porta més d'un pam). A l'hivern la mandra d'anar a obrir la porta accentuava només obrir la vidriera del menjador, on hi havia el braser i l'estufa de petroli, i sortir al passadís quedaves tot enfredorat. Això feia, per altra banda que, més d'una vegada, el qui havia trucat tingués un bon espant, ja que nosaltres per allunyar el fred i la por, quan ens decidíem a anar obrir galopàvem pel passadís acompanyats pels lladrucs del gos. Es clar, sovint quan obríem, no hi havia ningú.

El truc del picaporta era també impressionant: Ressonava al portal, al passadís, als baixos, als dalt, a tota la casa. Es clar que hi ha trucs i trucs. La manera de trucar dóna a conèixer l'estat d'ànim i el tarannà de la persona que truca: l'impacient, el tímid, l'empipat, el bromista.

Una entremaliadura corrent, quan érem infants, era anar a trucar portes. Es molt diferent de trucar timbres. Trucar timbres és silencios, ràpid, fàcil de dissimular; però quan trucaves a les portes amb el picaporta se n'enterava mig carrer. Havies de correr dues cantonades enllà per a fugir de les iras de veïnes i transeünts.

Es ben cert que el trucar a una porta és cridar l'inconegut, córrer un risc, veure't afectat per una sorpresa. La porta separa sempre dos mons, dues situacions, dues circumstàncies. A vegades hom truca a una porta desitjant en el fons que no s'obri. Si la gestió és difícil i la porta s'ha obert, és com tirar-se a l'aigua; passada la primera impressió et cal nedar. Quan venia de l'escola amb un «seta» als pantalons anava cap a casa a poc a poc, trucava a poc a poc, ho deia a poc a poc. Quan venia amb bones notes o amb la mona de pasqua tot era més lleuger i alegre.

Tot era imaginar-se la reacció dels qui estaven portes endins. Alguna vegada picaves a la porta. s'obria i et picaven la cresta.

Les tècniques modernes de mercat et diuen quan i com has de trucar la porta, què has de dir i com perquè, de bones

a primeres, no t'obrin la porta... per sortir al carrer. Quantes vegades, però, picar a una porta és picar ferro fred!

Uns per necessitat, altres per convicció, hi ha, també avui, molts trucaportes moderns; ells pateixen, més que ningú, el misteri i la incògnita de dos mons separats per una porta.

La sort és que els missatgers de bones noves truquen també a la porta. Hi ha trucs esperats i esperançadors. Nosaltres mateixos quam som portadors de bones noves truquem, sense cap mena de recança a totes les portes.

Hi ha un truc adés esperat, adés temut. Déu truca. Déu no ven ni compra res. Truca perquè estima. Sovint, abans d'obrir la porta, mirem per l'espill i... no hi ha dubte és Ell. Ell mateix.

Altres vegades truca quan truca la Veritat, l'Amor, la Justícia; quan truca l'Home, el Germà, l'Amic. No!, que no ho sents? Hi ha algú que està trucant. I fem com quan érem infants, el sord, l'enfeinat o el ronsa.

«Mira, sóc a la porta i truco. Si algú m'escolta i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell, i ell amb mi» (Ap. 3,20).

TRUCA'M

Amic, parla'm; treu del teu pit la ràbia i la revolta. Truca'm. Si vols fem camí junts. Escoltarem la música sonora dels pollancres, el trepig acompanyat de les passes amigues, la pena del teu cor (si parla). Truca'm.

Amic, no deixis la paraula sense una altra paraula, ni el cor sense un altre cor, ni el jo sense el tu de l'altre. Truca'm.

Que els teus ulls cerquin uns altres ulls, els teus punys unes mans obertes, els teus peus uns novells camins. Truca'm.

Amic, també jo sóc un home, sóc un pobre.

Amic, no deixis el teu jo, el meu, els dos, desesperats i sols. Truca'm.

Xesc Soli

Educació i família

Una actitud positiva

La indiferència, el cansament en l'exercici dels deures polítics o socials, l'estar sempre en una posició d'endormiscament, són com posar bastons a les rodes. Davant de la vida no s'hi val a deixar la feina pels altres, cal posar-hi bona voluntat i tot l'entusiasme possible. N'hi ha molts que no compleixen els més elementals deures cívics i després es queixen perquè ha sortit guanyador el partit que no volen. D'altres que no reconeixen mai els encerts dels contraris polítics, i d'altres —pot-

ser són els pitjors— que es passen els dies lamentant la situació econòmica, social o del que sigui, sense tenir en compte que no hi ha ningú que pugui preveure el futur, i voler tothora infondre el pessimisme en el cos social, o al voltant dels propis amics, és una labor nefasta que no diu gens en bé del que la practica.

Ara que dintre de poques setmanes haurem d'elegir els diputats al nou Parlament de Catalunya, se'ns presenta una ocasió formidable per a que meditem i anem a votar totalment conscients del que anem a fer. Es una hora de les decisives —i sense escarafalls— en la que demostrarem que som prou madurs per a portar a cap una obra de govern autònom, dins del gran joc de la Constitució, i capaç de viure més agermanats que mai amb tots els que amb el nom d'Espanya, estimem la llibertat i totes les obres de millorament social compatibles amb la dignitat humana i els altres drets que no són alienables.

Crec arribada l'hora de la claredat en tots els conceptes. O som liberals en la millor línia consignada en els Drets Humans proclamats per la ONU o estem en contra de tot el que aquesta Carta Magna representa. I no anar a votar, per exemple, és un pas cap al camí de la tirania i de la inconsciència. Des del nostre punt de vista cristià hem de ser defensors de la llibertat religiosa, i un dels objectius constants de l'Església és, precisament, demanar que aquesta llibertat religiosa arribi a ser una realitat en un futur pròxim en tots els països dominats per la dictadura marxista. Que els dirigents d'aquestes nacions compreguin que no hi ha ningú que tingui cap dret d'esclavitzar la consciència d'un altre i que el Senyor demanarà estricta compte de les accions contràries al ple exercici de la llibertat religiosa.

Hem de tenir present que l'absoluta perfecció no serà mai assolida en el camp de la societat, digui's el nom que es vulgui. Voler donar sempre la culpa

a qualsevol «isme» és com una mena d'infantilisme i ve a ser com una mena de mandra mental. Les coses són més subtils i complicades del que suposem i no hi ha ningú prou net per a tirar la primera pedra. El que sí cal, però, és basar el nostre comportament sobre fonaments indestructibles. I és per aquí que passa el respecte del pròxim, el demanar consell i l'estimar la justícia.

El que deixa de complir els seus deures polítics, socials o professionals, és el que pot caure en la temptació del paternalisme. O sigui, que un altre decideixi sempre per tu en tots els afers, siguin o no transcendents. Cal aclarir que dintre d'una normal i sana actitud d'obediència a les autoritats legítimes —polítics o religioses— hi queda sempre un moment en que se'ns demana el parer o el vot, i que defugir aquesta ocasió ve a ser com una covardia moral, a la qual no caurem per poc que hi profunditzéssim.

I així anem a parar que una actitud positiva és bona al carrer i a casa. Els nostres infants tenen dret a l'alegria i a veure les coses amb esperança. Fa mal fet aquell que arriba a la pròpia llar i mentre és allí és com un sac de gemecs: que el pervindre és negre, que tot és corrupció, que això no té cura, que aquell obra amb mala intenció i una sèrie interminable de frases pessimistes que, fatalment, obren com un verí en el jove enteniment dels fills i dels néts. No solament són les drogues les que poden malmetre la voluntat dels fills, sinó també —i qui sap en quina mesura— les opinions dels homes fets. Hem de tenir idees clares, ponderades, i gosaria dir, entusiasmadors, en pro del bé, del compliment del deure i de la bona voluntat constant que es precisa per arribar a obtenir un món millor. I això s'obté si cada u exerceix els deures polítics i socials que li són demanats en pro de la reconstrucció de la nostra pàtria.

Josep Maria Riu

Racó del llenguatge

Més sobre els enllaços fònics

Una característica dels enllaços fònics és la pronunciació de consonants que restarien mudes si no enllacessin amb una paraula començada amb vocal, com us deia la setmana passada.

Una altra, és la sonorització de consonants sordes. En dues paraules antigües, quan la primera acaba amb x, tx o lg i la segona comença amb vocal canviem totalment el so consonàntic final de la primera. Fixem-nos en els grups: coix i sord, calaix estret, mig any, assaig inútil, esquitx oliós, despatx obert. Veurem que els sons finals de coix, calaix, mig, assaig, esquitx i despatx en entrar en contacte amb una vocal se sonoritzen i així diem: «cogisord», «calagestret», «mitjany», «assatginútil», «esquijoliós», «despatjoberb», cosa que no passa si pronunciem la primera paraula sola, o unida a una altra que comenci amb consonant, com coix forçut, calaix petit, mig xai, assaig perdut, esquitx calent, despatx tancat.

Però, sobretot, on hem de tenir més cura de respectar la bona pronunciació és quan l'enllaç el consti-

tueix una s. Perquè aquí és on es coneix més la llengua materna de qui parla si no té en compte la sonorització d'aquesta s. Un castellà que vulgui parlar català si pronuncia els homes sense sonoritzar la s, «elssomes» no podrà dissimular el deix castellà que delatarà la seva procedència, de la mateixa manera que un català que pronuncii los hombres com «lozombres», amb la s sonora catalana, encara que parli admirablement el castellà, aquest petit detall el traïx i no enganyarà cap castellà pel que fa al seu lloc d'origen. Quants actors, locutors o presentadors aspirants a fer teatre castellà o a ingressar a la televisió o a la ràdio deuen haver estat rebutjats en les proves pertinents a causa d'aquest defecte català de pronunciació!

I encara hi ha més. Si no es pronuncia la s sonora en aquesta mena d'enllaços fònics, podem confondre alguns mots de molt diferent significat. Per exemple, els astres es pot convertir en els sastres; els avis, en el savis; els ous, en els sous; les ales, en les sales; els alts, en els

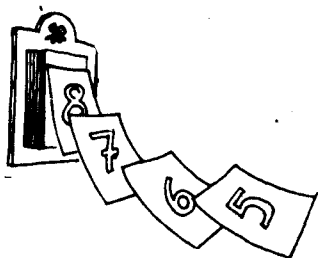
salts; els indicats, en els sindicats; els ocis, en els socis; les oques, en les soques; els arbres, en el sabres; etc. Ja veieu, doncs, com a més de procurar escriure amb correcció ens hem d'esmerçar a fons en la recta pronunciació dels mots.

Perles ortogràfiques

Una ciutat neta es fa entre tots. En el cas d'alguna deficiència, els hi preguem ho comuniquin a la Ponència de Serveis Municipals... Es una campanya amb grans cartells a les parets i als aparadors de les botigues que ens estimula a la netedat ciutadana que prou falta fa. I tanmateix, podríem replicar: Una llengua correcta es fa amb l'esforç per aprendre'n de cadascú. I també amb l'assessorament de qualsevol que en sàpiga, abans d'exposar errors a la pública contemplació. La frase «els hi preguem ho comuniquin» té un mot sobrer i cal afegir-n'hi un altre: els preguem que ho comuniquin...

Albert Pera

Calendari

Diumenge, 2 de març II Setmana de Quaresma.
Sts. Luci, b mrs; Absaló, mr; Sta. Genara, mr.
El sol surt a les 6,25 i es pon a les 5,43.

Dilluns, 3 de març Sant Emeteri i Celedoni, gns. mrs. i Medir, pagés.

Dimarts, 4 de març Sant Casimir, cfr., Luci I, p. i Arcadi, b. Sta. Barda.

Festa major a Cardona.

Dimecres, 5 de març La Mare de Déu de l'Àfrica. Sts. Adrià, Focas, i Teofil, b.

Dijous, 6 de març St. Oleguer, b. de Barcelona; Víctor, mr. Sta. Coleta, vg.

Divendres, 17 de març Santa Perpètua i Felicitat, murs i Teresa Margarida Redí, v.

Dissabte, 8 de març Sant Joan de Déu, fundador. Joan Nasqué a Montemor o Novo (Portugal), l'any 1495, també un 8 de març. A 27 anys s'allistà com a soldat i prengué part a la campanya de Carles V contra Francesc I, i a la defensa de Viena contra Soliman II. Després obrí una petita llibreria a Granada. Ja en aquest temps es va manifestar la seva caritat envers els més pobres que ell. Un sermó que sentí de la boca de sant Joan d'Àvila va ser definitiu per a la seva vida futura.

El tingueren per boig, i en el manicomí, Joan de Déu es va adonar de les duríssimes condicions en que vivien els alienats. Ajudat per alguns benefactors, fundà un hospital a Granada. Sabé esperar els malalts infectiosos dels altres malalts, ciudar-los segons les diverses malalties, educar-los religiosament i sobretot, tractar-los amb amabilitat i paciència. Amb els seus col·laboradors instituí el que havia de ser l'ordre de Germans Hospitalaris, extesos avui per tot el món.

Joan morí a Granada l'any 1550 i fou canonitzat el 1690.

L'Església celebra

2 de març, diumenge Setmana II de Quaresma. Lectures: primera Gn 15, 5-12. 17-18; Salm 26; segona Fl 3, 17-4,1; tercera Lc 9, 28b-36.

3 de març, dilluns. De la II Setmana de Quaresma. Lectures: primera Dn 9, 4b-10; Salm 78; segona Lc 6, 36-38.

4 de Març dimarts. De la II Setmana de Quaresma. Lectures: primera Is 1,10.16-20; Salm 49; segona Mt 23, 1-12.

5 de març dimecres. De la II Setmana de Quaresma. Lectures: primera Jr 18, 18-20; Salm 30; segona Mt 20, 17-28.

6 de març dijous. De la II Setmana de Quaresma. Lectures: primera Jr 17,5-10; Salm 1; segona Lc 16, 19-31.

7 de març, divendres. De la II Setmana de Quaresma. Lectures: primera Gn 37, 3-4. 12-13a 17b-18; Salm 104; segona Mt 21,33-34, 45 46.

8 de març, dissabte. De la II Setmana de Quaresma. Lectures: primera Mt 7,14-15.18-20; Salm 102; segona Lc 15, 1-3. 11-32.

Una quaresma per als nostres dies

Exigents amb nosaltres i generosos amb els demés

Crist mateix ens indica en l'Evangeli el programa de la conversió de la quaresma.

Es tracta en primer lloc de la pregària. Després de l'almoïna i del dejuni.

La pregària és sempre la primera condició de l'acostament a Déu. Es el que ens fa sortir de la indiferència i ens fa tornar sensibles a les coses de Déu i de l'ànima.

L'almoïna i el dejuni són dos mitjans estretament lligats entre ells. El dejuni significa un domini sobre nosaltres mateixos. Significa ser exigents en les relacions amb nosaltres mateixos: estar a punt a renunciar a les coses, no només a les menges, sinó també a les fruïcions i plaers diversos.

I l'almoïna significa la promptitud a

compartir amb els altres alegries i tristeses, a donar al proïsme, en particular al qui està necessitat, a repartir no només els béns materials sinó també els dons de l'esperit: obrir-se als altres, sentir les seves necessitats, sofriments, infortunis i buscar els mitjans per tal d'avançar-nos a les seves necessitats.

Així doncs, l'adreçar-se a Déu per mitjà de l'oració, va unit amb l'adreçar-se a l'home. Quan som exigents amb nosaltres mateixos i generosos envers els altres, manifestem la nostra conversió de manera concreta i alhora social i ens unim a Crist pacient i ressuscitat.

Joan Pau II, dimecres de cendra 1979

¿Coneixes l'existència d'aquest ARXIU MARIA?... ¿Saps que el seu origen data de l'any 1943?... ¿Finalitat? Arxivar i conservar tot lo que fa referència a la Verge Maria: estampes, medalles, postals, goigs, folletons, llibres, rosaris, imatges...

Pobablement a casa teva hi ha quelcom d'això i que pot perdre's per sempre...

Recorda't de l'ARXIU MARIA! I si vols entregar algun objecte, serà ben rebut i conservat en el més gran Arxiu Maria d'Espanya.

DIRECCIÓ: Jordi Fort, Pvre.
Carrer Església, 20 (Casa Parroquial)
TELEFON: 6581241
S. Climent de Llobregat (Barcelona)

Què se'ns demana de fer per la quaresma? Abans tot era molt clar. Hi havia una llei de dejuni molt concisa amb la qual la gent tenia la impressió que almenys feien alguna cosa. Avui, però, el dejuni s'ha convertit en una pràctica no tan clara.

La tensió nerviosa imposada pel treball, el nostre concepte de les relacions ànima-cos, els nostres usos gastronòmics (que en la majoria de casos no són gens excelsius), fan del dejuni una cosa que difícilment es concep. La llei de dejuni ha estat considerablement relaxada, i només es vigent uns pocs dies (dimecres de cendra i Divendres Sant). Tot plegat fa que el dejuni quaresmal no signifiqui guairabé res. Què es podria fer, doncs?

Aspectes diversos per a cadascú

La quaresma és un temps de sobrietat, no gens festiu. Amb vigilància evangèlica i amb netedat de cor, cerquem de renovar el Regne de Déu en nosaltres, fent-nos solidaris amb el Senyor que camina vers la seva passió. Això pot significar diversos aspectes a cadascú, segons l'amor que ens inspira. Per a uns girarà entorn del fumar i del beure; per a altres implicarà una estricta reconsideració de llurs deures en el treball i amb la família, una paciència renovada en allò que es fa difícil, una atenció més gran envers les necessitats dels altres.

Donar a qui té menys

Una actitud realista i important és de donar diners en obres de caritat, sobretot quan hom podria fer-ne un bon ús per a si mateix. En aquest sentit encara ressonen les paraules de l'evangelista del primer dilluns de quaresma: «En la mesura en què ho vas fer a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho féreu» (Mt 25,40).

Hom no ha de tenir escrúpols, si amb les almoïnes, s'empobreix una mica més. Es una benedicció d'esmerçar tant en la salut, l'esbarjo i el desplegament dels altres que ens hàgim de quedar amb un cotxe més baratet, o sense cotxe, perquè de poc preu no n'hi han; amb uns vestits menys cridaners, amb uns viatges més curts i amb unes joguines més barates per a la nostra mainada. Sortosos els infants que, dels propis pares, adopten com a normal aquesta actitud. Fins

ens podríem preguntar si els nens que no han rebut un exemple semblant no han estat privats de quelcom d'essencial.

Donar és d'aquelles coses a les quals mai no estem del tot habituats... En la nostra societat actual més val donar, però, a través d'organismes benèfics solvents; no hi ha tant perill de que ens enganyin.

Ambient de pregària

En l'espeït quaresmal cal insistir molt en l'oració. Fer una revisió de les pregàries del matí i del vespre. Que la família faci les pregàries de la taula sense rutina. Les parròquies solen fer reunions quaresmals, meditacions sobre la passió, conferències per grups especialitzats, com són ara, per a matrimonis, per a joves, etc.

La quaresma és també temps apte per a una confessió ben feta i sincera.

A més, a més, una certa sobrietat hauria de presidir el nostre estil de vida. Estaria bé, doncs, suprimir les festes en la vida de cada dia. Tot i que això ens pugui portar alguna molèstia, també és possible que en resulti un bé quan hom veu que ens movem sincerament en un cert estil de vida.

Alhora, doncs, la Quaresma és un temps per a intentar el millorar la nostra vida, un temps de conversió, de penitència, de defensa de la nostra llibertat interior -contra tot el que la retalla-, de servei i d'amor.

P.B.

Els signes dels cristians

La signació

Les referències bíbliques al tema de la creu de Crist, són, evidentment, abundants. S'imposa una selecció, de cara a una pregària concreta. Heus aquí alguns textos:

1.- La narració de l'escena de l'èxode, en la qual Moisés aixeca la imatge de bronze d'una serp, com un estendard, en un moment en què el poble sofreix una plaga de serpents verinosos. Vegeu el llibre dels Nombres 21,4b-9. Aquest fet és interpretat com una prefiguració de la creu de Crist: mirar el Crist, en creu amb fe, és camí de salvació. Una pregària adient per continuar aquest text és el salm 130(129): Des d'un abisme...

2.- La reflexió de sant Pau sobre la manifestació de l'amor de Déu que s'ha realitzat en la creu de Crist: «quan encara érem enemics, vam ser reconciliats amb Déu al preu de la mort del seu Fill». Vegeu Romans 5, 1-2.6-11.

3.- Les paraules de Jesús, en l'evangelista de Lluc 9,23-26, convidant a seguir-lo, prenent la creu cada dia, són molt significatives per destacar del ritu de la signació. Al començament del baptisme dels infants, al començament de l'itinerari dels adults, el sacerdot, els pares, els padrins, marquen el front del candidat amb el senyal de la creu. Un gest, per altra banda, que els pares cristians fan sobre els seus fills força vegades, des del seu naixement.

Aquest gest és el que caldria valorar, en un primer moment del camí de repàs quaresmal. ¿Què significa, avui, per nosaltres, fer el senyal de la creu? O portar una creu, o tenir a casa, a l'escola, al lloc de treball, una creu. Quan el ritual ha introduït la signació, ha volgut subratllar que el cristià és algú que està «marcat» per la creu de Crist, i que té com a distintiu aquesta creu. ¿Es així com ho valorem? Senyar-se és un gest que fem potser massa banalment; però això no és pas motiu per deixar de fer-ho. Senyar-se és expressar la nostra fe en Jesucrist, que «per la creu ens ha alliberat dels nostres enemics». Es un gest que expressa confiança i pertinença.

Una pregària comunitària sobre aquest tema pot tenir un element molt expressiu en la repetició del gest catacumenal: signar el front, o també els llavis i el pit, a cada un dels presents, o signar-se uns als altres -tots compartim aquest signe, en l'Església-. Es una forma de recordar-nos mútuament la nostra condició de cristians, i de comprometre'ns a portar la creu de crist cada dia, en la renúncia, la mortificació, l'ascetisme, la senzillesa...

Pere Tena.

Fent Pinya

La revelació i l'excepció en el món casteller

Acabem avui el comentari o anàlisi qualitatiu de les colles que hem convingut a dir-me punteres (les més destacades, les que com a mínim carreguen el quatre de vuit, l'anomenat carro gros). Així parlarem dels Bordegassos de Vilanova, i, expressament, farem una excepció (almenys enguany) pels motius que direm després i també hi incluirem, com apèndix, Els Nens del Vendrell.

Els Bordegassos de Vilanova: la revelació

La colla dels Bordegassos de Vilanova ha estat la gran i agradable sorpresa, la revelació de la temporada, la qual en assolir carregar el quatre de vuit —el carro gros— ha esdevingut colla puntera. La seva gesta que ho és —ha estat per partida doble ja que a més d'arribar a aconseguir l'esmentat castell ho ha fet al primer intent, fet inèdit, fins ara, dins l'història casteller. Es tracta d'una colla jove —tan pel que fa als seus membres com a la seva existència—, dinàmica, amb empena i un esperit de superació envejable. Hem de tenir present, a més, que Vilanova i La Geltrú és una vila sense massa tradició i fora de l'àrea geogràfica tradicional castellera, la qual cosa fa encara més remarcable la seva gesta (malgrat actituds extra-castelleres discutibles, per part de membres de la colla).

A part dels castells grossos (que ja van detallar al seu dia) aquesta colla ha plantat gran quantitat de castells de set, els quals no detallam ja que de les colles dites punteres sols enumerem els castells anomenats de vuit, que per ells mateixos ja són suficientment importants com per a qualificar una colla.

Els Nens del Vendrell: l'excepció

Amb Els Bordegassos vilanovins hauríem hagut d'acabar el nostre comentari pel que fa a les colles punteres, però abans ja hem dit que faríem una excepció: Els Nens del Vendrell. Es

A Tarragona han estat elegits els «Provincials de l'Any», títols que han recaigut a persones i entitats que s'havien destacat en les seves facetes humanes, artístiques, culturals i folklòriques, entre les quals figuren des d'un carter de poblet fins a Pau Casals, passant pels tradicionals Xiquets de Valls.

tracta d'una de les colles més destacades del modern història casteller, la que per la seva brillant trajectòria ha sobresortit en els últims anys i ha fet possible l'actual ressorgiment ja que sense ella no podríem pas parlar de l'esplendor —qualitatiu i quantitatiu— actual, i dir això és fer justícia a una realitat històrica. Enguany, però, els vendrellencs han estat fluïxos, no han assolit els castells que per la seva categoria història es mereixien i s'esperava. Això no és pas cap deshonra ja que en tota activitat humana hi ha alts i baixos. Per tant, ací rau l'excepció (almenys enguany) ja que creiem que les consecucions del 1979 no són pas una norma sinó una circumstància, i que si bé no els podem considerar una colla puntera pel que han fet, sí que, moralment, els hi hem de posar per l'història, almenys aquest any passat, ja que depèn del que facin enguany perquè siguin considerats amb ple dret com a

colla gran o puntera. Personalment crec que superaran l'actual situació que considero circumstancial.

Un president casteller?

Ara que estem en plena febre electoral per tal d'elegir els nostres diputats al Parlament de Catalunya (d'entre els quals haurà de sortir el futur President de la Generalitat) volem deixar constància d'un fet inèdit, i és que per primer cop a l'història, un casteller és candidat a President de la Generalitat. Em referixo al «Nen» Joan Reventós i Carner (a la vegada membre del jurat del premi literari-periodístic sobre temàtica castellera «Força, equilibri, valor i seny»).

Un quadre al museu d'art modern?

Seguint amb els interrogants podem dir que el divendres dia 8 varem visitar, al Palau de la Virreina, la directora dels Museus de l'Ajuntament de Barcelona, Na Carme Huera, els cronistes castellers de «La Vanguardia», Tele Express» i qui signa, conjuntament amb en Pere Català i Roca, per tal de lliar-li d'una carta signada per les 16 colles actuals en la que es demana que sigui col·locat al Museu d'Art Modern un quadre de tema casteller del pintor Josep Bestit. Hi ha optimisme per assolir el propòsit, si bé, és clar, depèn d'una comissió tècnica que ho ha de dictaminar, i creiem que gràcies a la qualitat artística d'En Bestit ho farà favorablement.

Actuacions

JOVES DELS XIQUESTS DE VALLS.

— Amb motiu de ser declarats «provincials» del 1979, per Ràdio Tarragona, actuaren a aquesta ciutat el dia 9, descarregant el tres i el quatre de set, el dos de sis, el pilar de cinc i un de quatre caminant per anar a recollir el premi.

Jaume Casanova «Crossa»

La sardana i la dansa

Aplec de Ripoll

El proper dia 31 finalitza el termini d'admissió d'obres per a optar als premis establerts per la comissió organitzadora de l'aplec de la Sardana de Ripoll d'enguany —el número XXVII— que se celebrarà el dia 28 del mes de setembre.

Els concursos són convocats per a la confecció del cartell anunciador i sobre fotografia. El cartell ha de dir «Ripoll, XXVIII Aplec de la Sardana, 28 de setembre 1980», realitzat a un màxim de tres colors, podent presentar cada autor un total de tres cartells, de mida 45 x 70 cm. Caldrà montar-los sobre cartró o cartolina i fer constar al dors la identitat de l'autor (nom, cognoms i adreça). Drets d'inscripció, 100 pessetes.

Les fotografies sobre el tema de La Sardana en tots els seus aspectes, de tamany màxim de 40 cms. i mínim de 30, sense requadre i amb reforç. Darrera de la fotografia es farà constar el lema i nom de l'obra, de les quals se'n podran presentar tres com a màxim. En sobre apart, tancat, hi constaran les senyes completes de l'autor. Drets d'inscripció, 50 pessetes.

Els premis a repartir són tres: de 5.000, 4.000 i 3.000 pessetes respectivament, per a cada concurs. La tramesa d'obres cal fer-la a l'Agrupació Sardanista del Casal Parroquial, tots els dimecres de 10 a 11 de la nit, o bé a l'apartat de correus núm. 54, Ripoll.

Retrobament Sardanista

A Alcoletge, se celebra aquesta setmana el cinquè retrobament dels sardanistes veterans de les comarques lleidatanes, que constitueix un motiu simpàtic per tal que puguin conèixer unes hores junts els que foren —i alguns encara hi són— antics coreadors de la sardana. Una sèrie d'actes configuren la festa, que s'inicià el dissabte, amb pregó i festival artístic, i que continua el diumenge, amb la missa, ballada de sardanes amb actuació de colles de veterans; a tres quarts de dues inauguració de la placa commemorativa, després dinar de germanor, i a la tarda, concert de sardanes a l'església parroquial, i després ball de comiat. La part musical és a càrrec de la colla-orquestra Marina, i l'organització

ha estat a càrrec de l'Agrupació Els Timons, Grup Sardanista del CE Huracans i la conselleria de l'Ajuntament d'Alcoletge. Tingueu felicitat diada amics lleidatans.

Temporada d'aplecs

Avui se celebra el primer dels corresponents a les comarques barcelonines, que es fa a Castellar del Vallès, i també el segon dels gironins, a Llagostera. També hi ha aplec de sardanes a Lloret de Mar, el típic aplec dit dels Perdons.

Sardanes sabatines a la Catedral

Després de la forçada suspensió que cada any, per Nadal, motiva la fira dels pessebristes que se celebra a les escales de la Catedral, s'han reemprès aquesta setmana les habituals ballades de sardanes que cada dissabte, al vespre, celebra a aquest punt barceloní l'Obra Sardanista Violetes del Bosc. De fet la suspensió s'ha perllongat un parell de mesos a causa de la poca col·laboració que els sardanistes aporten a aquestes ballades (de públic sí que n'hi ha) i que en els mesos climatològicament ingrat de gener i febrer, encara es fa més onerosa llur celebració a causa de més reduïda assistència.

Vè Campionat de Colles Sardanistes de la Terra Ferma

Celebrat l'any 1979, ha enrolat un total de 32 colles que han disputat vint concursos. La classificació final deixa als primers llocs, en categoria grans, les colles «Remembrança» i «Edelweiss» de Lleida; «Jovencells» de Cervera, i «Flor de Neix» i «Clavellina del Siciors» de Lleida. Un categoria infantil, «Margaridoja» d'Ivars d'Urgell, «Mainada il·lusionada» de Linyola, i «Esperit català» de Lleida. En categoria juvenil, són les primeres classificades, «Brots de ginesta», «Prop del cel» i «Ginesta», totes de Lleida.

Josep Ventura

Excursionisme i cultura (23)

Sant Quirze de Taüll

Qui és que no coneix Taüll i les seves esglésies romàniques, que són quatre, per bé que la majoria de visitants solament recorden o van a veure la de Sant Climent i, dins la població, la dedicada a Santa Maria? Cal recordar, però, que entre l'una i l'altra, en una raconada de la carretera subsisteix l'absis d'allò que havia estat la capella de Sant Martí —al costat del que havia estat utilitzat com a escola— molt abandonada i conservant, tanmateix, unes belles arcuacions i un finestral, potser ara totalment ocults per la vegetació que ja començava a envair-los fa dos anys.

Avui parlarem d'una altra capella, que és la de Sant Quirze. Situada en línia recta amb l'absis de Sant Climent i damunt d'un petit planell que domina totalment la població, cal pujar-hi per un camí que arrenca d'entre Sant Climent i el poble (a la dreta); o, si teniu bones cames, tireu pel dret amunt des de Sant Climent, i només arribant a dalt ja la veureu a cosa de cinquanta metres d'on podeu dominar l'església de baix. Per poca distància no podeu contemplar-les totes dues alhora.

La capella es troba en un lloc de privilegi i val la pena de ser aquesta petita pujada, sense córrer i esmençant-hi uns 25 minuts. Els qui prefereixin la línia directa amb deu minuts ja seran a la capella.

Ara, com tantes, es troba abandonada. Es tracta d'un edifici d'una sola nau, amb la porta d'entrada al sud, bé que a la banda nord n'hi ha una altra que és tapiada, com podeu observar a la fotografia, i encara conserva la coberta de pissarra.

No cal dir que la visita a la capella de Sant Quirze pot anar acompanyada de moltes possibilitats de coneixements culturals i turístics, com poden ser els banys de Caldes de Boí el parc d'Aigües Tortes, els diferents estanys de les rodalies i tot un conjunt de grans esglésies romàniques dins cadascun dels pobles de la Vall com Coll, Erill-la-Vall, Barruera, Durro, Cardet... en fi, una bona quantitat.

Municipi: Barruera.

Agregat: Taüll.

Comarca: Pallars Jussà (o Alt Ribarborça).

Última visita meua: any 1973 (ignoro si han canviat les condicions).

Situació geogràfica al cadastre (pla 181) 4.º 32' 24" i 42.º 30' 52".

Josep M. Gavín

PAS A PAS CALÇAT ESPORTIU

CONCESSIONARI GALLIES
Condesa sobradell, 3
apartado 1105
Barcelona 2

VIATGES COSMOS

LOURDES

Estada de 3 nits a la Vall d'Aran i 7 nits a Lourdes a tota pensió. Hotel a tota pensió en habitació doble amb serveis.

Sortides:	Ptes.
Abril 10, 17 i 24	14.000
Maig, tots els dijous	20.000
Juny, 5, 12 i 19. Juliol 2	22.500

ITALIA

per a Setmana Santa

Viatges de 10 dies amb autocar 32.500
Viatges de 7 dies amb avió i autocar 39.900

ROMA

per a Setmana Santa

Viatge de Dijous Sant a Dilluns de Pasqua amb avió i hotel inclòs 22.100

VIATGES COSMOS

E. Granados, 19
Pg. Valldaura 266
Gran Via, 654
Tel. 254 28 49

Un llibre

L'escola en la democràcia parlamentària

En el precís moment en que les cambres legislatives espanyoles van a discutir i aprovar una nova legislació dels centres d'ensenyament, tema que sens dubte interessa a tots els ciutadans, apareix un llibre francament interessant i il·lustratiu sobre aquesta temàtica. «Estado y escuela libre en Europa» és un treball de Franco Biasoni i Ramon M. Torelló que analitza l'escola en els actuals moments a través del prisma de sis estats diferents de l'Europa Occidental, és a dir on existeix democràcia parlamentària.

Es tracta de França, Bèlgica, Holanda, República Federal Alemanya i Dinamarca. a més d'un esboç molt sumari dels estats d'on són originaris els autors, Itàlia i Espanya, perquè es pensi que els lectors ja coneixen llur situació. Val a dir que aquests dos treballs introductoris són veritablement interessants i la seva lectura és molt profitosa.

Pel que fa a l'anàlisi estat per estat, aquesta és veritablement sensacional. D'entrada hi ha una història de les relacions entre l'Estat i l'Escola lliure, un cop d'ull a la posició dels diferents partits polítics, enquestes sobre el que pensa la gent sobre les escoles lliures — si han d'ésser finançades per l'Administració pública, si és convenient que els pares tinguin dret a escollir l'escola, etc... i l'evolució de les enquestes d'ençà del final de la II Guerra Mundial, temps en què les coses han evolucionat molt.

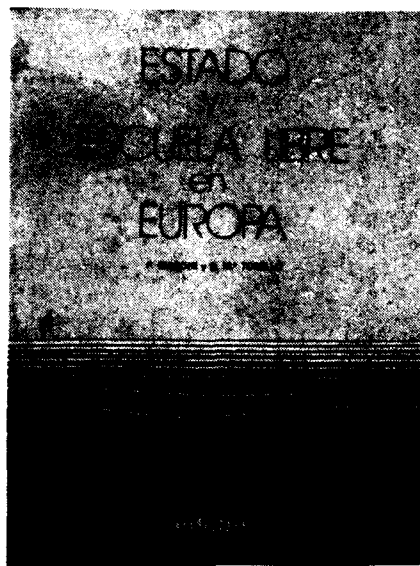
En el cas de França, el curs 1970-71, la distribució d'escoles estatals i lliures era la següent: 83.40 per cent a l'estatal 16,60 per cent a la lliure, compresa en aquesta tant la religiosa com d'altra mena.

ABèlgica on els problemes escolars són plens de conflictes lingüístics entre els flamencs els valons, existeix un teixit d'escoles de titularitat pública (municipal, provincial i estatal) i les lliures que responen a diferents conceptes religiosos i filosòfics. Pel curs 1976-77 la distribució d'alumnes de diferents tipus d'escola era la següent: Lliure 1.199.571, o sia el 55,9 per cent; municipal 480.364 o sia el 22,4 per cent; provincial 66.395, o sia el 3,1 per cent i l'estatal amb 400.277 és a dir el 61 18,6 per cent.

A Holanda la importància de l'escola lliure encara és més important. A nivell de primària els percentatges de 1976 eren: alumnes a escoles estatals el 29,9; escoles catòliques, el 40,1; escoles protestants, 27,8; escoles no confessionals 2,2 per cent.

No voldria cansar el lector amb xifres, i per tant no reproduiré les d'altres tres estats que s'estudien en els llibres, encara que cal destacar que la importància de l'escola lliure és menys important numèricament a l'Alemanya Federal, Dinamarca i Gran Bretanya.

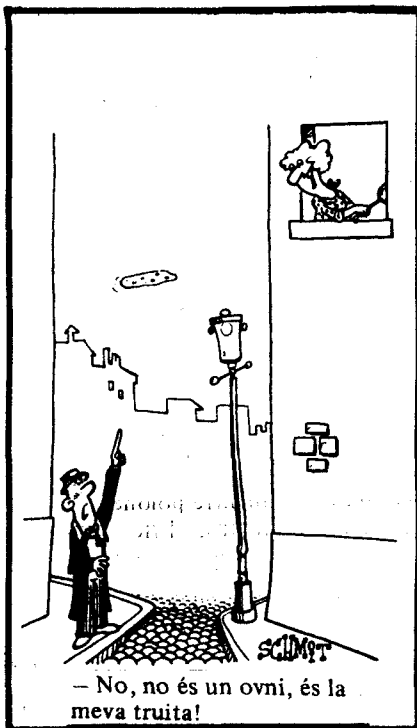
La lectura d'aquest llibre és profundament allisonadora i dona a conèixer

un món que sovint es desconeix. Tracta del tema amb rigor i seriositat tot i que des del primer moment s'hi veu clarament la intenció de defensa de l'escola lliure.

F. C. V.

— 1 Estado y escuela libre en Europa.
— F. Biasoni i R. M. Torelló. Ediciones Dom Bosco

Coses fàcils

Ahir...

Per no dir fa molts anys, les dones es confeccionaven la seva pròpia roba. Ara que tot es compra, per què no fer aquestes cortines?

Cal que la roba sigui de llí. Només heu de treure els fils horitzontalment. Després lligueu amb un fil més gruixut el grupets d'agullers, tenint cura que la part de dalt i la de baix quedin iguals. La nostra suggerència: canteu mentres ho feu perquè tanmateix això és «cosir i cantar».

Clar i català

Catalunya
Cristiana

Cuina

per M. Glòria Muntanola

Bou «bourguignon»

800 gr. bou de bona qualitat.
100 gr. carn magra en un tros.
1 kg. cebes petites
1/2 litre vi negre.
1 cullerada farina
100 gr. mantega.
llorer i farigola.
2 terrossos de sucre.

Posar a fondre en una cassola la mantega i una mica d'oli, tirar-hi les cebes pelades, fins que es daurin lleugerament, després reservar-les en un plat. A la mateixa cassola poseu-hi la carn tallada a trossos regulars com d'uns 4 cms., adobada amb sal i pebre; cal que sigui una carn tallada una mica gruixuda, després afegiu-hi la carn magra tallada a trossos i deixeu-ho daurar tot junt; llavor podeu tirar-hi una cullerada de farina, remouent-ho amb cullera de fusta perquè la farina es dauri una mica, després afegiu les cebes, el vi, el llorer i la farigola, per últim els dos terrossos de sucre. Deixeu-ho coure a poc a poc i tapat un parell d'hores, remouent-ho de tant en tant.

Pomes a la papillota

8 pomes grosses
50 gr. nous sense closca.
100 gr. de nata.
una mica de sucre.
conyac.
paper de plata.

Rentar les pomes, eixugar-les i amb la cullereta de les patetes, treure'n el cor, sense foradar-les.

Farcir el vuit amb nous a trossets i sucre ruixar-ho amb conyac i posar-hi a sobre un trosset de mantega. Posar cada poma en un tros quadrat de paper de plata i tancar-lo al voltant de la poma deixant les puntes enlaire com una flor. Ficar-les al forn quasi una hora.

Al moment de servir-les, entreobrir el paper de plata i posar-hi una cullerada de nata ensucrada a sobre de cada poma. Es serveix de seguida.

Memòries d'un Misanthrop

L'inventor de secà

Deien els antics que «intellectus apertatus discurrit». Ho deien amb un llafí macarrònic d'estar per casa, però que no tenia res de misantròpic. Volien dir que per bullir l'olla de les monges hom se les pensa totes.

Aquest era el cas d'un noi de casa. Es guanyava les garrofes fent de pagès, sense fer cap feina, i repartint garrafes de llet a domicili amb una moto i un gràndic. Era un home enginyós sense estudis d'enginyeria ni de cap altra classe que els de les classes escolars primàries.

Amb el seu enginy característic i indiosincràtic del seu tarannà s'havia fet una mena de sàries de ferro per a dur els pots de llet a les anques de la moto, a més dels que duia al remolc. Anava de casa en casa amb mesures de petricó i de porró servint la llet a mesura que hi arribava. Però aquell home tenia una altra qualitat: era inventor.

Un dia m'explicà les seves troballes. Havia patentat una sèrie d'invents que el podien fer ric. Però no trobava capitalista que li volgués industrialitzar les idees lluminoses de patent ignorada. Un dels seus invents era la màquina d'arrancar patates.

Segons l'inventor de secà, aquella màquina havia de ser arrossegada per un animal. De quatre potes, és clar. Era com una mena d'arada amb esperit de recolliment, i no del misantròpic precisament. Si l'invent era tan bo com assegurava l'inventor, a mesura que l'animal anés avançant les patates caurien en un sac que la màquina havia de dur al darrera. Em sembla que em va dir que encara no havia resolt el problema de classificar les patates per mides o per pes. Però fos com fos, la màquina havia de ser una meravella de productivitat.

Dels altres invents que em va dir que tenia patentats, ja no me'n recordo bé. Del que sí que em recordo és que m'assegurà — sense per cap agent de companyia d'assegurances — que cada any havia de pagar unes quantitats importants per tal de conservar les patents. Mentrestant anava patint perquè el negoci de repartir llet i la feina de pagès li causaven la mala llet del qui té més gana que ganàncies. Per cert que em sembla recordar que de mala llet també en repartia, en forma de iogurts.

La moto de l'inventor era vella i sorollosa. Ell mateix, com a bon inventor traçut i no homologat que era, se l'arreglava quan li feia figa. I amb fil·leros i cordills la màquina anava tirant. D'aquí li vingué que, quan la revolució motiritzada assolí uns nivells prou espectaculars, va convertir el negoci de la llet en un taller d'arreglar motos. De la feina de collir patates a màquina de tracció animal, no se n'ha sentit parlar mai més.

Guillem del Món

**La ciencia y conciencia
de su médico
deben ser su única guía
para el cuidado de su salud**
**Recuerde: Agua Fournier es
una excelente colaboradora
en muchos tratamientos**

La partitura setmanal

ELS VAIXELLS DE STJENKAR RASI

Los navios de Stjenkar Rasi

Pausat Pop. russa

Per les ai - gües de les i - lles, per les
Por las a - guas de las is - las, por las

o - nes de la mar, els vai - xells de Stjen - kar
o - las de la mar, sus na - vi - os Stjen - kar

Ra - si van cer - cant la lli - ber - tat.
Ra - si lan - za tras la li - ber - tad.

I'ot guanyant la llunyania
per damunt l'ona flotant,
els vaixells de Stjenkar Rasi
van cercant la llibertat.

MN. FRANCESC BALDELLO

AVUI 2.000

Campanya per la consolidació i relançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MON VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO

Nom i Cognoms.....
Carrer..... Nº..... Pis.....
Telf..... Població.....

Els prego que em subscriuin al diari "AVUI"
a partir del dia 1er. del mes vinent

1. recloona: (repartiment a domicili) Fora de Barcelona

Trimestral 2.099 ptes.	Trimestral 1.944 ptes.
Semestral 4.198 ptes.	Semestral 3.888 ptes.
Anual 8.397 ptes.	Anual 7.775 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:
Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a.
Barcelona-7

Lluís Llach:

«Es molt important fer recitals a comarques»

Moltes vegades ens veiem obligats a parlar dels cantants i dels músics quan donen grans concerts a Barcelona, o quan han gravat un nou disc, i en canvi els oblidem quan fan una feina tan interessant i continuada com és la de cantar en pobles i ciutats de Catalunya, com és la de donar recitals per totes les comarques, accentuant així la tasca cultural i artística, tantes vegades deixada de la mà de Déu fora de les grans urbs. És per això que avui volem parlar amb Lluís Llach, un dels màxims exponents de la cançó catalana, tenint com a tema aquesta activitat normal descentralitzada.

— Lluís, la gent de la nova cançó us continueu movent en els mateixos canals de difusió de fa uns anys com entitats culturals, grups juvenils i d'esplai, etc?

— Almenys pel que fa a la meua experiència personal, el vuitanta per cent dels recitals que faig són a través d'aquest tipus d'organitzadors.

Ho dic perquè semblava que la gent que treballava en grups culturals fa uns anys, estaven ara en partits, sindicats...

— Això havia estat així fa un parell d'anys, però ara ha tornat a funcionar com abans. Molta gent m'ha comentat que en pobles on la gent va molt pel seu compte i està dividida, quan s'organitza un recital de cançó, en la comissió que s'encarrega de tirar-lo endavant s'hi troben bé les persones de les diferents tendències i funciona de forma unitària. Això és bo.

— Però aquest fet, es esporàdic o té continuïtat?

— Mira, la gent dels pobles s'està aconant que en el camp cultural, o es fan ells mateixos els actes, basats en la mútua comprensió, o no els hi farà ningú. S'han adonat que si ells ho deixaven de la mà, cap agència artística els ho muntaria. I això és bo, perquè vol dir que la cançó pot prescindir dels canals habituals de l'espectacle comercial, perquè té aquesta base popular.

— Però aquesta gent de comarques reben molt poca difusió i laboració. Les institucions que es van recuperant, no podrien fer-hi quelcom?

— Ui, és molt difícil. Perquè això fós així caldria, en primer lloc, una voluntat d'aquestes institucions després, una mentalitat molt oberta i, finalment, una forta disponibilitat econòmica, que és el més important.

— Però a d'altres llocs deu funcionar millor...

— Potser sí. A França està bastant ben muntat, amb les seves Cases de Cultura. Però també tenen problemes. No és tampoc qüestió de donar tota la culpa a les institucions. Els mateixos partits no tenen una política cultural clara.

— Fora d'això, els recitals per pobles es fan amb normalitat?

— Es fan amb normalitat i, sobretot, amb regularitat, que és el que importa. A vegades passen una mica desapareguts pels gran mitjans de difusió, però aquests recitals a pobles són sumament interessants.

— Es que tu, en el fons, continues sent un noi de poble, en el millor sentit de la paraula...

— Bé, la veritat és que araestic quasi sempre a Barcelona. D'alguna forma, per motius de treball, m'he convertit en un esclau de la ciutat. Quan puc, però, me'n vaig a la meua terra, cap al Baix Empordà.

Joan Ramon Mainat

Homenatge a Rubinstein

Per a celebrar els 93 anys de l'eminent pianista polonès Arthur Rubinstein, la casa de discos RCA presenta un estoig antològic de les seves gravacions de Frederic Chopin: "Arthur Rubinstein ou l'amour de Chopin". Ens trobem sens dubte davant d'una de les millors interpretacions de les obres del compositor polonès, per un altre polonès.

Al mateix temps, Eric Mainat, publica sota el mateix títol una biografia del cèlebre pianista.

Esperem que a casa nostra també ens en fem ressò.

Els instruments de percussió en la pedagogia musical

Sota el patrocini de la IGME, Associació Internacional per al Desenvolupament de la Pedagogia Musical, el Departament de Cultura i Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, Obra Cultural de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estatut de Catalunya i Balears, i l'Escola de Pedagogia Musical, el Centre d'Estudis Musicals de Barcelona (Avda. Vallvidrera 73) organitza un curs dedicat als mestres d'escola i estudiants de percussió sobre "Els instruments de percussió en la pedagogia musical".

La mateixa institució també organitza cursos d'educació vocal i d'història de l'estètica musical.

Exit dels films d'òpera

Segons una enquesta de "Le Monde de la musique" del mes de febrer, els francesos prefereixen els films d'òpera al cine que no pas a la televisió.

L'enquesta feta a un miler de persones el desembre de 1979 indica que el 85 per cent de les persones interrogades es declaren partidàries de l'existència d'un repertori d'òperes en film i que la seva preferència és veure'ls projectats en una sala de cinema (60 per cent).

En homenatge a Josep Mir

CERET.— El dia 7 d'abril tindrà lloc el II Aplec de Sardanes, organitzat pel Foment de la Sardana de Ceret i dedicat en homenatge a Josep Mir, tenora de la cobla Selvatana. Hi intervinen les cobles Perpinyà, Ciutat de Girona i Montgrins.

VI Concurs Internacional Joan Sebastià Bach

LEIPZIG.— Del 5 al 19 de maig de 1980 se celebrarà el "VI Concurs Internacional J.S. Bach" dedicat a les especialitats de piano, orgue, cant, violí i violoncel; n'és organitzador el Comitè J. S. Bach de la República Democràtica Alemanya. Hi podran participar els intèrprets de qualsevol nacionalitat nascuts amo posterioritat al 31 de desembre de 1947; la seva admissió serà comunicada per la secretaria del certamen.

El concurs constarà de dues proves selectives i una prova final; l'ordre d'actuació serà determinant per sorteig; totes les obres, llevat les d'orgue, seran interpretades de memòria. Per a l'especialitat d'orgue, els premis a atorgar són: primer premi: 6.000 marcs; segon premi: 4.000 marcs; tercer premi: 2.500 marcs; quart premi: 1.500 marcs; cinquè premi: 500 marcs. Els premitos per a totes les altres especialitats són, respectivament, 7.500, 5.000, 3.000, 2.000 i 1.000 marcs. Les obres a interpretar en cadascuna de les fases de les corresponents modalitats seran facilitades als interessats per la secretaria del concurs, a la qual hom pot adreçar-se en sol·licitud de més àmplia informació (RDA-701 Leipzig, Grassistrasse 8).

Un obsequi

Catalunya Cristiana

que dura tot l'any

C. València, 244, 1.º

Barcelona 13.619 1209A

Telèfons: 215.27.39, 215.27.44

215.28.05, 215.28.06 i 010

Mobilització a favor de CATALUNYA CRISTIANA

Grup de nois i noies promotors de CATALUNYA CRISTIANA.

Un grup de nois i noies que, amb esperit de militants cristians, han realitzat durant set setmanes la venda pública del setmanari als assistents a les celebracions litúrgiques de dues parròquies, començaran a fer-ho, a partir de la setmana vinent, en dues altres parròquies on els ho han demanat.

Una escola de barriada dirigida per religioses

Arran del reportatge sobre el centenari de l'escola, que publicà el nostre setmanari, la comunitat del col·legi ha iniciat una campanya de difusió i promoció de CATALUNYA CRISTIANA.

Campanya de subscripcions a favor de missioners catalans

Tenim el goig de constatar que la campanya continua endavant; és clar que les comunitats cristianes no poden oblidar els nostres germans i germanes que han decidit servir Déu i els homes amb plena generositat. Aquesta setmana han estat apadrinades 5 noves subscripcions a favor de cinc missioners d'Amèrica del Sud.

Una escola d'una ciutat veïna de Barcelona

Es una escola popular. Té més de 1.000 alumnes. Un petit nucli de militants cristians de la comunitat escolar porten a terme una

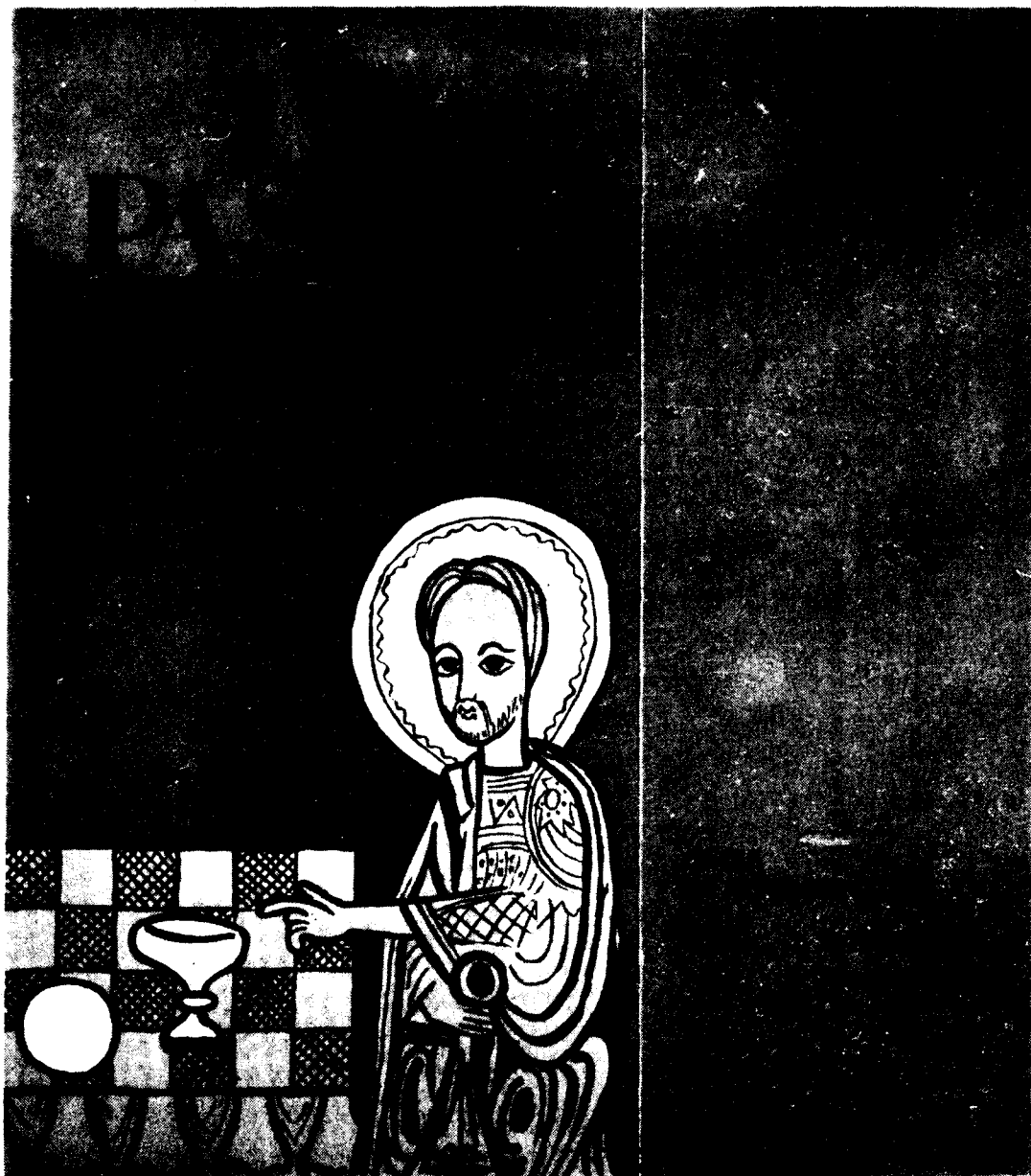
acció de promoció donant a conèixer CATALUNYA CRISTIANA i convidant les famílies cristianes a subscriure-s'hi.

Un «missioner de CATALUNYA CRISTIANA»

No és una anècdota; és un exemple. Molts de nosaltres, jo mateix, no serem capaços d'imitar-lo i seguir-lo; però el fet no deixa de ser un estímul per a tots aquells que estimen CATALUNYA CRISTIANA i volem difondre-la. Es un mossèn, té 77 anys, ha treballat molts anys com a missioner a Amèrica; ha tornat com a jubilat, però el seu zel l'empeny a fer el que pot per donar a conèixer Jesucrist als seus germans. Cada setmana distribueix gairebé un centenar d'exemplars de CATALUNYA CRISTIANA entre els passatgers del Metro i els veïns del barri. El Regne de Déu és dels senzills.

Número de CATALUNYA CRISTIANA «Especial Vic»

El bisbat de Vic, que des dels primers moments és un dels més oberts a l'acollida i difusió de CATALUNYA CRISTIANA, vol créixer en el nombre de parròquies distribuïdores i de subscriptors personals. Amb motiu d'aquest «Especial Vic», les parròquies i Comunitats religioses, distribuïdores habituals de CATALUNYA CRISTIANA, en repartiran el doble; i a les ciutats més importants es porten a terme accions de promoció i difusió. Els qui estem dins de l'olla ens sembla que tothom ja coneix CATALUNYA CRISTIANA, però de fet hi ha encara moltes persones que ni tan sols n'han sentit parlar. Endavant, vigetans!

LOCALITATS

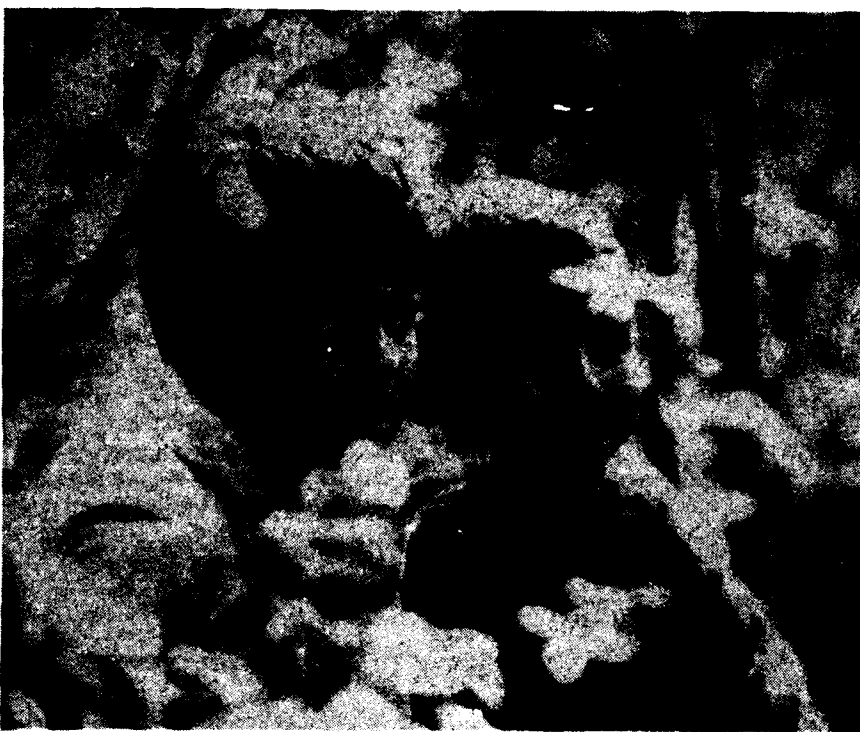
ESPARREQUERA: PATRONAT DE LA PASSIÓ.
Tel. 777 15 85 (de 15 a 16 i de 20 a 22).
Tel. 777 15 87 (de 17 a 20 hores).
(Els encàrrecs seran enviats contra reembossament).

BARCELONA: INFORMACIÓ GENERAL I
ENCARRECS: Provença, 207. 1.º Tel. 253 78 93
MERCERIA SANTA ANNA: Avda. Portal de l'Àngel, 26
(de dilluns a divendres, de 10 a 12.30)
CENTRE DE LOCALITATS: Plaça de Catalunya, 9.
Tel. 317 43 89

Nens i cap de setmana

Aquest cap de setmana poden haver-hi distintes alternatives, dependran del lloc on estigueu o bé del que vulgueu veure. Aquest dissabte s'inaugura a Molins de Rei al local de la Joventut Catòlica el "Sisè cicle de Teatre". Aquesta vegada en homenatge a Margarida Xirgü, coneguda actriu catalana morta a l'exili. Aquest cicle de teatre es dividirà en tres parts: "El teatre infantil" els dissabtes per la tarda. A més de la representació feta pel grup previst es comptarà amb una breu actuació que portaran a terme els nens de les escoles de Molins de Rei. L'objectiu d'aquesta és apropar als infants al món del teatre no solament per a què el vegin sinó també per què hi participin. Així doncs, aquest dissabte podreu veure als "Germans Poltrona", uns clowns que sens dubte faran riure grans i petits. El diumenge per la tarda a les 6,30 cal anar a veure a "Els Comediants" amb llur "Sol solet", un espectacle teatral que va molt més enllà de l'estètica i la tradició. El "Sol solet" d'"Els Comediants" és un espectacle que no em cansaria de recomanar. I com que la qualitat no té edats és vàlid tant per a petits com per a adults. El local és situat a la Plaça de la Creu, n. 3.

Per als que viuen a Caldes de Montbui o hi són a prop, a les 11 del matí del dissabte la "Capsa Màgica" presentarà un espectacle ple d'humor i màgia; agradarà als que oscil·len entre els 6 i els 11 anys. El diumenge a Sta Maria de Palautordera a la plaça a les 5 de la tarda uns bons pallassos catalans: Pep Saltimbanqui i Bucoi presenten llur "Olla de Grills". Organitzat per Rialles aquest dissabte a l'Ateneu d'Igualada podreu veure un estupefactiu film de titelles, a les 12 del migdia: "Gran Prix a la muntanya dels invents", pel·lícula on la competició i l'astúcia són en joc. En el cinema Ideal de Olot per a nens a partir dels 10 anys una pel·lícula txeca,quina realització us sorprendrà.

drà. A Barcelona estigué a la programació dels cinemes d'art i assaig. El seu director, C.Zelman, ha sabut combinar la seva fantasia amb la de l'autor de l'obra, Juli Verne, m'estic referint a "Un invent diabòlic", que més que un film és una obra d'art. I ja que parlem del cinema, al col·legi de Torroja Miret de Vilaseca a les 12, per a tots "Chaplin" el rei del riure". Si fa molt bon dia us podeu apropar a Vilafranca del Penedès on a les 12 a la Plaça de la Constitució s'inicia una cercavila doncs el dissabte s'hi celebra la "Festa de l'arbre".

Quant al diumenge a l'Ateneu de Sant Celoni a les 5, dibuixos animats amb "Las doce pruebas de Asterix". A Can Anglada de Terrassa a les 11,30 passaran "20.000 leguas de viaje submarino".

Els que viuen a Barcelona poden fer dues coses: anar als pobles o restar a la ciutat. Si se'n van als pobles, a Vilafranca del Penedès, el diumen-

ge poden veure a "Pa de Ral" al Passeig; és un grup d'animació i pantomima que actuarà a la 1 del migdia. A Ripollet a les 11 hi haurà una cercavila amb els grup "El Setrill". Si els barcelonins prefereixen restar a la ciutat, als més petits els hi recomano d'anar a la Fundació Mlró el dissabte a les 5,30 o el diumenge a les 11,30 i a la 1 del migdia on els titelles de "La Fanfarra" presentaran "La història d'en Melic a la Xina".

Us recordo que el dia 3 de març se celebra amb gran tradició la festa de sant Medir, sobretot als barris barcelonins de Gràcia i Sants. No us perdeu a darrera hora de la tarda la cavalcada al carrer Gran de Gràcia. Com ja sabreu l'ermita de Sant Medir és situada al terme municipal de Sant Cugat del Vallès i en ella hi seran presents les colles.

Carme Anfosso

Tennis de taula

La Lliga a 4.ª Categoria i a Juvenils

L'ACR. Sant Jordi ha estat campió de 4a. de la mà de Lerroux, només amb un partit perdut al domicili del Foment per 5-3, guanyant a tots els altres encontres per tan-teigs clars i rotunds. La propera temporada jugarà a 3a tractant de realitzar una campanya com l'actual encara que tindrà rivals de més categoria que no pas en la que ha jugat enguany.

El segon classificat ha estat el Foment, que era el veritable preferit abans de començar el Campionat, però els seus tres partits perduts davant ACR Sant Jordi, APSI i Pedagogium Sant Jordi, varen anular totes les seves possibilitats malgrat haver estat l'únic que pogués vèncer el Campió, però la seva irregularitat en d'altres partits contra equips, considerats com d'inferior vàlua, el posaren al segon lloc i per tant haurà de jugar la promoció contra el penúltim classificat de 3a, el Miniwatt, per a intentar d'aconseguir l'ascens.

A JUVENILS, el triomf final rotund i aplanant de l'OLIVA ha estat espectacular, ja que exceptuant tres partits, llurs victòries foren sempre per 5-0 la qual cosa ve a dir la seva superioritat. Aquest Club, sota la direcció del bon amic i entusiasta del Tennis de Taula, Piera, és un clar exemple del que ha d'ésser una Entitat Esportiva, tenint molta cura dels seus juvenils i infantils que en definitiva són els futurs jugadors del demà. Enhorabona a l'amic Piera i a tota la seva Junta Directiva i que segueixin en la seva tasca en pro de l'esport.

Els altres llocs d'honor en Juvenils, han estat per el Sant Martí de Provençals "A" que ha quedat segon i l'APSI tercer.

Un cop analitzades totes les categories a la passada Lliga, en les properes setmanes parlarem del Campionat de Copa, que s'ha començat a disputar el dia 9 de febrer i que promet ésser molt renyit i molt interessant.

J.M.Pou

En tercera posició va quedar l'APSI, equip amb molt pervindre i, que degut a la joventut i inexperiència dels seus jugadors, va fallar en partits decisius, als quals podia haver aconseguit millors resultats, però els nervis els jugaren una mala passada. De totes maneres, és un equip que en la propera temporada i superats ja aquests problemes, en estar més bregats i curtiuts, creiem que obtindrà uns resultats més brillants i positius.

Els altres equips restaren als llocs que pel seva potencialitat era lògic d'esperar.

LLEGEIX 10 LLIBRES
(en l'estona que els altres en llegeixen 1)

Amb el curs de **LECTURA RAPIDA**

MEMORIA, METODE D'ESTUDI - ORATORIA - CURS COMBINAT PER A ESTUDIANS DE 2 ETAPA - E.G.B. i B.U.P.

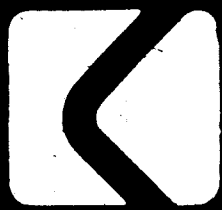
ILVEN **TECNICAS EDUCATIVAS DE AVANZADA**

C.E.D.I. Gran Via 429 2ª 1ª (Claris 8 Lúria)
Telf. 319.02.85 - B-10

!! LISTAS DE BODA !!

Nuestra profesionalidad y nuestra experiencia en LISTAS DE BODA la avalan las 5.800 listas confeccionadas desde que inauguramos en 1977. Primera firma en Barcelona

25% DE BONIFICACION EN EFECTIVO.

CELLINI

Avda. Puerta del Angel, 24 Tel. 302 51 25

MOBLES SUSANY

Barcelona-Vic-Manlleu

ESCOLA

THAU

de la Institució Cultural del CIC

Ensenyament i formació dins els seus principis fundacionals:

- ESCOLA CATALANA
- ESCOLA CONFENSIONAL
- OBERTURA SOCIAL
- PEDAGOGIA ACTIVA

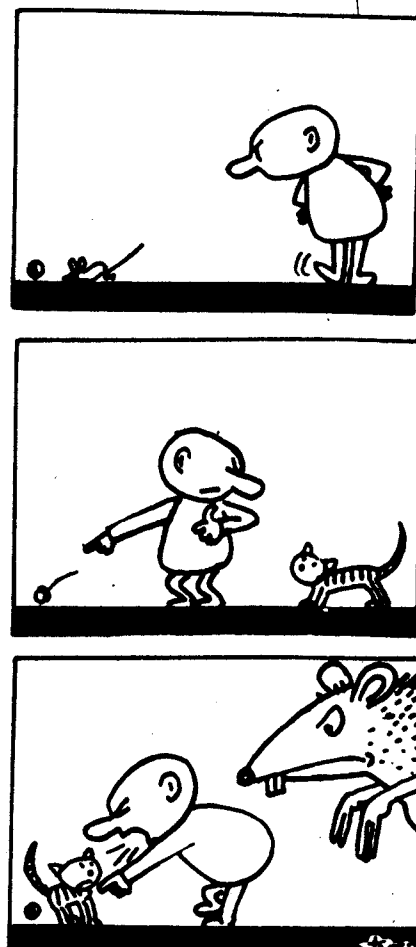
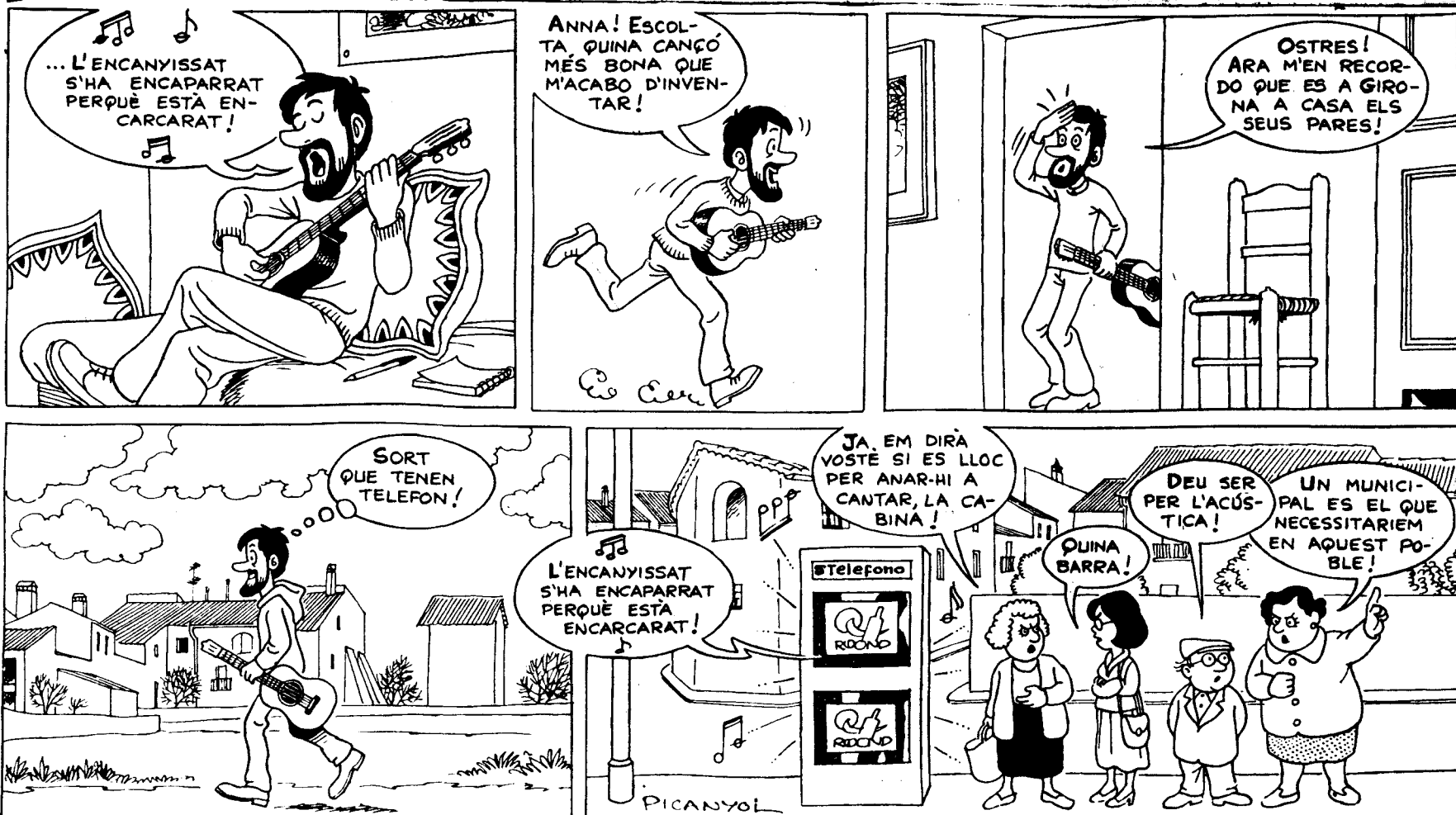
Servei facultatiu de mitja pensió i autocar

Director: JOAN TRIADU

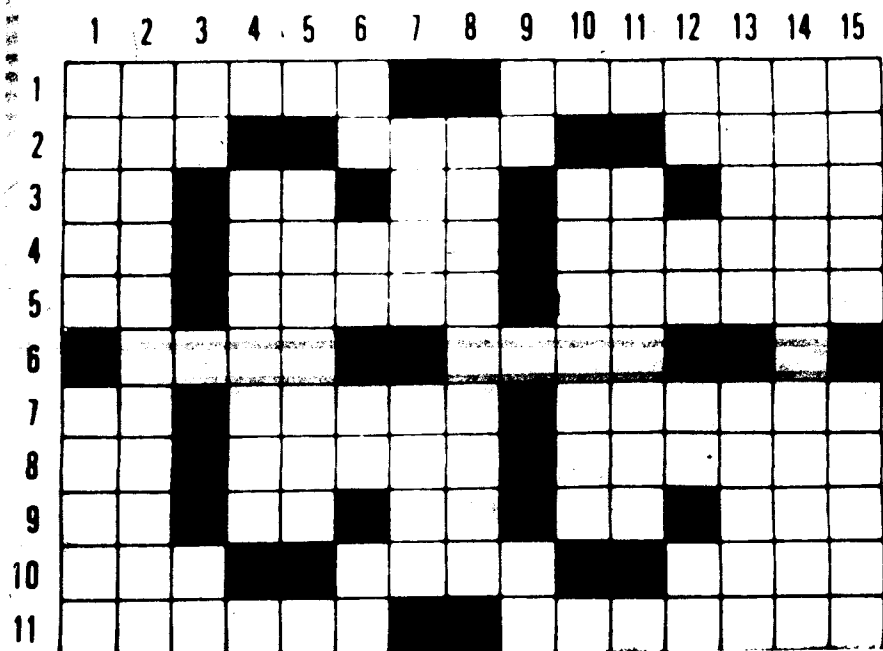
Coordinadors: Parvulari M. ROSA MAS
EGB ANTONI MARTI
BUP MIQUEL REYNAL

Per a informació, inscripcions i matrícules:
Carretera d'Esplugas, 49-53. T. 203 01 54

La família Moixó

ENCREUATS

HORIZONTALS

- Manca d'interès per alguna cosa. Municipi del Vallés Occidental.
- Per tapar. Loteria. El devem a Déu i al proïsme.
- Acció de fer servir una cosa. Déu egipci. Veu militar. La seva. Acabament de diminutiu en castellà.
- Al revés: Lletres en els cotxes de Turquia. En llatí: totes les coses al l'inrevés: Cota petita.
- Vocals de tovallola. A l'inrevés. Anem a practicar un esport. Es diu de la persona que no té formalitat...balaga.
- Fer el niu. Soroll que fa una cosa al trencar-se. Radi.
- La teva. Aurèola. Probat.
- simbol de la plata. Símbol cristià primitiu de Jesucrist, que consistia en la figura d'un peix. Al revés: Ofèn en castellà.
- Porta,mena. Vocal repetida. Símbol del tecneci Símbol del radí. Nom del riu més llarg de l'Àfrica.
- Vocal repetida. Personatge bíblic. Individu d'un poble sudafricà d'ascendència neerlandesa.
- Faria servir. Diferent, distinta.

VERTICALS

- Paro. Nom d'un. Apòstol.
- Plantes que es cultiven per fer amanides, es menja el tubèrcul i és molt bo per aclarir la vista.
- Partit d'en Fraga. Un. Interjecció castellana per aninar.
- Matrícula de Tarragona. Nació europea. Radio.
- As. continent. Lletres dels cotxes d'Itàlia.
- Terminació verbal. Símbol de neodini conso-nants de mot. Déu egipci.
- Avia. Gas combustible d'ús casolà.
- Nom de dona.
- Símbol del Gali. Lletres dels cotxes de Romania. Conso-nants de badar.
- matrícula d'Alacant. Ofici manual que es cuida de cobrir el peus. Un.
- Cinquanta. Escomesa. Cinc.
- Nota musical. Article determinat. Símbol de l'estany. Nom de lletra.
- Copii les maneres de fer d'algu cantant d'òpera
- Retrats.
- A l'inrevés: Plaça pública de l'antiga Grècia. A l'inrevés Bordegàs, pinxo.

SOLUCIO ENCREUATS ANTERIOR

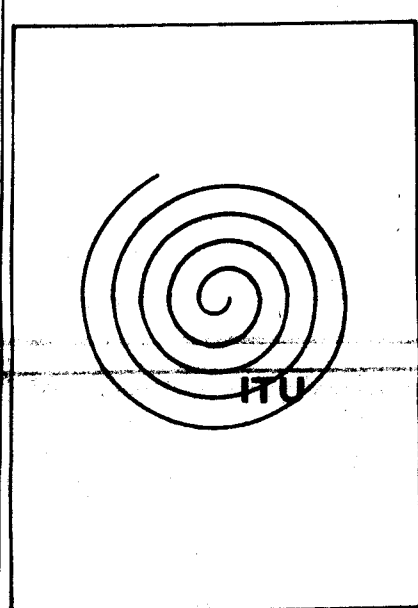
HORIZONTALS

1. OBRIRA FRANCES-2 MLI AMIC ARCA- 3EA SP UM PC ILL- 4 GN ARDEF RAIMET- 5 ac gasto erissa -6 AURO SEVA I- 7EF ATINA EM- PRAR -8 CO RIMAR REMISA - 9 RR IC PA EL UTS- 10 ETA ASNO CRIC- 11 -MIXTES BOTXACA,

VERTICALS

1 OMEGA ECREM- 2 BLANCAFORTI- 3 RI U AX 6 I SAGHARI 7 5 R PRACTIC E - 6 AA DS IM AS 7 MUET NAPS -8 IMPOSARAN -9 FC E OB-10 R PREVERE O 11 A CAMEL T 12 NA II PC CX- * crims riure 14 ECLESIASTIC 15 SALTA RASCA.

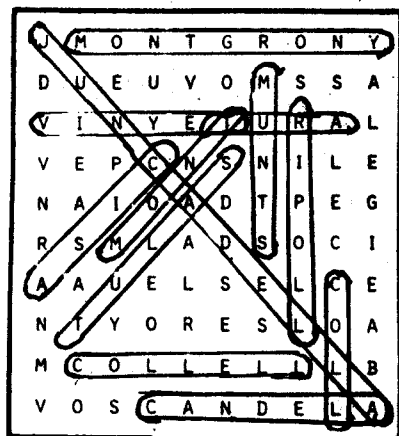
Jeroglífic

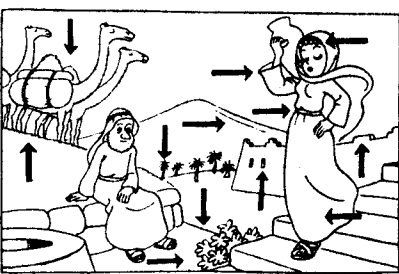
Quin amor li tens?

Jeroglífic anterior
un encenedor

Solució Sopa de lletres anterior

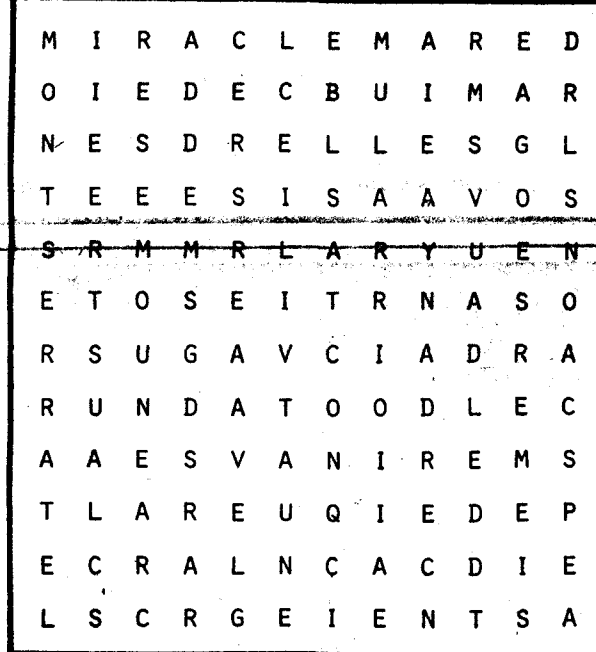
Deu vos salve plena de gracia el Senyor es amb vos

Després d'haver localitzat els 12 errors entre els dos dibuixos, busqueu, en la Bíblia, en una Història Sagrada o en el vostre llibre de religió la frase més adient a aquest dibuix. Enbieu-la a «CATALUNYA CRISTIANA», València, 244 Barcelona 7. Entre els que l'hagin encertat, sortirà, a l'aleatori, una vegada més. Bona feina i... sort.

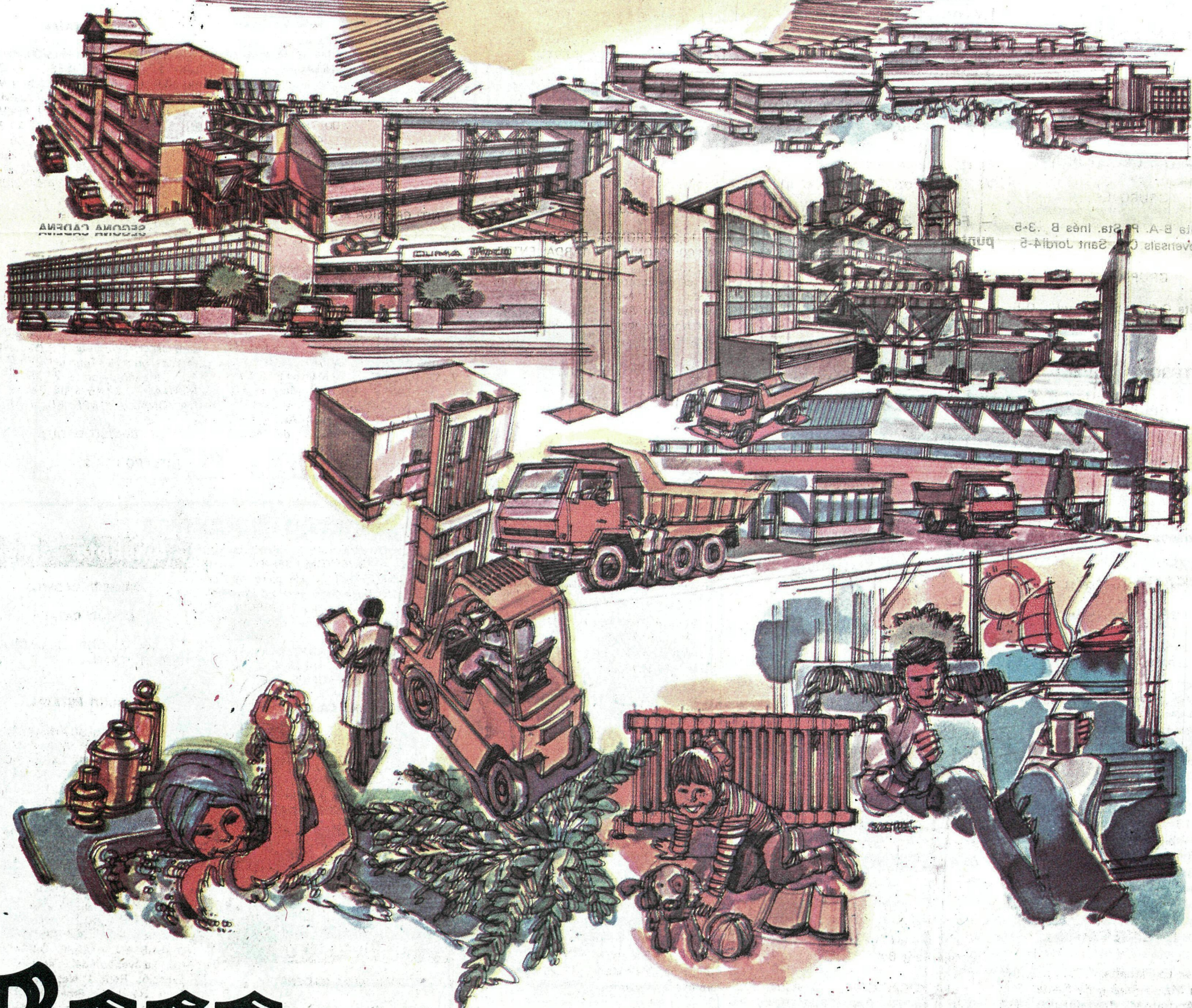
Sopa de lletres

Busqueu dotze advocacions de la Mare de Déu venerades per les comarques catalanes. Amb les lletres sobrants trabareu una pregària a la Mare de Déu.

Roca

garantia de futur

Roca

Gavà, Alcalà de Guadaira, Viladecans, Alcalà d'Henares, Sabadell

mulletton

para la higiene del
cuerpo y del hogar.

rollo de cocina	pañales	compresas adhesivas	tissue higiénico	servilletas	braguitas pañal	guata de celulosa
en paquetes de 2 rollos	en bolsas de 20 unidades 40 unidades 80 unidades	glamour en bolsas de 10 unidades 20 unidades mini 10 unidades	confort en paquetes de 2 rollos ideal (perfumado) en paquetes de 2 rollos noble (doble hoja) en paquetes de 2 rollos	picnic en paquetes de 50 unidades de 1 hoja buffet en paquetes de 50 unidades de 2 hojas lunch en paquetes de 50 unidades de 3 hojas	media - dia en bolsas de 20 unidades media - noche en bolsas de 15 unidades primeros pasos en bolsas de 12 unidades	norin en paquetes de 250 gramos maxi en paquetes de 500 gramos gran stock en paquetes de 750 gramos